

W R B H

2014

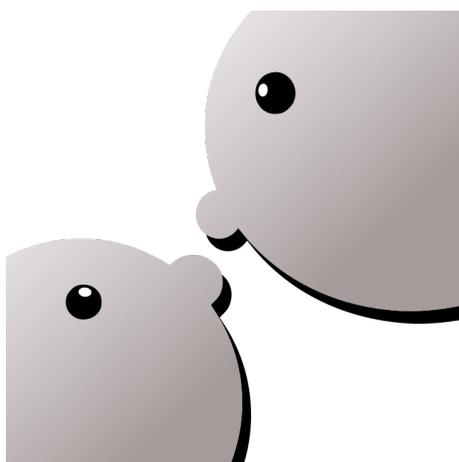

vrbh.sk

... ak chceš vedieť viac.

VIRTUÁLNA REALITA BEZ HRANÍC 2014

... ak chceš vedieť viac

Zborník prác minikonferencie

UNIVERZITA KOMENSKÉHO, BRATISLAVA

Anita Antalová, Martina Bátorová, Alžbeta Brčiaková, Stanislav Griguš,
Zuzana Haladová, Michal Hučko, Júlia Kučerová, Robert Valík, Miroslava Valíková,
Peter Vankúš a Ivana Varhaníková

BRATISLAVA, 14. 6. 2014

VYDAVATEĽSTVO:	Knižničné a edičné centrum, Univerzita Komenského, Bratislava
EDITOR:	Martina Bátorová
OBÁLKA:	Ivana Varhaníková
ILUSTRÁCIE:	Študenti 1. súkromného gymnázia v Bratislave, Bajkalská 20, 821 08
WEBSTRÁNKA:	http://vrbh.sk/
ISBN WEBSTRÁNKY:	978-80-89186-78-5

Obsah

Pár slov na úvod	3
Program konferencie	4
Katégoria do 10 rokov	5
Vítazné práce	5
1. miesto: Martin Štěpánek – Kde všade môžeme nájsť fraktály?	5
2. miesto: Lucia Ličáková – Keď zmiešam všetky farby, tak	6
3. miesto: Magdaléna Mikušová – Keď zmiešam všetky farby, tak	7
3. miesto: Sofian Repa – Prečo sú bubliny farebné?	7
Ďalšie práce	8
Beáta Bellušová – Dali by sa vybudovať mestá pod morom?	8
Simona Duchoňová – Môže byť tieň modrý?	9
Simona Duchoňová a Ema Mikušová – Prečo sú bubliny farebné?	9
Tereza Golianová – Keď zmiešam dohromady všetky farby tak...	10
Roman Hudec – Aký je rozdiel medzi tuhou a diamantom?	11
Karolína Pavlíková – Existujú tóny, ktoré vo mne vyvolajú strach?	12
Miriam Poliačiková a Danielka Dobrovodská – Môže byť robot múdrejší ako človek?	12
Linda Kováčová a Karin Pukancová – Dali by sa vybudovať mestá pod morom?	13
Juraj Krajčík – Dali by sa vybudovať mestá pod morom?	13
Klára Hana Malaschitzová – Sú pre nás nebezpečné asteroidy a kométy?	15
Lucia Matejovičová – Existujú tóny, ktoré vo mne vyvolajú strach?	16
Ema Šiková a Simona Gráčová – Dali by sa vybudovať mestá pod morom?	16
Ema Mikušová – Keď zmiešam dohromady všetky farby, tak...	17
Katégoria od 11 do 15 rokov	19
Vítazné práce	19
1. miesto: Patrik Anton Knaperek – Ako by vyzerali autá, ktoré by riadil počítač?	19
2. miesto: Janka Ondičová a Tereza Bojňanská – Keď zmiešam všetky farby, tak	21
3. miesto: Jasmína Jakalová – Existujú tóny, ktoré vo mne vyvolajú strach?	22
Ďalšie práce	23
Ema Hlaváčová a Lucia Hederová – Existujú tóny, ktoré vo mne vyvolajú strach?	23
Ema Hlaváčová a Lucia Hederová – Môže byť robot múdrejší ako človek?	24
Jasmína Jakalová – Môže byť robot múdrejší ako človek?	24
Eliška Jurčíková a Samuel Petrov – Existujú tóny, ktoré vo mne vyvolajú strach?	26
Zuzka Kollárová a Lenka Porubčanová – Prečo sú bubliny farebné?	27
Anna Kroupová – Dali by sa vybudovať mestá pod morom?	27
Anna Kroupová – Hologram	29

Lucia Lichvárová, Michaela Meliorisová a Lucia Krištofiková – Dali by sa vybudovať mestá pod morom?	31
Miriam Lobotková a Laura Matejčeková – Existujú tóny, ktoré vo mne vyvolajú strach?	33
Erika Malková, Olívia Kreutzová a Tereška Brozmannová – Dali by sa vybudovať mestá pod morom?	34
Bianka Masaryková – Dali by sa vybudovať mestá pod morom?	35
Bianka Masaryková – Existujú tóny, ktoré vo mne vyvolajú strach?	35
Alexej Mekýš – Anamorfizmus	39
Alexej Mekýš – Keď zmiešam dohromady všetky farby, tak...	40
Michaela Meliorisová – Hologram	41
Michaela Meliorisová – Môžu nás pomocou mobilu sledovať?	43
Ivan Alexander Mikuš – Keď zmiešam dohromady všetky farby, tak...	46
Ivan Alexander Mikuš – Môžu nás pomocou mobilu sledovať?	47
Adam Novoroľník a Michal Rečlo – Dali by sa vybudovať mestá pod morom?	48
Matúš Ondriš, Samuel Linczényi a Samuel Mészáros – Môže byť robot múdrejší ako človek?	49
Silvia Opaterná, Martina Lukáčiková a Linda Melicherčíková – Zraková pamäť	49
Samuel Petrov a Martina Jurčíková – Sú pre nás nebezpečné asteroidy a kométy?	52
Peter Vyparina a Michal Kaján – Môžu nás pomocou mobilu sledovať?	53
Hodnotiaca porota	55
Virtuálna realita bez hraníc 2015	56

Pár slov na úvod

Vážení čitatelia,

v rukách držíte zborníček piateho ročníka minikonferencie *Virtuálna realita bez hraníc 2014*. Sme veľmi radi, že mnohí z Vás nám zachovali priazeň po celých päť rokov, ale zároveň sa tešíme, že každým rokom pribúda autorov, ktorých *Virtuálna realita bez hraníc* oslovila po prvýkrát. Do tohtoročnej súťaže sa prihlásilo spolu 115 autorov, ktorí zaslali dohromady 89 príspevkov. Kvôli vyhodnoteniu si každý jeden príspevok prečítali jednotliví členovia poroty a nezávisle na sebe ich ohodnotili. Tie najlepšie práce, ktoré dosiahli najvyššie priemerné ohodnotenie (to znamená, že dostali veľa bodov od každého porotcu) nájdete v tomto zborníku rozdelené do kategórií. Okrem prác sa v zborníku nachádza aj stručné zhrnutie pozvaných prednášok a ostatného programu *Virtuálnej reality bez hraníc 2014*.

Minikonferencia *Virtuálna realita bez hraníc* vznikla v roku 2010 so snahou ukázať, že i predmety ako matematika, fyzika a informatika, neprávom označované za ťažké a nudné, skrývajú v sebe poéziu, prózu a veľký kus tvorivosti. Vedľajším produktom našej konferencie je možnosť zabaviť sa, spoznať nových ľudí a kúsok z nášho hlavného mesta – Bratislavy.

V závere nášho úvodu by sme sa veľmi radi poďakovali pánovi primátorovi doc. RNDr. Milanovi Ftáčnikovi, PhD. za prebratie záštity pod jubilejným piatym ročníkom *Virtuálnej reality*. Ďalej by sme sa chceli poďakovať všetkým dobrovoľne prednášajúcim a organizujúcim bez nároku na honorár, bufetu FaynFood, ktorý sa postaral o to, aby sme nehľadovali a sponzorom, ktorí sa postarali o zaujímavý program (VisGravis, Ihrysko, Hearpoint, projekt Comeniana, SG production atď.) a o zaujímavé ocenenia pre víťazov (Univerzita Komenského, Alumni FMFI, ovce.sk, VUJE, PC Revue a Ihrysko). A v neposlednom rade by sme sa chceli poďakovať vedeniu Fakulty matematiky, fyziky a informatiky za poskytnutie priestorov na konanie konferencie.

Najväčšie poďakovanie ale samozrejme patrí Vám, autorom príspevkov a účastníkom minikonferencie. Ďakujeme.

Organizačný tím konferencie

Program minikonferencie VRBH 2014

08:30 Registrácia účastníkov minikonferencie

09:00 Úvodné slová organizátorov

09:15 Príhovor pána primátora doc. RNDr. Milana Ftáčnika, PhD.

09:30 Pozvané prednášky

Ivana Furikaničová: *Online marketing a SEO*

Matej Novotný: *Ako nás grafy a optické ilúzie môžu oklamať*

Martin Mojžiš: *Prečo nás niektoré obrazy dokážu sledovať očami?*

11:30 Obed FaynFood

12:40 Vyhodnotenie súťaže VRBH 2014

13:30 Tvorivé dielne

Manga II

Hologramy

Hľadanie pokladu na ostrove

Kaligrafia II

Slovenská rozšírená realita

Fraktály

Blender

Ihrysko

GIMP

Relax centrum a disk golf

18:00 Záverečné slová

Kategória do 10 rokov

VÍTAZNÉ PRÁCE

1. miesto: Martin Štěpánek

Kde všade môžeme nájsť fraktály?

Bola strašná zima a nedalo sa ani vyjsť von. Tak mi otec na počítači ukázal video, v ktorom bola dúha prekrytá čiernym oválom. Okolo neho boli všelijaké farby, ktoré netvorili nič zmysluplné.

„Čo to je?“ spýtal som sa.

„To je fraktál,“ odpovedal otec a spustil video. Obrázok sa začal zväčšovať. Na moje prekvapenie sa stále vytvárali nové vzory. Ale o minútu tam už bol rovnaký obrázok. Otec pochopil, čo ma tak zaujalo, a vysvetlil mi to:

„Fraktál sa opakuje sám v sebe. To znamená, že keď ho budeme donekonečna zväčšovať, po chvíli sa nám objaví rovnaký obrázok.“

Môj mladší brat, ktorý sem medzitým prišiel, lebo si myslel, že sa hráme počítačovú hru, sa spýtal: „To je naozajstné?“

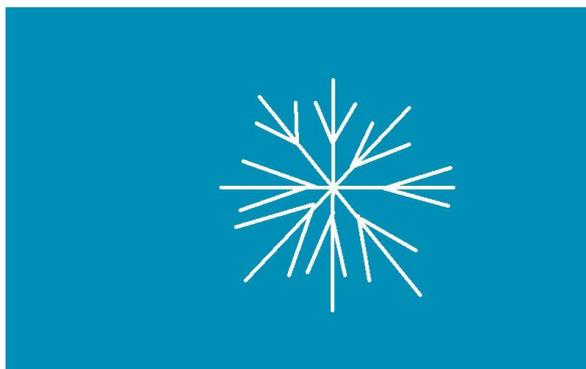
Jasné že nie, ty hlupák, alebo to tak vyzerá? pomyslel som si. Otec mu odpovedal:

„Áno, môžeme sa ísť pozrieť. Ešteže je zima.“

„Čo?!“ skríkol som, „veď to je čistý počítačový výtvor!“

„Áno, toto je, ale fraktály sa dajú nájsť a v realite. Hneď tu doma sú dva a vonku ďalšie tisícky. Stačí len vyjsť pred dom. A dokonca,“ dodal, „sami sme teraz v jednom.“

A tak sme najprv otvorili chladničku a otec vybral brokolicu. Keď som sa pozrel bližšie, pochopil som, že keď sa brokolica bude zväčšovať, uvidíme vzory, ktoré zmenšené nevidíme. Vonku mi na ruku padla snehová vločka.

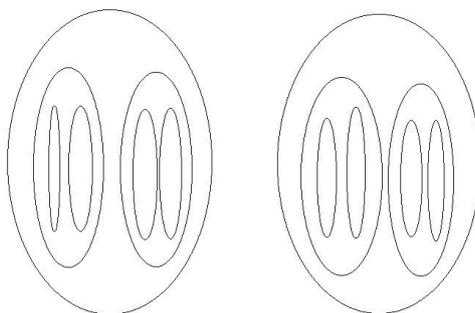

Obr. 1: Autor: Martin Štěpánek

„Podme dovnútra. Rýchlo!“ zakričal otec. Vnútri sme sa pozreli s lupou. Stalo sa niečo podobné ako s brokolicou. Neskôr som sa dozvedel viac, a tak vám niečo z toho napíšem.

Fraktály objavil Benoit Mandelbrot, a po ňom je pomenovaný jeho prvý fraktál. Volá sa Mandelbrotova množina a je to ten, ktorý som opisoval ako prvý. Dnes už existujú počítačové programy, ktoré ti podľa zadaných čísel fraktál vytvoria. Mňa fraktály veľmi zaujímali, a raz som videl aj video, v ktorom sa fraktál desať minút približoval, a stále sa vytvárali nové vzory.

Existujú aj trojrozmerné fraktály. Tie vyzerajú tak isto ako obyčajné, ale sú priestorové. Napríklad kocka, ktorá v sebe má diery a keď sa do tej diery priblížiš, sú tam ďalšie diery a keď sa do jednej z nich priblížiš, sú tam ešte ďalšie. Takže teraz už viem, že fraktál sa opakuje sám v sebe. Niekoľko som vymyslel. Jeden z nich vyzerá ako dva kruhy, a v každom sú ďalšie dva kruhy, a v tých sú ďalšie dva kruhy, a tak až donekonečna. Ďalší zase vyzerá ako štvorec, v ktorom je trojuholník, a v ňom zasa štvorec, a v ňom zasa trojuholník, a tak ďalej.

Obr. 2: Autor: Martin Štěpánek

2. miesto: Lucia Ličáková

Keď zmiešam všetky farby, tak ...

Keď sa zmieša modrá a červená, vznikne fialová. Keď žltá a modrá -- máme zelenú. A žltá s červenou vytvoria oranžovú. Ale viac? Po zmiešaní viacerých farieb často nevznikne niečo pekné. Väčšinou hnedá alebo hnedosivá. Lenže napríklad modrá a zelená vytvoria krásnu tyrkysovú farbu.

O miešaní farieb

Miško bol 1. krát v škole. Mali výtvarnú. Učiteľka vraví deťom:

„Tak, teraz každý z týchto farieb,“ ukázala im modrú, žltú a červenú, „namieša svoju obľúbenú farbu.“ Miško sa zľakol. Netušil, ako má namiešať čiernu.

„Ale veď čierna nie je farba,“ namietla spolužiačka pošepky.

„A je!“ háda sa Miško.

„Hovor si čo chceš,“ pohrdavo povedalo dievčatko.

Poobede, keď išiel Miško domov, rozmýšľal. Čiernu sa mu namiešať nepodarilo. A tak doma nahnevane zobral všetky vodové farby a vylial ich na seba. Zrazu nemohol uveriť vlastným očiam. Bola tam úplne čierna! No, takmer. Keď dolial ešte trochu modrej... mal čiernu!

Na ďalší deň sa v škole hrdo hovoril: „Čiernu som namiešal tak, že som vylial všetky farby do jednej a dal som viac modrej.“

„Výborne, Miško! Máš jednotku,“ pochválila ho učiteľka.

„Vidíš, Ružena, je to farba,“ tešil sa Miško.

„Viem,“ odula sa. Bola presvedčená, že vo všetkom má pravdu.

Na druhej výtvarnej dostali prváci ešte ťažšiu úlohu: zistiť, čo sa stane, keď zmiešajú všetky farby. Ale Miško už vedel ako na to. Napriek tomu, že sa Ruženka prihlásila a povedala, že vznikne ružová, Miško povedal: „Vznikne nejaká hnedá.“

Odvtedy si všetci pamätajú, že zo všetkých pekných farieb bude jedna škaredá. A Miško je rád, že svojej triede to oznámil on. To, že z pekných farieb spolu bude škaredá, je pravda. Ved' dúha je krásna. Ale ak by sme jej farby dali do jednej... viete čo by z toho bolo? Predsa nejaká škaredá hnedočiernošedá. Ale prečo to tak je? Presne tak isto je to s plastelínou. No zatiaľ nikto nevie, prečo.

3. miesto: Magdaléna Mikušová

Ked' zmiešam všetky farby, tak ...

Katka a Hanka dostali za domácu úlohu urobiť projekt. Mali za úlohu namaľovať obraz Zeme. Teda našej planéty. *Aké ľahké*, pomysleli si Katka a Hanka.

Pripravili si výkres, farby, štetce, handričky a vodu. Ceruzkou si slabo nakreslili na výkres, čo chcú maľovať. Mali tam oceány, moria, Afriku a Ameriku. A nezabudli ani na Európu. Pracovali spolu pekne. Už mali začať maľovať. A vtedy sa začali hádať. A sácať. Až rozliali všetky farby na výkres. Po výkrese sa liala modrá farba. Potom červená. Potom oranžová, žltá, zelená, čierna, hnedá, fialová! A tak sa všetky farby zmiešali dohromady. A Katka z Hankou čudovali že čo vzniklo. Na výkrese sa na nich vyškieralo machuľové strašidlo. Dali mu meno MACHĽOSTRAŠ. Hneď sa na nich začal vyškierať jedným okom oranžovým a druhým zeleno-hnedým. Vyceril na nich svoje fialové zuby a zaškriekal: „Hneď vás celé zašpiním!“ Hanka a Katka sa zľakli! Tak schytili štetce a začali s nimi potom strašidlo MACHĽOSTRAŠE rýchlo maľovať so štetcami. Maľovali a maľovali... až z neho vznikla čierna machuľa. TMA. Strašidlo zmizlo.

A tak sa Hanka a Katka dozvedeli, že čo vznikne keď zmiešame všetky farby dohromady. Vznikne čierna machuľa.

3. miesto: Sofian Repa

Prečo sú bubliny farebné?

Kde bolo, tam bolo, bolo to za štyrmi žltými kopcami, tromi zelenými horami a dvomi zlatými riekami v krajine Zázračno. Tak presne tam stál nádherný hrad. Bublinohrad. Vládol v ňom Bublin kráľ. Kráľovná sa volala Bubulienka. Spolu mali veľmi rozmaznanú dcéru Bubulienku.

Bubulienka sa chcela hrať stále s novými hračkami. Bublin kráľ jej už kúpil bublin kočiar, bublin bábiku, bublin maľovátka. Ale s ničím ju nebavilo hrať sa. Zavolať si teda Bublin radcov. Radcovia mu poradili, aby jej kúpil BUBLIFUK. Ten bublifuk sa Bubulienke najviac páčil. Vonku sa s bublifukom hrávala.

Zaujímalo Bubulienku prečo bublinky z bublifuku sú farebné? Veru zaujímalo! Bubulienka sa s bublifukom najradšej hrávala vonku cez obed, keď svietilo nádherné slnko. Keď Bubulienka fúkla do okienka bublifuku presne oproti slnku, vyletela z neho bublina. Farebná bublina. Bublina, v ktorej boli pomiešané všetky farby dúhy. Dúhovka. Chvíľu bolo vidieť modrú farbu. Potom zase viac červenú. Princeznej Bubulienke nešlo do hlavy, prečo je to tak?

Vybrala sa za tatkom kráľom Bublinom. A hneď sa pýtala: „Prečo je bublina farebná?“

Kráľ Bublin nevedel odpovedať. Zavolať si k sebe troch múdrych radcov. Najprv prišiel najstarší radca nevedel odpovedať na otázku, tak ho vyhnali z Bublinohradu. Mladší radca ani bublifuk nepoznal. Musel odísť tiež. Až ten najmladší to vedel. Keď mu kráľ Bublin položil otázku. Hneď odpovedal: „Bubliny sú farebné preto, že keď na ne zasvieti slnko, láme sa svetlo a vidíme farbu.“

Kráľ Bublin to hneď povedal princeznej Bubulienke. Bubulienka bola šťastná. Radca zrazu počul, že zazvonil zvonec a rozprávky bol koniec. Tej v Bublínkove.

ĎALŠIE PRÁCE

Beáta Bellušová

Dali by sa vybudovať mestá pod morom?

Tento príbeh je o tom, ako som postavila mestá pod morom.

Ráno som vstala a zapla telku. Vraveli že o mesiac príde záplava a zničí celý svet. Zrazu na mňa zakričala mama že mám ísť do školy. V škole nám dali domácu úlohu a znela takto: *Pomôžte našej planéte!*

Ja som hneď vedela ako. Mohla by som postaviť mestá pod morom! Môj plán bol takýto: každý deň by ľudia s kyslíkovými bombami stavali mestá. Keď by boli hotové mestá, ľudia by upevnili nezníčiiteľný kryt o dno mora. V kryte by boli dvere a z dvier by viedli tunely z mesta do mesta. Vysvetlila som návrh v škole. Učiteľ súhlasil. Zvolali sme celý svet na poradu. Všetci súhlasili, a tak sme začali stavať mestá. Stihli sme to len tak-tak. Všetci sme sa zabývali. Prišla záplava ale nám sa nič nestalo.

Ľudia jazdili na rybách. Milovníci koní mali morské koníky k dispozícií. Jedli sme morské riasy a samozrejme ryby. Bolo to ako v akváriu. Videli sme, ako sa ryby bijú, ikry a ako sa rodia rybíe mláďatá. Psi a mačky sa tam vyžívali. Mohli chytať ryby celý deň. Najhoršie bolo, že urobili aj školu! Hrozné je že už nikdy nevidím sneh!

Zrazu začal byť podmorský svet nudný. Všetko bolo vždy také isté. Musela som nejako dostať ľudí späť na zem. Vyplávala som na hladinu, ale. . . ale všetko bolo pusté a zničené! Zrazu som dostala nápad. Celú noc som pracovala na stroji, čo vypustí a napustí vodu. Nadránom som vypustila vodu a prinútila ľudí presťahovať sa na zem a opraviť to tam. Všetci sa presťahovali a ja som zase napustila vodu do mora.

Zrazu ma niekto mierne poklopkaľ po čele a povedal: „Bea, vstávaj, lebo zmeškáš do školy!“ Zistila som že to bol len sen. Aj keď nebolo by to zlé aj naozaj. . .

Obr. 3: Autorka: Beáta Bellušová

Simona Duchoňová

Môže byť tieň modrý?

Čo je tieň? Zamyslím sa.
Je to predsa zábavná hra pre psa.
Naháňa ho sem a tam,
lozí za ním kade kam.

Je to jeho kamarát,
ktorý ho má strašne rád.
Stále spolu vyvádzajú,
doslova, psie kúsky stvárajú.

Vadí mu len jedna vec,
že tieň nie je krásavec.
Iba šedú farbu má,
to je pre psa pohroma.

Chcel by ho mať pestrejší,
taký trochu veselší.
Preto vymyslel nápad skvelý,
vyliat na neho kýbel celý.

Čoho kýbel? Fariieb predsa.
Pestrých fariieb pre tieňového psa.
Vylial na neho všetky farebné vedrá,
no najviac sa mu zapáčila farba
modrá.

Ten psík začal rozmýšľať,
či tieňu modrú farbu dať.
Nakoniec sa rozhodol,
tieň v modrej farbe bude idol.

Tak môže byť tieň modrý?
Môže! Psík navrhol nápad dobrý.
Ba dokonca sa vedcom stal
a skvelé nápady ďalej vymýšľal.

Simona Duchoňová a Ema Mikušová

Prečo sú bubliny farebné?

Kde bolo, tam bolo, za ôsmimi mestami a tromi ulicami, stalo sa raz niečo nevídané. Zjavili sa farebné bubliny. Istotne sa pýtate: „Kde sa zjavili a kedy sa zjavili?“ Ak to chcete vedieť, tak čítajte ďalej.

Stalo sa to 1. apríla v roku 2001 o 22:30 hod. Mesto, v ktorom sa odohral ten zvláštny úkaz, bolo veľmi záhadné. Volalo sa Klamárovce. Vy neviete, kde ležia Klamárovce? No predsa medzi Ohovárancami a Klebetnicovcami. Presne uprostred nich. V ten večer si občania Klamároviec spokojne s plnými bruchami od dobrých domácich klobás ľahli do postieľok. Keď im už sen sadal na viečka, zrazu ... *TRESK, PLESK, BUM a PLESK!* Všetci ako s nasolenou prdelkou vyskočili z postelí a rozbehli sa zistiť, čo sa stalo. Po niekoľkých minútach napätia zistili, že do Klamárovského rybníka s hrmotom dopadol asteroid 1578 z galaxie XPN3. Samozrejme, že to Klamárovčania hneď nevedeli. To sa dozvedeli neskôr od „múdrych vedcov“.

Z rybníka vytryskol gejzír vody a na zem začali padať farebné bubliny. „Ako to, že sú tie bubliny farebné?“ pýtal sa jeden Klamárovčan za druhým a tretí za štvrtým. No nikto na tú otázku nevedel dať odpoveď. Táto situácia sa opakovala každý týždeň, až to raz Klamárovčanov prestalo baviť. Rozhodli sa ísť do susedných Ohováraniec aby zistili, prečo im každý večer prehadzujú do rybníka asteroid. Občania Ohováraniec však nevedeli o čo tu vlastne ide. Nevedeli o nijakom asteroide. A už vôbec nie o takom, ktorý spôsobuje dážď farebných bublín. Klamárovčania sa teda bez vysvetlenia pobrali domov. Ohovárančania im však nezostali nič dlžní. S noblesou im vlastnou ich ohovorili tak, že na nich suchej nitky nezostalo.

„Ževraj asteroid a dážď farebných bublín. No jasné. Čo si len tí Klamárovčania ešte nevymyslia. Klamú, až sa im z úst práši. Taká nehoráznosť.“

No Klamárovčanov to neodradilo. Stoj čo stoj chceli vedieť, čo sa to každý večer deje u nich v rybníku. Preto sa na ďalší deň pobrali do neďalekých Klebetnicoviec. Ale ani tam nepochodili. Naopak, všetci Klebetnicovčania hneď začali klebetiť o tom, čo sa deje v Klamárovskom rybníku.

Každým ďalším dňom zvedavosť vo všetkých troch dedinách rástla. Keď už od toľkej zvedavosti občania Klebetnicovci, Ohováraniec a Klamárovci nemohli spať, dohodli sa, že si podvečer pri Klamárovskom rybníku rozložia stany a na vlastné oči budú sledovať, čo sa bude diať.

Celý večer občania sedeli pri rybníku a nič sa nedialo. No keď nastala hlboká noc a niektorým sa začalo driemať, ba dokonca niektorí i pochrapkávali, zrazu . . . *TRESK, PLESK, BUM a PLESK!* Zdesení ľudia vyskočili na rovné nohy. Z rybníka, do ktorého dopadol asteroid, vytryskol gejzír vody. Ten sa vo vzduchu premenil na krásnu farebnú dúhu, z ktorej vyprskovali farebné bubliny. Občania všetkých troch dedín sa s otvorenými ústami pozerali na tú krásu. Nemohli veriť vlastným očiam.

Dúha bola krásne sfarbená. A tie bubliny? No nádhera. Každá bublina si zobrala inú farbu z dúhy. Prvá bublina si zobrala fialovú farbu a keď dopadla na zem, v tráve sa začali objavovať púčiky voňavých fialiek. Druhá si zobrala modrú farbu. Po dopade z nej vykvitli tisíce kosatcov, ktoré pripomínali azúrovomodré jazierko. Zelená bublina dopadla na suchú trávu a akoby šibnutím čarovného prútika, dodala jej sýtozelenú farbu. Napokon s ladnosťou dopadli posledné tri bubliny – žltá, oranžová a červená. Tie spravili pestrú bodku na dokončenie diela. Po ich dopade začali na sýtozelenej tráve vyrastať farebné kvietky, od ktorých nedokázal žiaden divák pohľad odtrhnúť.

Občania, udivení tou krásou, zabudli na všetky klamstvá, klebety a ohovárania a stali sa z nich skvelí susedia. Od toho dňa sa každú nedeľu stretávali na lúke pri rybníku, aby si spoločne užili krásne čaro prírody. A čo bolo s asteroidom? Už viac do Klamárovského rybníka nedopadol. Zostala po ňom len čarokrásna lúka, ktorá navždy spojila občanov troch rozdielnych dedín.

Tereza Golianová

Keď zmiešam dohromady všetky farby tak...

„Mami, to bolí!“ Jedného krásneho snečného rána kričalo jedno malé štvorročné dievčatko Zoe na svoju mamu Jasicu.

„Čo sa stalo, Zoe?“ spýtala Jasica, chystajúc raňajky svojim trom deťom.

„Padla som z postele a bolí to!“

„Pod' dole, Zoe, tu sa ti na to pozriem. Ale potíšku, aby si nezobudila ostatných,“ povedala zaneprázdnená Jasica.

„Zoe,“ zastenala Izzy, „už zas si ma zobudila.“

Izzy je Zoeina staršia sestra. Má trinásť rokov. Chodí na hereckú školu. V poslednom čase nemá moc oddychu a neznesie, keď ju jej sestra zobudí o siedmej ráno cez veľkonočné prázdniny.

Medzitým ako sa Izzy preberala, ich najstarší brat Tom bol ako vždy v ateliéri. Chodí totižto na výtvarnú školu. Minule preberali, čo sa stane, ak zmiešajú všetky farby dohromady. Nikdy to ale nevyskúšali. Trvalo by to najmenej dva dni, lebo farieb je neúrekom. Toma to samozrejme fascinovalo ako všetko, čo má niečo spoločné s výtvarnou. Robil robil to už dva dni a farieb bolo stále dosť. On to však nevzdával – musí vedieť, čo sa stane.

„Už je osem hodín, Izzy, choď, prosím ťa, zobudiť Toma, inak mu vychladnú raňajky.“

„Mami, prečo ja? Prečo nie Zoe? Ona je mladšia, mne sa nechce. Navyše je určite zase v ateliéri a bolo by to zbytočné.“

„Ja tam idem, mami,“ ponúkla sa ochotne Zoe. „Mala si pravdu Izzy. Nie je tam.“

„To nie je možné!“ rozkričala sa Jasica, „jasne som mu zakázala chodiť do ateliéru bez toho aby nám to povedal!“

„Ale, ale, čo to počujem, Tom je už zas v ateliéri.“

„Alex, prepáč, nevšímala som si ťa. Kedy si sa vrátil? Mal si prísť až o dva dni. Mohol si zavolať, že prídeš. Nachystala by som ti raňajky.“

„To by už nebolo prekvapenie, chýbala mi rodina, tak som si zobral voľno,“ povedal Alex s obrovským úsmevom na tvári.

„Oci! Chýbal si mi.“

„Aj ty si mi chýbala, Zoe. A čo sa týka Toma zbehnem poň do ateliéru.“

„Odtiene zelenej a modrej už sú. Teraz ide hnedá. Tie farby nemajú konca-kraja. Čo už, musím dokončiť, čo som začal a zistiť, čo mi vyjde. Už sa nemôžem dočkať, keď v pondelok poviem kamošom môj objav.“

Tom bol celý nadšený, že môže byť v ateliéri celé veľkonočné prázdniny. Netušil, že pred vchodom stojí jeho otec nie moc nadšený, že nepovedal Jasice, kam ide.

„Hnedá má málo odtieňov, to by som mal mať rýchlo,“ pomyslel si.

„Tom! Už zas si nepovedal mame, kam ideš, vieš, ako sa o teba bála? Poznáš pravidlá, musíš vždy musíš povedať, kam ideš.“

„Ale oci, bolo málo hodín a ja som nechcel budiť mamu. A čo tu vlastne robíš? Mal si prísť až o dva dni. Nečakal som ťa tu,“ povedal prekvapený Tom.

Jasica chodila v kuchyni hore-dolu. Prešla už hodina a Alex ešte stále nechodil. Zoe sa hrala vo svojej izbe a Izzy nacvičovala divadlo vonku v záhrade. Jasica to už nevydržala a zavolala do ateliéru. Zdvihol jej Alex a povedal, že je všetko v poriadku a že sa nemusí strachovať. Rozhodol sa, že Toma nechá pracovať na svojom projekte. Že vraj je veľmi pracovitý a že by bola škoda aby prestal. Jasicu to upokojilo a išla za Izzy. Pozrie si jej divadlo a potom ju odvezie do divadla, kde má vystupovať.

Keď došla do záhrady, videla, že Izzy akurát skončila. Odviezla ju teda do divadla. Ešte budú mať generálku, takže sa môže vrátiť domov.

Keď sa vrátila domov, Tom, Alex aj Zoe boli už pripravení na odchod do divadla. Tom bol celý natešený, že už má zelenú, modrú, hnedú, sivú a čiernu.

Divadlo bolo úžasné. Hneď ako sa vrátili domov, Tom sa prezliekol a bežal do ateliéru. V ateliéri strávil dva dni, ale stálo to za to. Zmiešal všetky farby a vznikla mu čierna, tak ako tušil. Po prázdninách to povedal učiteľovi a dostal jednotku. Všetka tá námaha stála za to.

Roman Hudec

Aký je rozdiel medzi tuhou a diamantom?

Tešil som sa na výlet. Aký výlet? No predsa výlet s dedkom pod zem. Myslíte si, že sme vrtali diery do zeme? Nie, nie. Veru, nie! Vybrali sme sa do mesta Kremnica. V tomto meste sa kedysi dolovalo zlato a vraj tam boli aj diamanty. Pricestovali sme do Kremnice. Na krásnom námestí sme sa spýtali s dedkom, kde je tá zázračná baňa na zlato a diamanty. Teta v informačnej kancelárii mesta Kremnica nám dala mapu, aby sme sa nestratili. A my s dedkom sme sa veru nestratili.

Pred baňou nás čakal sprievodca. Museli sme si obliecť dlhý plášť a dať na hlavu prilbu so svetlom. A už sme kráčali za ním hlboko do starej opustenej bane. Sprievodca nám rozprával tento príbeh.

Baníci kedysi dávno našli diamant. Nepoznali ho. Známi vedci im povedali, že je to veľmi vzácny nerast. Najtvrdší nerast na svete. Diamant. Poznali iba tuhu. Baníci ho odovzdali vedcom. A čo zistili? Vo svojich najmodernejších laboratóriách plných počítačov a strojov začali skúmať diamant a tuhu. Skúmali a skúmali. Rozobrali ich na najmenšie čiastočky. Mikróny. A po dlhokánskom skúmaní zistili, že. . .

Chcete vedieť, čo odpovedali baníkom? Aj my s dedkom sme to chceli vedieť. Sprievodca nám povedal, že rozdiel je v uložení ich atómov. Inak sú rovnaké. Len to, že majú inak uložené atómy, tak tuha má narozdiel od diamantu atómy uhlíka usporiadané do šesťuholníkovej mriežky. A presne to spôsobuje veľký rozdiel v ich vlastnostiach.

Všetci vieme, že grafit je veľmi mäkký, tmavosivý nepriehľadný minerál. A diamant krásny, krištáľovo priezračný a tvrdý kameň. Najtvrdší na svete. Vyrábajú sa z neho najdrahšie šperky. Dedko povedal, že sa z nich vyrábajú prstene, náušnice, náramky, ale aj drahé súčiastky do prístrojov.

Sprievodcovi sme povedali, že už musíme ísť domov. Sprievodca nás vyviedol von a my sme sa mu poďakovali za to, že nás previedol baňou. V Kremnici bolo veľmi dobre. S dedkom sme íšli autobusom šťastní domov.

Karolína Pavlíková

Existujú tóny, ktoré vo mne vyvolajú strach?

Práve som sa hrala vonku na školskom dvore, keď tu zrazu prešla po ceste blízko školy sanitka. Nikto sa jej nechcel uhnúť a tak húkala. Naša Bajkalská ulica je dlhá a kým sa jej všetci uhli, trvalo to asi tak päť minút. Čo ak sa chorému niečo počas tých piatich minút stalo? Čo ak sa mu stalo niečo ešte horšie? A ešte horšie, čo ak sa to stalo človeku, ktorému hrozila smrť? Sú to smutné časy, ale bohužiaľ, je to tak.

Nemám rada také zvuky ktoré vyvolávajú smútok a nešťastie, takéto zvuky počujem čoraz častejšie. V noci v posteli, keď ešte nespím, počúvam zvuky okolia. Keď mám otvorené okno, počujem zvuky okolia.

Minule som počula šuchot ako keby igelitového vrecka a potom výkrik. Bolo to v okolí asi tak o dva domy vedľa. Začala som sa báť! Vybehla som na môj balkón, aby som sa pozrela čo sa tam deje, v dome bolo zhasnuté a na okolo svietili len uličné lampy. Ukludnila som sa a išla som si ľahnúť.

Viacrát sa mi zobrazí v hlave tón a potom mi v hlave trúby celý deň! Tiež sa mi nepáči hlasný zvuk trúby, vždy si musím zapchať uši, keď ho počujem. Pri hlučných zvukoch sa nemôžem sústrediť, je to ako keby sa svet točil okolo mňa.

Neprijemný je aj plač malého dieťaťa – leteli sme lietadlom a bolo tam malé dieťa, ktoré začalo plakať. Nevedela som, ako mám zareagovať, nemohla som ísť na WC, lebo sme mali byť zapnutí. Nakoniec som si zapchala uši a sústredila som sa na niečo iné.

U nás v škole je vždy hluk a cez prestávky sa moji spolužiaci hrajú v triede s loptičkou. Je to strašne neprijemný zvuk. Až mi idú uši odpadnúť!

Raz sa mi stalo že som spala a sníval sa mi sen, zvonil mi budík a nezobudila som sa zdalo sa mi že je to v sne. Zvuk sa opakoval asi tak dvadsaťkrát.

Čo mi vyvoláva strach, len taký prach.
Ten tón, čo mal rád Faraón.
Nemám rada zvuk sanitiek, ani trúby.
Tej trúby, hlas hrubý
Mám také nešťastie, tieto zvuky počujem čoraz častejšie.

Miriám Poliačiková a Danielka Dobrovodská

Môže byť robot múdrejší ako človek?

Bol raz jeden mechanik, ktorý sa volal Adrián. Vyrobil už veľa vecí, no posledná vec, ktorú vyrobil, bola neobyčajnou a hlavne nezvyčajnou vecou. Vyrobil totiž múdreho robota. Robot bol nielen múdrejší než človek a rýchlejší než pštros, ale ešte k tomu, stačilo mu povedať jedno slovo a vedel ho hneď vysvetliť. Dokonca vedel vyrátať 245780 x 35467 bez kalkulačky alebo prstov.

Až raz, keď si išiel Adrián ľahnúť, začul veľký rachot. Myslel si, že to je sen, a preto sa len otočil na druhú stranu a spal ďalej. Zaspal tak hlboko, že nepočul ani dupot robota, ktorý, keďže mal rozum, tak si vyrobil svojich kamarátov.

Na druhý deň ráno sa Adrián zobudil a išiel si spraviť raňajky. Keď prišiel do kuchyne, bol všade samý neporiadok. Uprostred toho neporiadku bol jeho robot. A tak sa ho Adrián opýtal: „Ahoj čo sa tu stalo? Vybuchol tu granát?“

A robot na to: „Nie. Prečo? Mal som tu len párty. Vadí?“

„Áno vadí! Nespravil som ťa, aby si tu mal po večeroch párty. Máš byť len obyčajne múdry a šikovný robot! Nie párty robot! Mal by si sa hanbiť!“

„Ale ja nie som len taký hociaký robot. Nikto nie je taký ako ja. Ja som najmúdrejší na celom svete! A najšikovnejší! A najkrajší! A najúžasnejší!“

Adrián mu skočil do reči: „A hlavne najskromnejší. Pravda. Za toto tvoje nemiestne správanie ti dám trest. Ak ho nesplníš bude zle!“

„Dobre,“ odpovedal robot, ktorý si bol istý, že každá úloha bude pre neho hračkou.

„Budeš musieť tých tvojich kamarátov rozrobiť!“ vyriekol Adrán.

„Tak to teda nie! To nespravím!“

„Ale spraviš. Máš na to jeden deň,“ ukončil rozhovor Adrán.

Na druhý deň sa Adrián opýtal robota: „No čo, už si ich rozrobil?“

„Nie, je to moja rodina! Nikdy by som ich nezradil!“ so smútkom v očiach povedal robot.

„Ako chceš, tak ja teba rozrobím teba, dal som ti život, tak ti ho môžem aj vziať.“

Bum! Tresk! Plesk!

A robot bol rozrobený. Adrián zostal sám. Začal upratovať ten neporiadok a popod nos si hundral: „Asi som to nemal spraviť. Bude mi chýbať. Ale aj tak, robot by nemal byť múdrejší ako človek. Nefunguje to. Nerobí to dobrotu.“

Linda Kováčová a Karin Pukancová

Dali by sa vybudovať mestá pod morom?

Raz som bola na jednej nudnej návšteve u strýka a zaspala som. Sníval sa mi krásny sen. Nebol však obyčajný. Takýto sen sa mi ešte nikdy v živote nesníval. Bol úplne reálny. Ani som si nemyslela, že snívam.

Len čo som zavrela oči, ocitla som sa na zvláštnom mieste. Bola som v potopenej lodi, ktorá bola zariadená ako strýkov dom. Vykukla som z okna. Okolo bola samá voda a delfíny, ktoré vedeli rozprávať a mali na sebe také isté šaty ako ja. Chalani mali nohavice a baby? Tie mali sukne a tričká. Prekvapujúce však bolo to, že nohavice a sukne boli z morských rias a tričká z rybích šupín. Na krku mali náhrdelníky z perál. Teda, iba baby. Chalani mali perlové náramky a kľúčenky. Všetci držali vodítka a venčili domáce zvieratká. No nevidela som žiadne psy, mačky a dokonca ani zajace. Ich domácim zvieratkom bola rybička Nemo. Jedna sa práve vytrhla z vodítka a zamierila pod okno, pri ktorom som stála. Jej majiteľ sa ku nej rozbehol, teda rozplával. Rýchlo som sa skryla za záves, aby ma nevidel. Rybička vykonala potrebu. „Fúúúj,“ pomyslela som si, no vtedy sa pri majiteľovi objavil policajt – žralok. Práve vypisoval pokutový lístok, keď sa mi kýchlo tak, že sa až záves odhrnul. Zbadali ma. Vykríkla som a vtom som sa zobudila.

Strýko, mama a oco sa na mňa najskôr nechápavo pozerali a potom sa všetci rozosmiali. Strašne som sa hanbila. Zaspala som na návšteve. To sa nepatrí. Odvtedy vždy keď idem ku strýkovi, spomeniem si na túto trápnu situáciu. No teraz sa na nej smejem už aj ja.

Juraj Krajčík

Dali by sa vybudovať mestá pod morom?

Pred 2487 rokmi sa na zemi odohrala veľká katastrofa. Globálne otepľovanie roztopilo všetky ľadovce na zemi. Voda stúpila veľmi vysoko. Veľa miest bolo zaplavených vodou. Vláda sa to rozhodla vyriešiť. Začala stavať veľké kopule z nerozbitného skla a do nich začali stavať mestá. Dali tam najmodernejšie vybavenie, aké mali: prístroje, ktoré recyklujú kyslík, počítače, ktoré snímajú tlak na kopule a veľa vybavenia. Potom to oznámili ľuďom. Ja som vtedy ešte nežil, ale môj prapradedo áno. Mal vtedy

109 rokov. Ten príbeh sa podáva z generácie na generáciu. Z rádia a televízie sa ozývali oznámenia o okamžitej evakuácii ľudstva. Ľudia behali po uliciach, vydesene sa rozprávali a balili si veci. On si zbalil len to najnutnejšie: zubnú kefku a zubnú pastu, mobil, notebook, knihy, čipsy, pár konzerv na večeru a oblečenie. Išiel na vlakovú stanicu, ktorá bola pri vode, a tak ju už obmývala voda. Strop sa nakláňal a koľaje boli mokré. Vlak ledva došiel na stanicu. On aj veľa iných ľudí nasadlo. Vo vlaku sa pchalo veľa ľudí. Našťastie išiel medzi prvými, a tak si mal kam sadnúť. Keď vlak odišiel, stanica sa zrútila. Deda odviezli do mesta vo vode. Mesto bolo z väčšej časti pod vodou. Bolo v obrovskej kopule z tvrdého skla, ktoré nerozbil tlak vody. Odviezli ich dovnútra. Prapradedo žil ešte týždeň po tom, ako ho dovezli do mesta. Potom zomrel. Moja mama žila 1237 rokov. Žila tak dlho preto, lebo 5 rokov po tom, čo prišla do podmorského mesta, vypila elixír na predĺženie života. Keď umrela, vyzerala ako 60-ročná pani, ale skoro nikto nevedel, že má viac než tisíc rokov. Ale teraz poďme do súčasnosti.

Zavreštal budík. Ja som rozhodil rukami a zhodil budík zo stola. Budík reval ďalej. Ja som zoskočil z postele a vypol budík. Pretrel som si oči. Došuchtal som sa do kúpeľne. Umyl som si zuby, šplechol som si vodu do tváre a dotackal som sa do kuchyne. Z chladničky som vybral vajcia, šunku a cibuľu. Rozklepol som vajčička, nasekal cibuľu a šunku a všetko to hodil na panvicu. Upražil som to a dal na tanier. Praženica bola hotová. Keď som dojedol, sadol som za počítač a zapol ho. Išiel som pokračovať na svojej hre. Musel som ju doprogramovať. Volala sa Blockworld. Chvíľu som programoval, ale potom ma to omrzelo. A tak som sa obliekol a vyšiel z bytu na chodbu. Na chodbe bolo deväť ďalších dverí. Došiel som ku schodom na konci chodby a zišiel dole. Tam bolo ďalších desať dverí. Došiel som k posledným a vyšiel na ulicu.

Ulica bola veľmi dlhá. Po oboch stranách sa týčili sklené mrakodrapy. Autá lietali dva metre nad zemou. Po krajoch kráčali ľudia. Bolo ich veľa. Na križovatke boli policajti. Mali prístroje, s ktorými mohli lietať. Jeden práve vyletel do vzduchu aby zastavil auto, ktoré letelo príliš vysoko. Vyletel pred neho a vytiahol malú pištoľku. Vystrelil a auto pohltil lúč svetla. Auto doslova zmizlo. Poliš zakričal: „Divadlo sa skončilo!“. Ľudia sa rozišli.

Ja som išiel po ulici k poslednému domu. Ten posledný dom bol supermarket. Pohyblivé dvere sa predomnou otvorili a ja som vošiel dnu. Nakúpil som chlieb, cukríky, mäso a soľ. Doma som si spravil desiatu a zjedol ju. Sadol som na kreslo a začal rozmýšľať, čo budem robiť. Nevedel som, čo robiť. Vyhlídkovú jazdu som absolvoval, mesto som videl miliónkrát všetko ostatné tiež. Ale vtom som si spomenul: potápanie! Do mesta prišlo len včera. Vyvolalo to obrovský rozruch. A tak som sa rozhodol: dnes sa bude potápať.

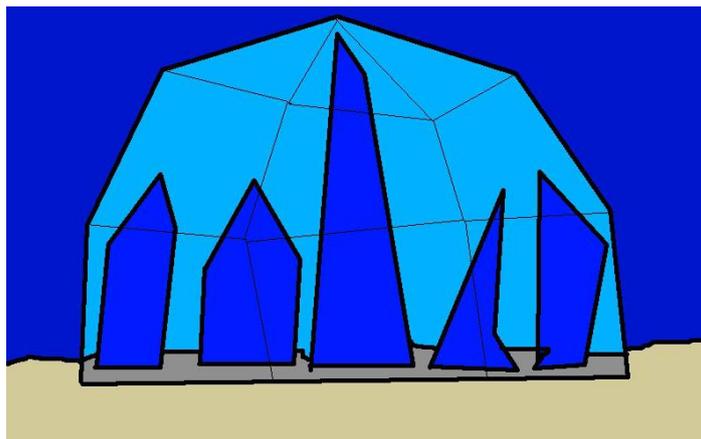
Pozeral som do vody. Mal som na sebe kyslíkový prístroj a masku. Dvere sa za chvíľu otvorila a nás vypustia na polhodinu do mora. Bol tu so mnou predavač v obchode, môj kamoš Daniel a nejaká pani. Už nás išli vypustiť. Museli sme absolvovať hodinovú lekciu z potápania a teraz sme išli naostro. Brána sa už otvorila a my sme išli von.

Voda bola studená a my sme plávali vo vode. Nad nami bol previs a pod nami zem. Tetka sa bála a tak už odišla. My ostatní sme plávali a obzerali sa. Bolo to krásne. Ale vtom predavač zajačal. Pozrel som sa hore. Bol tam dvanásť metrov dlhý žralok. Práve plával k nám. Ja som sa uhol a on zjedol akurát kamene. Potom sa otočil na predavača. On sa uhol a žralok ho nezjedol. Ale už išiel na Daniela. Medzitým žralok aktivoval laserové obranné delá. Tie začali strieľať. Žralok sa uhýbal a dostal sa ku previsu hore. Delo vystrelilo a trafilo žraloka, ale zároveň trafilo dosť poškodený previs hore. A ten už nevydržal. Previs sa rozlámala a kusy padali dole na sklenú kupolu. My sme sa pratali do mesta. Rýchlo sme prešli záchrannou bránou. Vtom sa ozval rachot. Kusy už dopadli na kupulu. Ja som si zvliekol ochranný oblek proti tlaku a vybehol na ulicu.

Kopula bola popraskaná a z niektorých prasklín striekala voda. Ľudia sa pozerali hore, jačali alebo pobehovali. Po ulici sa liala voda. Ja som sa rozbehol do svojho bytu. Bol suchý. Zhrabol som svoje veci a bežal preč.

Z rozhlasu sa ozvalo: „Všetci do únikových modulov! Ihneď!“ Ľudia bežali k únikovým modulom. Ja som bežal tiež. Únikové moduly boli na konci mesta. Ľudia sa hrnuli všade naokolo a pchali sa, aby boli prví. Ja som išiel medzi prvými. Bežal som k modulu. Keď som vošiel, sadol som si na sedadlo. Ostatní sa hrnuli dnu, strkali sa a sadali si na voľné sedadlá.

Ozval sa oznam: „Štartujeme za päť sekúnd!“ Modul sa zakymácal a vyštartoval. Modul letel obrovskou rýchlosťou. Ľudia sa držali, aby nespadli. Modul letel nahor. Mierili sme k hladine! Tlak začal poľavovať. Svetlo sa zväčšovalo. Až nakoniec sme vyšli na hladinu. Okno sa otvorilo a dvere vypadli z rámu. Ľudia híkali, keď zbadali slnko a oblaky. Vodu zhora. Nebo. Boli sme na hladine. Toto bude nový svet. Nový svet na vode.

Obr. 4: Autor: Juraj Krajčák

Klára Hana Malaschitzová

Sú pre nás nebezpečné asteroidy a kométy?

Príbeh ako som zachránila svet

Teraz vám poviem príbeh o tom, ako som zachránila skoro tretinu sveta. Ale najprv vám osebe nič poviem. Volám sa Veronika Defrencová. Mám deväť rokov a chodím do 4. triedy. Môj príbeh sa začal utorok 24. júna.

Dnes sme sa v škole učili o tom, ako pred miliardy milióny rokov na zem padol asteroid. Tento veľmi veľký asteroid vyhubil dinosaurov. Keby takýto istý asteroid spadol na Slovensko, bolo by po Slovensku, Poľsku, Rakúsku, Maďarsku, Ukrajine a Česku.

O pár dní neskôr Slovenský astronóm menom Alexander Pilský si na oblohe všimol asteroid, ktorý mieri smerom k Zemi. Na ďalší deň bolo v novinách:

Na zem mieri asteroid!

Milí občania, nerobte paniku! Asteroid padne 4. augusta približne o 15:00.

Mladý slovenský astronóm 29. júna objavil na oblohe asteroid, ktorý je úplne isto veľký ako ten, čo vyhubil dinosaurov!

Na ďalší deň v škole presne o 8:00 do triedy prišiel riaditeľ Max Redontento nám povedal: „Milé deti, všetci učitelia spanikárili a odišli. Dneska vás budú učiť títo astronómovia,“ a ukázal na skupinu ľudí v bielych plášťoch.

Jeden z nich povedal: „Deti, vyskúšajte nakresliť alebo opísať. Jedným nákresom alebo výmyslom môžete zachrániť svet.“

Vtedy som sa prihlásila: „Napadol ma nápad! Čo keby sme vyrobili paprsok, ktorý by strelil do asteroidu a odrazil. Mohol by byť z jadrovej energie.“

Jeden z nich povedal: „Ako by to vyzeralo?“

„Vyzeralo by to ako obria anténa.“

„To je výborný nápad!“

Potom to vyrobili. Keď bol paprsok v dostatočnej blízkosti, vystrelili. Asteroid bol naozaj odrazený. Potom mi všetci zatlieskali a jeden mi povedal: „Dievčatko, ty si zachránila svet.“ Takto môj príbeh skončil.

Lucia Matejovičová

Existujú tóny, ktoré vo mne vyvolajú strach?

Jedného krásneho dňa som išla ku kamarátke a bola som u nej až do neskorého večera. Potom mi však zazvonil mobil, v ktorom sa ozvala moja mama a povedala mi, že už mám ísť domov. Tak som sa pobrala domov a aby som to zvládla rýchlejšie, skrátila som si cestu cez starý cintorín.

Zrazu som začula záhadné a zároveň aj veľmi desivé zvuky zložené z vysokých, dlhých a silných tónov, ktoré sa začali v noci ozývať zo starého kostola. Nestalo sa tak však poprvýkrát. O kostole na cintoríne kolujú historiky, že tam vraj straší. Strašidelný zvuk bol vraj prvýkrát zaznamenaný počas búrky v roku 1800, kedy bola budova kostola bičovaná silnými vetrami a dažďami a z veže sa stal doslova hudobný nástroj. O 03:15 v stredu ráno sa vraj jeden pán prebudil na hluk. Povedal, že „dva tóny“ sa ozývali niekoľko hodín. Nebol si vraj hneď istý, odkiaľ idú, ale po chvíli si uvedomil, že z kostola na starom cintoríne.

Vonku pršalo, ale stromy sa nehýbali. Boli to vraj nezameniteľné a veľmi mrazivé tóny. Keď som si na túto historiku spomenula, zamrazilo ma. Pozrela som sa doľava, smerom ku kostolu, a uvidela som akúsi postavu. Myslela som, že sa mi to len zdá. Preto som prudko zavrela a opäť otvorila oči. Postava tam už nebola. Zrazu som za sebou začula akýsi šramot či zvuky, ktoré nemali pravidelný frekvenčný priebeh. Rozoznala som kroky a šuchotanie listov. Od strachu som sa rozutekala a zastavila som sa až pred našim domom. S búšiacim srdcom som kráčala k dverám.

Bolo divné, že sa u nás nesvietilo. Prečo asi? Veď v túto hodinu sa u nás svieti vždy. S narastajúcim strachom som otvorila dvere. V tom momente sa v dome rozsvietilo a z rôznych skryš začali vyliezať moji kamaráti.

Ozval sa výkrik: „Všetko najlepšie k narodeninám!“ Až vtedy som si uvedomila, že mi pripravili narodeninovú oslavu presne na Halloween. A ja som si myslela, že zabudli. Neskôr mi najlepšia kamoška povedala, že tou osobou na cintoríne bol môj brat a že sa s ním dohodli, aby ma vystrašil. Až po tejto príhode som ja, nebojácny človečik, zistila, že predsa len existujú tóny, zvuky so stálou frekvenciou, ktoré vo mne vyvolajú strach.

Ema Šiková a Simona Gráčová

Dali by sa vybudovať mestá pod morom?

Ja sa volám Simona a moja kamoška sa volá Ema. Raz sa stalo, že Emka na hodine biológie zaspala. Snívalo sa jej o podmorskom svete (to asi preto, že sme mali biolu). Pani učiteľka jej za to dala poznámku, ale Emka povedala, že jej to za ten krásny sen stálo. Zaujalo ma to a prosila som ju, aby mi ten sen čo najpodrobnejšie vyrozprávala. A tak Emka začala:

„Ten podmorský svet bol nádherný, a to hlavne v noci. Cez hladinu hviezdy žiarili ako slnko na oblohe. A to more, to bolo ako zo striebra. Neuveriteľná farba. Keby som ju chcela namiešať, ani neviem aké farby by som mala použiť. Ale nebolo to jediné, čo ma fascinovalo. Keď som uvidela mesto, čo tam bolo vybudované, nezmohla som sa na slová. Okolo boli samé prekrásne budovy z

piesku a koralov, ZOO s najrôznejšími podmorskými zvieratkami či botanická záhrada, v ktorej vynikala fontána z potopeného korábu. Namiesto áut tam boli ryby, na ktorých sa jazdilo a cesty spolu s chodníkmi boli z mušlí. Vedľa hlavnej cesty bol hotel SIEM, ktorý bol postavený z lastúr, koralov a piesku. Pracovali v ňom morské koníky, ktoré mali rovnošaty z morských rias. Od okoloidúcej chobotnice, ktorá v hoteli pracovala ako upratovačka (nečudo, s toľkými rukami, teda chápadlami) som sa dozvedela, že hotel SIEM je najzaujímavejší, najlepší a dokonca aj najkrajší v tomto pod morským svete. Pracovníci a pracovníčky sú vraj nesmierne pracovití a k hosťom milí. Iba keď je leto a voda sa prehreje, sú trochu lenivejší, ale to vraj dokáže napraviť bublinková klimatizácia poháňaná studeným podmorským prúdom. V hoteli SIEM sa dokonca hrávajú aj divadlá. Hercami sú morské panny, ktoré pred predstavením predávajú divákovi pukance z červených a zelených morských rias. Každý stý zákazník k nim dostane i perlový náhrdelník. Mimochodom ešte som nepovedala, ako sa tam dýchalo. Na hladine bola loď, ktorá dovážala kyslík. Táto loď spustila do vody veľkú trubicu, ktorou do podmorského sveta vpúšťala vzduchové bubliny. Tie sa len tak vznášali vo vode. Kto už nemal kyslík, tak si zobral vzduchovú bublinu. A potom mal kyslík na hodinu.“

Touto vetou Ema skončila svoje pútavé rozprávanie. Sen som jej nesmierne závidela. Nečudo, veď bol perfektný. Preto som sa rozhodla, že na najbližšej hodine biológie musím zaspáť, aby som niečo podobné zažila i ja.

Ema Mikušová

Ked' zmiešam dohromady všetky farby tak...

Poznáš farby? Že vraj nie?
Tak počúvaj moje básnenie.
Ideme na to. Poviem raz, dva tri,
z ktorých farieb budú bratři?

Žltá a červená sú farby naše,
vznikne z nich hromada oranžovej kaše.
Modrá a zelená, to je také duo pre chalanov.
Poznám to, mám doma dvoch zeleno-modrých bratov.

A čo takto ružová a fialová.
Sú to naozaj farby len pre veselého tvora?
Možno áno, možno nie
a možno to niekomu spôsobuje i módne trápenie.

Ja však viem jedno.
Existujú farby, ktoré žijú vedno.
Biela a čierna sú to –
farby staré, tie zvyčajne nie sú separé.

Ked' zmiešam všetky farby tak ... čo sa stane?
Pýtajú sa na každej strane.
Čo sa stane, nikto nevie,
preto nikto neodpovie.

Alebo, žeby predsa?
Dobre teda, spravím zo seba vedca.
Vysvetlím vám, čo sa stane.
Vznikne módna ikona, či nie?

Ale áno, veď to vpravím.
Zmiešaním farieb vám módnou ikonou spravím.
Akú? Harakiri – kikiríki – Emuškovú,
moju obľúbenú.

Nosievam ju každý deň,
nevynechám ani jeden týždeň.
A asi sa mi to veľmi hodí,
pretože nikto odo mňa pohľad neodhodí.

Tak sa pýtam: „Prečo farby delíme?“
Veď im to spolu krásne pristane.
Tvoría spolu pestrý svet,
krajší, než ten najvzácnejší kvet.

Kategória od 11 do 15 rokov

VÍTAZNÉ PRÁCE

1. miesto: Patrik Anton Knaperek

Ako by vyzerali autá, ktoré by riadil počítač?

Toto je príbeh o Britovi menom Arthur Dent, ktorého tesne pred demoláciou Zeme vogónskymi stavebnými loďami (Vogóni – zrejme najnepríjemnejšia civilizácia v galaxii) zachráni jeho priateľ Ford Prefect, o ktorom sa dozvie, že pochádza z inej planéty a na Zemi pracoval pätnásť rokov ako terénny výskumník príručky Stopárov sprievodca galaxiou.

(Námet z knihy *Douglas Adams – Stopárov sprievodca galaxiou*)

Dvere na lodi sa s tichým cvaknutím hermeticky uzavreli. Bola to jedna z tých veľkých osobných vesmírnych lodí s luxusným interiérom, špičkovými prístrojmi na výrobu nápojov, spadajúcimi pod ISSPZ (Inteligentný Systém Služieb Pre Zákazníka) od spoločnosti Sirius Cybernetics. Na zahodenie nebola ani technická vybavenosť, vhodná pre tých, ktorý si radi užijú poriadne rýchlu jazdu rýchlosťou približujúcou sa k rýchlosti svetla.

Ford Prefect s Arthurom Dentom sa presúvali po lodi do kabíny, ktorá bola v jej prednej časti. Tentoraz sa im podaril skutočne dobrý úlovok. Bohužiaľ, pod ISSPZ spadali aj na prvý pohľad prívetivé, no po dlhšom čase veľmi otravné dvere. A tak zakaždým, keď Ford s Arthurom prešli cez jedny z dverí do iného sektoru lode, museli počúvať prihlúple veci, ako „Ďakujeme, že ste nami prešli,“ „Ani si neviete predstaviť, akú radosť máme z toho, že sme sa vám mohli otvoriť a zatvoriť,“ či „Sme nevýslovne šťastné, že sme vám mohli poslúžiť.“ Nanešťastie sa s tým nič nedalo robiť a zakaždým, keď ste sa im snažili vysvetliť, aby už boli konečne ticho, zahrnuli vás ešte väčším množstvom nezmyselných kecov.

Ford sa rozhladol po kabíne a hneď vedel, čo má robiť. Pristúpil k ovládacím panelom, kde ho okamžite privítal lodný počítač podobným spôsobom ako to robili dvere, ale na trochu vyššej úrovni, keďže bol podstatne inteligentnejší. Po tom, ako Prefect pohol niekoľkými páčkami a stlačil zopár gombíkov (pričom posledný z nich bol, samozrejme, veľký červený), sa s veľkým hrmotom rozozvučali lodné motory. Arthur sa zatiaľ pohodlne usadil do čalúneného kresla v zadnej časti lodnej kabíny.

Lod sa pomaly odlepila od povrchu planéty Maxigramil Delta a následne vyštartovala plnou parou do kozmu. O pár minút sa už premávala medzi hviezdami. Arthurovi nezostávalo nič iné len si predstavovať, kde ho asi jeho mimozemský priateľ, s ktorým už precestoval polku galaxie, zavedie tentokrát.

Po dvoch týždňoch cesty, počas ktorej Ford za žiadnu cenu nechcel prezradiť jej cieľ (čo nebolo nič nezvyčajné), a po tom, ako sa už Arthur unavil presviedčaním automatu na výrobu nápojov, aby mu konečne vydal obyčajný čaj s mliekom, sa konečne priblížili k pravdepodobnému cieľu. Len niečo k tým automatom na nápoje. Výrobca uvádzal, že automat je jedinečný, pretože dokáže zistiť, na čo máte práve chuť a podľa toho vám namieša nápoj. No v praxi to bolo tak, že to, čo natieklo do pohára sa nikdy nedalo piť a väčšinou bolo dosť nebezpečné sa na to čo i len pozrieť, pričom ste nechceli

vedieť, z čoho bol ten roztok v skutočnosti namiešaný... Aj kvôli tomuto problému bola planéta, na ktorej mala sídlo spoločnosť Sirius Cybernetics už desaťročia beznádejne zavalená sťažnosťami zákazníkov, na ktoré zo zásady nereagovala.

Až keď loď dosadla na povrch planéty, ktorá na prvý pohľad vyzerala celkom podobne Zemi, až na to, že bola podstatne väčšia a mala zrejme menší pomer oceánov, Ford Prefect víťazoslávne prehlásil: „Milý priateľu, vitaj na planéte Betelgeuze 5, mojej rodnej planéte!“ Arthurovi padla sánka. Hoci už od Forda čo-to počul o tejto planéte, nikdy mu nenapadlo, že by sa tam raz aj dostal. Radšej preskočím prechádzanie otravnými lodnými dverami a prejdem rovno na to, že obaja vystúpili na povrch planéty. Zosadli v blízkosti stredne veľkého mesta, ktoré bolo, podľa Arthurových predpokladov, Fordovo rodné (kde inde by ho predsa chcel zaviesť na prvé miesto, ak nie k nemu domov). Na podiv Arthura bola gravitácia na planéte taká, na akú bol zvyknutý, a dokonca aj ovzdušie bolo v poriadku, ibaže tam nebol smog. To mu priateľ Ford hneď vysvetlil tým, že pred pár sto rokmi tu bol podobný problém ako na Zemi, ale všetko sa vyriešilo používaním ekologických technológií, ktoré nezaťažovali prírodu. Tej sa vďaka tomu začalo veľmi dobre dariť a, napríklad, sa navrátila v podobe stromov aj do centier veľkomiest.

Do mesta sa presunuli popri hlavnej cestnej komunikácii. Arthurovi nedalo nevšimnúť si, že autá, ktoré okolo nich prefrčovali si to valili skutočne rýchlo. A dokonca sa mu zdalo, že ich šoféri sa akosi nezaťažujú ich riadením a majú ruky pohodlne za hlavou. Je ale pravda, že v takej rýchlosti si toho veľa všimnúť nestihol. Onedlho dorazili na kraj mesta, kde bola zriadená požičovňa áut. Nevyzerali príliš odlišne od tých pozemských, ibaže boli viac aerodynamické. Ford si jedno z nich vybral, nastúpili dovnútra, Ford niečo zadal do palubného počítača a zrazu sa auto samo pohlo a už si to hrnulo k cieľu.

„Tak počkaj,“ nedalo to Arthurovi, „toto mi vysvetli! Po prvé, ako to, že autá tu jazdia tak rýchlo bez toho, aby sa vodiči báli, že havarujú? A po druhé, prečo, dofrasa, nešoféruješ?!“

„Ach, Arthur. Koľko je len vecí, ktoré ešte nechápeš?“ prevrátil očami Ford. „Myslím, že čím ďalej, tým viac... O.K., tak ti to vysvetlím. Základom je, že všetky autá na našej planéte riadi počítač, chápeš?“

„No... nie som si istý... Ale ako sa poznám, tak asi nie...“

„Okej, okej, okej!“ Ford znova zagúľal očami. „Pozri, okolo planéty obieha množstvo satelitov, ktoré sú navzájom prepojené jedným softvérom. V aute máš uložené všetky mapy všetkých komunikácií. Riadiaca jednotka teda presne pozná profil cesty a podľa toho riadi smer auta. Keď sa chceš niekam odviezť, jednoducho zadáš súradnice toho miesta, alebo ho nájdeš na mape a palubný počítač vypočíta najkratšiu alebo najrýchlejšiu trasu. Tú zdieľa s najbližším satelitom, ktorý zároveň prijíma dáta zo všetkých ostatných áut v oblasti a vďaka tomu koriguje tvoju trasu tak, aby si sa vyhol preplneným úsekom.“

„... alebo aj haváriám, že?“ povedal s nadšením Arthur, aby zanechal dojem, že už všetkému rozumie.

„Dozarkona, Arthur! Rozmýšľaj trochu. Keďže satelit prijíma dáta o polohe všetkých áut, nemôže sa stať, že nejaké nabúra. Tým pádom môžu jazdiť oveľa rýchlejšie, keďže počítač má vypočítané ich dráhy tak, aby sa nezrazili. Tým sa doprava stala podstatne plynulejšou. Už mi rozumieš?“

„Aha, no jasné. Ale počkaj,“ nedal sa Arthur, „s autom sa nezrazíš, no čo trebárs chodec?“

„Ale prosím ťa. U nás ťažko stretneš chodiaceho človeka. Všetci majú vznášadlá a podobné somariny, takže jednoducho cestu preletia.“

„Dobre. No ešte mi tu nehrá jedna vec.“

„Čo máš zase za problém?!“ Ford už očividne strácal nervy. Arthur si to však nevšímaval a pokračoval.

„Nedá sa to veľmi ľahko zneužiť? Nieкто sa môže nabúrať do systému a zmeniť ti trasu tak, aby si prišiel tam, kde chce on, a potom...“

„Nie, nie, tak toho sa skutočne netreba báť. Cieľ trasy sa dá zmeniť len znútra auta, systém len koriguje jeho trasu a auto sa zastaví až v cieľi, iba ak by si vypol automatické riadenie a odparkoval si ho niekde sám. A okrem toho, je tam milión päťsto ochranných štítov proti pirátom.“

„Waw aj to sa dá? Myslím, vypnúť automatické riadenie.“

„Jasné,“ povedal Ford, „ale moc sa to neodporúča. Keď auto riadiš sám, počítač nevie celkom presne, ako sa zachováš, takže v takom prípade by do teba niekto mohol nabúrať. Na frekventovaných cestách sa to rozhodne neodporúča.“

„Aha, tak fajn. Teraz už tomu rozumiem.“

„No, hurá! To ti trvalo.“

Auto si to šinulo skutočne rýchlo. Arthura prekvapilo, keď minulo mesto a pokračovalo odbočkou do lesa. *Fíha, tak náš Ford Prefect si istotne býva na haciende v lese pri meste*, pomyslel si Arthur. *Ten sa teda má*. O chvíľu dorazili k cieľu. No na Arthurovo veľké sklamanie, nečakala ich tam žiadna hacienda, ale len malý starý domček na pokraji rozpadu. No čo, na čo bude honosný dom človekovi, ktorý si lieta krížom-krážom galaxiou.

2. miesto: Janka Ondičová a Terezka Bojňanská

Keď zmiešam všetky farby, tak ...

Kde bolo, tam bolo, za 7 marcipánovými horami, za 7 žuvačkovými dolinami a do tretice za 7 Cocolovými morami, tam, kde sa temperky jedli a Pikaio používalo na hodinách výtvarnej výchovy, bolo Veľké Cukríkové Kráľovstvo. V tomto kráľovstve bolo jedno mesto stvorené z modrej a oranžovej cukrovej vaty, v ktorom bola 1. Tortová základná škola. Celá jej budova pozostávala z obrovitánskeho kusu korpusu, okná a dvere boli z roztaveného a zase stuhnutého bieleho cukru, lavice vyrezané zo škorice, ako stoličky sa používali podlhovasté detské piškóty a namiesto tabule mali na stene veľký keks, na ktorý písali polevou na tortu.

Žiaci tejto výnimočnej základnej školy mali takmer rovnaké predmety ako my, len s malými zmenami – na hodinách Slovenčiny používali zošity z korpusu (každý podľa svojej chute, a teda sa stávalo, že sa deti nemali z čoho učiť na test, pretože ich niekedy v škole pochytil taký hlad, že celé zošity zjedli) a písali na ne modrou polevou na torty. Na Matematike počítali za pomoci sviečok, ktoré sa dávajú na tortu, ak má niekto narodeniny. Na prírodovede skúmali čokoládové žabky, ktoré utekali zo stolov, zmrzlinové motýle, občas dokonca väčšie zvieratká, napríklad pelendrekové hady, marcipánové lastovičky alebo želé rybky, ktoré chodili chytať do neďalekého kakaového potôčika.

To všetko bolo zaujímavé, no skoro všetky deti mali najradšej Výtvarnú. Na tej totiž kreslili na fondánové plátky Pikaom rôznych farieb. Takúto Výtvarnú mala v prvý jarný deň aj 3. Candies. Pani učiteľka Alexandra Gumimedvedíková chcela od detí, aby namaľovali svoje pocity z prvého jarného dňa. Všetky deti sa rozišli po krásne voňajúcom a tak trochu lepkavom (predsa len, bol zo sladkostí) ateliéri, aby si zobrali fondánové výkresy, tuby s rôznofarebným Pikaom a začali pracovať. Len Tomáško Karamelovič ostal sedieť a nevedel, čo robiť. Výtvarnú nemal na rozdiel od väčšiny nikdy rád, nevedel ako nakresliť strom – lízatko, Skittles žirafu, Haribo autíčko, ani Orion hviezdu a už vôbec netušil, ako má namaľovať svoje pocity. Preto len zarmútené sedel a bojoval so slzami malinovy, ktoré sa mu tlačili do očí.

Keďže pani učiteľka mala Tomáška rada a chcela, aby aj on namaľoval niečo pekné, prišla za ním a zisťovala prečo nepracuje. Tomáško celý smutný pokrčil plecami a zamumlal si popod nos, že jemu to nejde a nevie čo má robiť. Pani učiteľka mu doniesla najväčší fondánový výkres a novú sadu Pika. Tomáško sa zamyslel a rozhodol sa, že nakreslí Skittles dúhu, pretože dúha je pekná farebná a na jar predsa rozkvitajú popcornové kvietky všetkých farieb a vlastne celá jar hýri farbami – po zime je karamelová tráva konečne žiarivo zelená a behajú po nej malé žltučké čokoládové kuriatka spolu s mamou sliepočkou a ockom kohútikom, ktorý má nádherný farebný chvost z jedlého peria; cukrová

obloha nádherne belasá, vďaka pelendrekovým snečným lúčom, ktoré konečne zasvietili aj na Veľké Cukríkové Kráľovstvo. Začal si teda na fondán vytláčať všetky farby Píkaa, ktoré mal. Do pravého horného rohu kúsok modrej, do dolného kúsok červenej, do ľavého horného rohu pásik zelenej, do dolného pár kvapiek žltej a nakoniec do stredu veľa bielej. A začal ich spolu miešať. Najskôr modrú s červenou, z ktorých mu vyšla fialová. Potom zelenú s modrou a na jeho prekvapenie z toho vyšla tyrkysová! Následne červenú so žltou a výsledok tohto miešania mu bol vopred známy, dedko mu to už predsa hovoril, samozrejme, že to bude oranžová. Ďalej modrú s bielou a to bola belasá a takto by pokračoval, skúšal všetky kombinácie, ale prišla Esterka Šľahačková a čudovala sa: „Čo to robíš? Veď to nie sú pocity, len akási miešanica a navyše aj tak ti v strede vznikne čierna.“

„A nevznikne!“ dupol nohou Tomáško, bol presvedčený, že pravdu má on a tak pokračoval: „V strede bude krásna farebná, bude tam vidieť všetky farby!“

Esterka ho však vysmiala: „Pff, a čo si ty nikdy nemaloval?! To nevieš také základné veci, ako je miešanie farieb?“

Tomáško mal už zase slzy na krajíčku, no ešte sa zmohol na odpoveď: „Maľoval! A aspoň 1 000 000-krát! A moje obrázky sú aj tak krajšie! A farebné!“

Ester mala už-už na jazyku nejakú múdru odpoveď, no našťastie zasiahla pani učiteľka: „Prečo sa tu vy dvaja hádate?“ spytovala sa pokojným hlasom.

Tomáško začal hneď žalovať: „Ester tvrdí, že v strede mi vznikne čierna a môj výkres bude škaredý a tiež, že neviem maľovať a miešať farby!“

Ester sa samozrejme nenechala zahanbiť: „A on zase tvrdí, že jeho obrázky sú krajšie a ja mu predsa hovorím len pravdu! Veď všetci vieme, že ak zmiešame všetky farby vznikne čierna. Nie je to tak?“

Pani učiteľka začala trpezlivo obidvom vysvetľovať: „Nie, nie je to tak. Po zmiešaní všetkých farieb vznikne hnedá, nie čierna a prestaňte sa prosím hádať. Obaja máte pravdu, Tomáškov obrázok bude určite krásny, rovnako ako tvoj Esterka a som si istá, že obaja viete výborne kresliť a miešať farby a tiež ste už nakreslili veľa krásnych obrázkov.“

To Tomáška upokojilo, zotrel si malinokové slzičky z líc, prestal sa hádať a pustil sa zase do práce. No Ester to pokoj nedalo: „Ale to si mu povedala len tak, aby neplakal, však? Vznikne mu predsa čierna, alebo?“

„Nie Esterka, čierna to nebude, bude to hnedá a aj tak by nemalo zmysel klamať mu, o chvíľu by na to prišiel,“ vysvetľovala pani učiteľka Ester a ešte dodala: „Nerieš, čo kreslia ostatní, radšej choď dokončiť tvoj obrázok, aby si mala čo ukázať rodičom.“

Ester pani učiteľku poslúchla a išla dokončovať svoje dielo. Za ten čas Tomáško vyplnil miešanicami rôznych farieb celý fondán a skutočne zistil, že v strede má kúsok hnedej, ako povedala pani učiteľka. Všetkým sa jeho dielo na konci hodiny páčilo a pochválili ho, dokonca aj Ester a pani učiteľka ho na dôkaz ešte pripla na ryžovú nástenku. A takto sa skončil príbeh o Tomáškovi, miešaní farieb a Veľkom Cukríkovom Kráľovstve.

3. miesto: Jasmína Jakalová

Existujú tóny, ktoré vo mne vyvolajú strach?

Určite poznáte typy hororov, ktorých hlavnú podstatu zahrňujú tóny a možno aj strašidelná hudba. Môj názor? Nikdy som nijaký horor nevidela a ani nemienim vidieť. Horory vo mne vyvolávajú divnú zmes strachu a nevoľnosti. Veď sami posúďte, je snáď normálne, keď režiséri takýchto filmov do nás smrteľníkov vtĺkajú fakt, že pre populáciu je silne dôležité pozerieť horory z dôvodu znásobenia nášho životne nevyhnutného adrenalínu v tele. No, ako som povedala, horory sú asi veľmi dôležité pre náš životný rozvoj či mysle, tak aj tela. Keď sa dívate na nejaký fakt brutálny horor so sekerami, alebo naopak s nádychom stredoveku, necítite ten nepríjemný pocit v žalúdku? To jemné svrbenie na tej

Poceste som stretla svoje spolužiačky. Zaplatili sme si lístok a sadli sme si do druhej rady. Zo začiatku sa mi koncert veľmi páčil, lenže potom z toho bol horor. Tie tóny vo mne vyvolali zlé pocity, zlé myšlienky, jedným slovom strach. Tak strašne som sa bála, že som musela ísť na WC a opláchnuť si tvár studenou vodou. V hlave mi stále chodili tie hrozné tóny. Bála som sa ísť sama domov, bála som sa odtrhnúť konára na ceste, proste všetkého. Otvorila som dvere na našom dome a mama ma už netrepeľivo čakala.

„Kde si bola?“ opýtala sa mama.

„Len som sa bola prechádzať!“

„Neklam, dobre viem, kde si bola!“

„Mama prepáč, nabudúce ťa už poslúchnem. Sľubujem. Mami, tak strašne sa bojím. Myslela som si, že neexistujú tóny, ktorých by som sa bála.“

Od toho koncertu to so mnou išlo dole vodou. Začala som sa zajakávať, nikam som nechodila, stále som bola doma s mamou. Možno sa niekedy prestanem báť. Možno nie.

Ema Hlaváčová a Lucia Hederová

Môže byť robot múdrejší ako človek?

Cííííí! Zazvonilo na poslednú hodinu. Bola biológia. Nudná, nezaujímavá biológia. Vôbec ju nemám rada. Veď komu by sa chcelo učiť o rastlinách a živočíchoch? Do triedy prišla učiteľka a začala vysvetľovať učivo. Položila som si hlavu na lavicu a myšlienkami som bola úplne niekde inde. Rozmýšľala som nad tým, že sa skončilo vyučovanie a išla som domov. Otvorila som dvere na dome a v kuchyni stálo malé, biele čudo.

„Mami, čo to je?“ zakričala som

„Nie čo, ale kto, a tvoja mama išla nakupovať,“ ozvalo sa zdola. „Moje meno je Jack a som váš nový domáci robot,“ povedal radostne.

„Ja sa volám Ela. Rada ťa tu vidím,“ odpovedala som. Bol celkom milý. Vôbec nevyzerá ako robot, ale ako normálny človek. Je múdry, priateľský, proste super kamarát. Zaujímalo ma, čo dokáže.

„Na stole máš puding s čokoládou. Dúfam, že ti bude chutiť,“ povedal Jack.

„Ďakujem, hneď ho skúsim.“

Opatrne som si nabrala na lyžičku trochu pudingu a ochutnala ho.

„Hmmm, je výborný, ani moja mama nevie taký dobrý uvariť.“

Keď som sa najedla, povedal mi: „Vyvešal som mokré oblečenie a suché som ožehlil. Ak chceš, pôjdem ti upratať izbu.“ Prekvapene som vyvalila oči.

„Ela, Ela, k tabuli!“ zakričala na mňa učiteľka.

„Áno, pani učiteľka,“ odpovedala som.

„Ela, nad čím stále rozmýšľáš?“

„Nad ničím,“ usmiala som sa a sadla som si na svoje miesto. Na internete som si našla, že tento robot je múdrejší ako človek. Už viem, čo chcem na Vianoce.

Jasmína Jakalová

Môže byť robot múdrejší ako človek?

Tak takto... Spýtam sa vás, je táto téma už doslova „opotrebovaná“? Prečo neodpovedáte? Mlčíte. Vy, vždy mlčíte!!! Tak uvažujte so mnou.

Roboty, spoločnosť, budúcnosť... K takýmto témam sa často vyjadrujú vedci, vynálezcovia, ale aj obyčajní pozemšťania. Teda ja, ty, my, vy. Roboty, teda, ako si JA predstavujem robotov, sú obrovské, mechanické plechovky s baterkami miesto očí a s neprítomným pohľadom, ktorý vraví: „Splním-ti-všetko-čo-si-povieš!“ A čo ja? JA takýmto vysávačom neverím. A na otázku, či robot

môže byť múdrejší ako človek odpovedám... rozhodne NIE!!! Ešte vždy človek ovláda robota a nie robot človeka. Netvrďím, že je zručnejší, presnejší, rýchlejší. Ale? Asi ste si všimli, že spoločnosť upadá do tuku. Zdôrazňujem, tuku!!! Ľudia sú stále tučnejší a tučnejší. Samozrejme, nič proti ľuďom, ktorí sú mierne pri tele. A čo to spôsobuje? Toto všetko spôsobuje moderná technológia. Teda – tie premúdrelé ROBOTY. Ozaj, viete, teda, pamätáte sa, kto vymyslel pomenovanie ROBOT? Bol to Čech. Spisovateľ. Karel Čapek. A kde? V románe R.U.R. To som múdra, že? Spýtajte sa na to robota, či vám odpovie. Možno áno, ak je na tú odpoveď naprogramovaný. Ak nie je, tak hold smola. Ak sa stane, že nejaké ráno skupinku šialených vedcov napadne myšlienka zrealizovať robota, tak nastane zaujímavá chvíľka. Dajú sa dokopy najmúdrejšie hlavy sveta a nemusia sa ani osobne stretnúť. Ako teda? Cez vedeckú videokonferenciu. Virtuálna realita preniká i do tohto sveta. A čo myslíte, kde je najviac takýchto vedeckých kapacít? Čo to počujem? Amerika? Tak to už dávno neplatí!!! Víťazí už niekoľko rokov MADE IN JAPAN? Všetky celosvetové médiá začnú o tom diskutovať a po čase sa nájdu aj bohatí podnikatelia, ropní magnáti, ktorí skromne ponúknu niekoľko miliónov na konkrétnu realizáciu už spomínanej myšlienky, a to zostrojíť plechovku, ktorú so všetkou skromnosťou a úctou nazvú – ROBOT.

Tri mesiace. Dávam tomu tri mesiace. Po troch mesiacoch (dnes už aj skôr) sa vedecký objav, ktorý bol kedysi iba virtuálnou realitou s plechovými, šedými nožičkami, ručičkami a hlavou ako marfan, dostane na trh „užitočných“ a novoobjavených vynálezov. Obyčajní ľudia budú ohúrení takým geniálnym nápadom, ktorý priam sála z konkrétneho ROBOTA. Ľudí v eufórii dojme pocit, že v budúcnosti by mohli mať svojho vlastného robota. Budú ho môcť pomenovať tak, ako chcú. Bude s nimi tancovať, bude s nimi komunikovať, bude za nich vybavovať telefón, či e-mail. Bude za nich športovať, chodiť do školy, nakupovať. Nakoniec zostane sám ČLOVEK a ROBOT. Ľudia postupom času spohodlnejú a prestanú sa zaoberať všetkým, čo ich spája s pohybom. S komunikáciou. Prestanú sa medzi sebou rozprávať. Zabudnú reč? Zabudnú emócie? Zabudnú mať radosť z pohybu? Zabudnú mať vzťah k umeniu? Hrať a tancovať bude ROBOT? ROBOT za nich všetko urobí bez toho, aby ničो za svoje službičky chcel? Postupom času sa roboty zbláznia a ľudia s nimi. Plechovky si začnú robiť čo chcú, pretože nebudú mať zábran, lebo prirodzene, nič nemôže v dokonalom stave pretrvať navždy. Nič. Ani ROBOT-služobník-spoločník, priateľ. Začne používať svoj mini mechanizmus, inak povedané „robotmozog“ a nás, naivné bytosti, hneď prekabáti.

Najhoršie by však bolo, keby nastala takáto situácia. Každý človek je citovo založená bytosť. Podstata každého človeka je založená na láske a citoch ľudí navzájom. A teraz?? Človek, ohúrený čarom ROBOTA sa naviaže, možno dokonca sa do samotného robota z-a-m-i-l-u-j-e pseudo virtuálnou láskou, ktorá sa síce nevyrovná ľudskej nevinnéj láske, ale má také isté puto. Človek, tým, že sa rýchlosťou zvuku zamiluje sa automaticky zablokuje pred inými ľuďmi a dokáže sa otvoriť iba svojmu vernému, no lišiacemu mechanizmu. Ale ako hlúpy človek, nemôže pochopiť, že ROBOT mu lásku opätovať nemôže. Tým pádom ROBOT šancu využije a zo svojho pána si urobí sluhu. Áno. Bude to takto? Stane sa to? Mne, tebe, jemu, nám?

Týmto spôsobom som chcela poukázať na fakt, že ROBOTY naozaj môžu byť múdrejší ako ľudia. Ak im to pravdaže, my ľudia, ČLOVEKOVIA, dovolíme. Každý iným spôsobom. A nezáleží na tom, či je to práca, alebo zábava. Jednoducho užívajme si život so všetkým, čo k nemu patrí a čo nám do osudu prihrá sám Boh.

Človek, váž si sám seba a buď šťastný, že ešte stále TY ovládaš ten gombík, ktorým vypneš tú robotickú plechovku, kedy TY chceš.

Eliška Jurčíková a Samuel Petrov

Existujú tóny, ktoré vo mne vyvolajú strach?

Pa ra pa pa paaa... na na na naaaa...

„Stop,“ zastavila ma učiteľka, „hráš v zlej tónine, znova!“

Pa ra pa pa paaa...

Toto sa mi opakuje každé dva dni v týždni.

„Znova, znova a znova!“ kričí na mňa učiteľka klavíra pani Gizka Eszterháziová. „Keď nevieš hrať na klavír, tak načo sem chodíš?!“

Blá... blá... blá... pomyslela som si.

Moje meno je Lýdia Halušková, mám 14 rokov a na tento blbý klavír chodím už 5 premárnených rokov. Vôbec neviem, načo som sa sem prihlásila. Po veľmi zdrvivujúcej pol hodine klavíra z učkou Gizelou sa vraciam do nášho bytu na siedmom poschodí. Keďže náš panelák nemá výťah, musela som všetkých sedem poschodí prejsť zo školskou taškou na chrbte a s klavírnou taškou cez plece.

Hneď ako som otvorila dvere na byte, sľahla som školskú tašku do kúta a bežala som ku klavíru. Radšej nech to mám rýchlo za sebou, aby som mohla robiť to čo chcem JA.

Sadnem si na guľatú klavírnu stoličku, otvorím poklop na klavíri a pozriem sa do žiackej na svoje dnešné úlohy.

„ČO!“ pomyslím si v duchu. „Po- po- po- po tej strige sa nedá čítať! Ahá tak to je T. Čiže To-cca-ta a Fu-ga d mol.“

O takejto skladbe sa mi ani nesnívalo. Radšej si ju vypočujem na Youtube. Odsuniem si svoju stoličku od klavíra a bežím do svojej izby. Zapnem notebook a naťukám na Google Youtube. Video sa spustilo. Vidím človeka v barokovom oblečení ktorý sadá za organ a... seklo mi to. Zabudla som, že mám pomalý internet, ktorý pri videách a hrách seká. Jediné, čo som zatiaľ zistila je, že táto skladba sa má pôvodne hrať na organe. Ale mojej „super“ učke Gizele to, pravdaže, neprekáža. Keď sa to konečne načítalo aspoň do polovice, spustila som video. Moje očakávania boli presné: ťažká, rýchla a hlasná skladba. Pozerala som sa na video iba s úžasom. „Ako mám toto pre boha zahráť?“ pýtala som sa sama seba. Skladba sa blíži do refrénu, keď... to znova seklo. Asi v tri štvrtine načítavania zazvonil zvonček na bytových dverách. Bola to unavená mama s mojou mladšou sestrou Ninou, ktorú vyzdvihla z materskej školy. Utekala som k dverám a otvorila som ich. Matka na mňa uprela pohľad.

„Kúpila som jablká,“ povedala mama, „boli v 30-percentnej zľave,“ hovorila natešená mama.

„Suppeerrrrr,“ vykrikla som ironicky. Pomohla som mame vyložiť nákup a vrátila som sa naspäť k notebooku. Skladba sa mi zatiaľ načítala a dopočúvala som ju do konca.

„Ufffff,“ vzdychla som si cestou ku klavíru. Sadla som si a vybrala som si z tašky noty. Položila som ich na stojan a snažila som sa zahráť aspoň pravou rukou kúsoček skladby.

Pa pa pa... tiiii... zle! pomyslela som si. Táto skladba je strašne ťažká a nemyslím, že ju niekedy zahrám. Po hodine hrania na klavíri som dospela k názoru, že som výborná klaviristka. Už viem dva riadky.

„Nakoniec z toho bude aj pekná skladba,“ napadlo mi. Do izby vkročila moja mladšia sestra Nina. „Ahoj, Nina. Chceš počuť moju novú skladbu?“ opýtala som sa jej.

„Ja tem hlat,“ povedala.

„Nie. Môžeš si vypočuť moju skladbu alebo odísť. Iné možnosti nemáš.“

„Ale ja tem hlat,“ povedala a zo slzami v očiach treskla svojou rukou po klavíri.

„ÁÁÁ,“ vykrikla som a vyskočila zo stoličky. Potom so slzami v očiach utekala z miestnosti. Držala som si uši. Bol to ten najhorší zvuk aký som kedy počula. Naskakoval mi z neho mráz po chrbte. Už ho nechcem nikdy počuť. Sadla som si naspäť ku klavíru a pokračovala som v hraní.

Zuzka Kollárová a Lenka Porubčanová

Prečo sú bubliny farebné?

Bola raz jedna dedina. V tej dedine žili bubliny. Bezfarebné, bez lesku. Bubliny nemali veľmi v láske farby, keďže boli na svoj vzhľad citlivé a farby ste pred nimi nemohli spomenúť. Taktiež boli veľkí hladoši a jedli skoro stále. Jedli aj preto, že jedlo im aspoň na chvíľu dalo farbu – ak zjedli citrón, boli na pár minút žlté. Ak zjedli muffin, boli zasa hnedé. Čím väčšiu porciu zjedli, tým dlhšie boli farebné. A tak jedli a jedli, a postupne z malinkých chudých bubliniek vznikli veľké a tučné bubliny. Ale stále vedeli lietať a v ríši hmyzu mali dôležitú úlohu – ak si nejaký obyvateľ Hmyzákova zlomil krídlo a nevedel lietať, bubliny im prišli na pomoc a previezli hmyz do nemocnice. Boli teda zdravotníci. Ale tu im bezfarebnosť stále prekážala. Hmyz si ich nevšimal a oni v premávke nemohli ísť rýchlo. Boli ako sanitka bez majáku. Keď pršalo, bubliny sa museli schovať lebo by praskli. Keď fúkalo, museli sa skryť tiež. Ale dnes ani nefúkalo, ani nepršalo. Teda... ráno ešte nie.

Bolo ráno a v Bublifuku sa začínal nový deň. Zdravotníci-bubliny sa zobúdzali a náhlili sa do práce. Ostatní, ktorý nepracovali v nemocnici, ešte pokojne spali. Ale malé bublinky sa už hrali vonku. Keď v tom prišiel závan vetra. Bublinky odfúkol o pár metrov. Tie sa len začali smiať a vrátili sa k činnosti. Nevšimali si to – bol to len slabý vetríček. Ale vtom prišiel silnejší závan a vzápätí ešte jeden. Bublinky už neboli také spokojné. Všetci odišli domov povedať maminám-bublinám, čo sa im stalo.

Domov prišli všetci až na jednu bublinku – Bibi. Začalo sa hľadanie – hľadali ju všetci obyvatelia Bublifuku. Nenašli ju. Bibinkina mama už strácala nádej že ju ešte uvidí. Ale Bibi by sa len tak ľahko nedala.

Kráčala svetom, v ktorom ešte nebola. Zafúkol ju sem vietor. Okolo boli samé veľké tvory. Smiali sa a utekali akoby nevedeli, že práve zafúkal vietor. Hrali sa s takou čudnou, veľkou a farebnou bublinou. Hádzali si ju, no ona nepraskla. Keď sa zasa rozfúkalo, Bibi sa skryla za roh do závetria. Tvory sa hrali ďalej. Nevšimali si ani vietor, ani nič okolo. Zrazu začalo dokonca pršať. Až teraz sa tvory rozbehli dnu. Bibi sa krčila za rohom a dúfala, že ju kvapky dažďa nezasiahnu. Vtom sa na oblohe objavilo slnko. Žiarilo, ale dážď neutíchal. A potom sa na oblohe objavilo niečo zvláštne. Niečo také farebné, že také Bibi ešte nevidela.

Tvory vyšli na dvor a kričali: „Dúha! Pozrite sa, dúha!“

Vtom prišiel ešte väčší tvor a povedal: „Deti! Poďte naspäť, veď ešte prší!“ A všetky tvory odišli.

Dúha? pomyslela si Bibi, „čo je dúha? Dúha sa mi páči...“ a Bibi sa vybrala hľadať koniec dúhy, aby našla tvory, ktoré bývajú v dúhe.

Koniec dúhy bol neďaleko Bublifuku a ona sa ocitla doma. Všetci si vydýchli a hlavne Bibina mama. A keď im Bibi ukázala dúhu, všetci ostali ako obarení. A keďže hladné bubliny sa nezaprú, s chuťou sa pustili do dúhy. A ako som už spomínala, zafarbujú sa podľa toho čo jedia. Oni zjedli dúhu. Tvory, čo žijú v dúhe, najprv neboli nadšené, ale potom im prišlo výhodné bývať v bezpečnom bruchu bubliny... a odvtedy sú bubliny farebné.

Anna Kroupová

Dali by sa vybudovať mestá pod morom?

Asi pred rokom sme boli s rodinou pri mori. Keď sme prišli, hneď sme zamierili do hotela. Boli sme ubytovaní v trojizbovom byte. S bratom som mala spoločnú izbu, čo nebola žiadna výhra. Rodičia mali samostatnú izbu a jedna izba bola využívaná ako obývačka. V Taliansku sme mali zostať asi mesiac, možno viac, možno menej. Keď sme sa rozložili, bola skoro tma. S bratom sme usúdili, že sa nám neoplatí ísť prezrieť okolie. Obaja sme si urazene ľahli a po pár minútach sme obaja zaspali.

Ráno som vstala medzi poslednými, keďže som bola vyčerpaná po ceste. Mama varila obed, otec čítal noviny a lúštil krížovky, zatiaľ čo brat sedel na balkóne a vyhrieval sa na slnku.

„Idem von!“ zvolala som keď som sa najedla.

„Sama?“ spýtala sa mama.

„Milko!“ skríkla som na brata, ktorý sa v tom momente prevrátil zo stoličky.

„Čo?“ namosúrene odvrkol.

„Ideš von?“ spýtala som sa počas umývania rúk.

„Možno,“ odvetil a opäť sa uvelebil na stoličke.

Usmiala som sa na mamu. Tá na moje prekvapenie podišla ku mne a podala mi krém. Nechápavo som na ňu pozrela. „Nechceš predsa dostať úpal, či?“

„Veď nie!“ odvrkla som, vzala krém a natrela sa.

„No, nebuď taká skromná,“ ironicky zahľásil brat a vytrhol mi krém z rúk.

Polovične natretá som sa konečne vytrepala z bytu a vycupkala na pláž. Bolo ráno. Slnko bolo celkom vysoko. Voda bola síce studená, no nie až tak ako u nás na priehrade. Nafúkla som si nafukovačku a hodila ju do vody. Asi po 30 minútovom skúšaní som sa osmelila a vošla do vody. Brat sa váľal od smiechu po zemi a keď som sa ho spýtala, prečo sa smeje, povedal, že som sa mala vidieť pri prvom testovaní. Zbožňujem, keď si ma doberá.

„Aňa, sleduj a uč sa!“ skríkol brat a rozbehol sa. Ozvalo sa hlasné čľup a potom prásk. Na nafukovačke som k nemu priplávala bližšie. Brat vstal a zdesene sa zahľadel na diery na plavkách.

„No, toto sa budem dlho učiť!“ ironicky som zahľásila a zasmiala sa.

„Ticho! Choď prosím ťa po osušky.“

„No, zrazu sme kamaráti, čo?“

„Prosím!“

Po dlhodobom naliehaní mladšieho brata som musela opustiť vodu. Zbehla som na pláž po uteráky a jeden z nich som mu podala. „Potom dobehni!“ okríkla som ho, no asi ma nepočul.

Opäť som vbehla (tentokrát hneď na prvý pokus) do vody a skočila na nafukovačku. Na pláži sa pomaly zbíhali ľudia. Zafúkal teplý vánok a ja som sa už plavila po šírom mori. Bola som už v dosť hlbokéj vode a kvôli mojim minimálnym skúsenostiam v plávaní som z nafukovačky radšej neskákala do vody. Nebola som síce ďaleko od brehu, no aj tak som to nechcela riskovať.

Na dne mora sa niečo zablysklo. Spozornela som. Možnože to je nejaký záhadný poklad, ktorý sa ukazuje iba veľmi krásnym dievčatám. Ale nie, robím si srandu. Zahľadela som sa na lesklý predmet na dne. Tam dolu sa to hýbe. Zapozerala som sa ešte viac a všetku pozornosť som vložila do neznámeho.

Vidím... vidím ľudí. Ale majú akoby bubliny na hlavách. A ešte majú... fuj, plutvy. Ale nie také ako plutvy, ale... Na rukách mali niečo pripnuté a aj na nohách. Jedna osoba pláva mojim smerom. Ono to pláva za mnou! Snažila som sa rukami čo najviac pádlovať, ale moje malé dlane akosi protestovali, a tak som sa nepohla ďalej ako o meter. Z vody sa vynorila hlava. Bublina vzduchu sa rozplynula. Skrčila som telo o zadnú stenu nafukovačky a čakala, čo bude ďalej. Čudo práve preplávalo okolo mňa.

„Viem, že tam si!“ povedal neznámy dievčenský hlas. Vystrčila som hlavu spoza steny a poriadne si obzrela dotyčnú. Mala červené vlasy a malé hnedé oči. „Ja som Lajla!“ predstavilo sa dievča a natiahlo za mnou rukou. Pohľad sa mi zasekol na jej ruke. Tá plutva... ona na jej ruke naozaj vyrástla. Lajla si s obavami prezrela ruku. „A ty si?“ prebral ma zo zamyslenia jej hlas.

„Jaj, prepáč, ja som Anička,“ povedala som a potriasla jej rukou.

„Aké... Zemske meno,“ povedala a zagúľala očami. Mohla byť asi tak v mojom veku.

„A ty máš aké?“ Vodné? Podvodné?

„Ja viem... Vodné, alebo podvodné,“ dokončila za mňa. Ona vie čítať myšlienky!

„Hľadajú ma. Už musím ísť. Stretneme sa zajtra? Vyzeráš celkom milo.“

„Vďaka. A smiem otázku?“ spýtala som sa.

„Iste.“

„Odkiaľ vieš po slovensky?“

„Ja viem všetky jazyky.“

„A odkiaľ si vedela, že ja viem po slovensky?“ vyzvedala som.

„Mám taký dar.“

„Lajla!“ ozvalo sa tlmeným hlasom z vody.

„Už musím ísť. Maj sa. Ale nikomu o našej Atlantíde nehovor!“

Lajla zmizla vo vode a viac sa nezjavila. Zasypala ma množstvom informácií, ktoré boli pre moju hlavu nepochopiteľné. Ako to, že žije pod morom? Ako tam prežila? Ponorila som hlavu do vody a otvorila oči, aby som si to tam prezrela. Celé to mestečko bolo vo veľkej bubline. Ľudia tam získavali kyslík z vody. Mali na to zvláštne zariadenia. Veľmi originálny je štýl ich okien. Máte pocit, že sa pozeráte na oko včely. Teda, keď ho zväčšíte tisíckrát. Budovy mali veľmi zvláštny základ. Na dne budovy to bolo veľmi tenulinké zelené pole. Z čoho bolo zložené, to sa mi nepodarilo zistiť. Všade bolo nádherné farebné iskrenie. Odras svetla. A na vrchu obrovská sklenená guľa alebo iný útvar domu. Ale bolo to sklo? Sklo by taký tlak vody v tej hĺbke nevydržalo. Určite by prasklo! Čo to je za materiál?

Živé bytosti, ktoré sa pohybovali v meste pod morom sa starali, aby mali vždy dostatočné množstvo kyslíka. Lajla povedala, že sa živí rastlinkami. Dôkazom toho bolo Lajlino zelené telo. Všetko bolo prežiarené hrejivým, záhadným svetlom. Keď nám na náboženstve hovorili o Raji, tak presne takto som si ho predstavovala. Nádherný svet s nádhernými bytosťami. A všetci boli spokojní a šťastní.

Lajla sa stratila v morskej hĺbine. A ja? Zaveslovala som rukami smerom na pláž a keď som sa tam dostala, pohľadom som hľadala brata. Čabral sa v nejakej mláčke s nejakými chalanmi. Pribehla som k nemu.

„Nebudeš veriť, ale našiel som si kamarátov,“ začal.

„Ja som našla Atlantídu!“ pochválila som sa mu.

„Netrep! Túto chalani vedľa po anglicky, tak sa rozprávame po anglicky.“

„A ty ako veľký jazykovedec rozumieš každému ich slovu, že?“

„Ja si aspoň nevymýšľam!“

Mala som rátať s tým, že mi nebude veriť. Zbehla som za rodičmi, no ani tí mi neverili. Tvrdili, že som dostala úpal, a že sa mi všetko len zdalo. Zaviedla som ich na to miesto, no nič tam nebolo. Neverili mi. Volala som na Lajlu, no tá sa neukázala. Žeby sa na mňa nahnevala za to, že som prezradila tajomstvo? Nevieť. Musím si nájsť na nete čo najviac informácií o tej záhadnej Atlantíde. Bola to ona? Našla som ju? Zajtra to preskúmam. Veď sa mám stretnúť s Lajlou. Chcem vedieť o tom podmorskom svete všetko. Naozaj všetko? Nemám sa báť? No aké by bolo moje prekvapenie, keby sa z vody nevyvorila Lajla, ale niekto iný?

Anna Kroupová

Hologram

„Slečna lenivá, vstávame!“ zobudil ma môj mladší brat.

„Vieš kam chod’!“ odvrkla som mu a zababušila sa do vankúšov.

„Mamina! Ona nechce vstávať!“ začula som hlas z kuchyne. „Veď počkaj! Ja ti ukážem!“ škodoradostne sa zasmial a vběhol do kúpeľne. Netrápilo ma, čo plánuje urobiť. Chcela som si vychutnať sobotňajšie ráno. Zrazu dobehol brat aj so šálkou v ruke. Postavil sa oproti mne a šplech! Všetku vodu v šálke na mňa vylial.

„Juj!“ uškrnul sa a bol preč.

„Ty malý. . . Sopeľ!“

Áno, áno. Takto začína moje sobotňajšie vstávanie. Studená sprcha hneď zrána, ale čo už. Zvykla som si.

„V kuchyni máš raňajky!“ ozvala sa mama.
„Dobre!“ bez záujmu som odpovedala. Po vysušení mokrých častí môjho tela som končne vošla do kuchyne.

„Preboha! A toto je čo?“ ukázala som na čudo, ktoré krájalo zeleninu.

„Hologram!“ povedal s úsmevom otec a uchlipol si z kávy.

„Ono mi robilo raňajky?“ zdesene som sa spýtala.

„Áno!“ odpovedala mama.

„Ale veď hologram je predsa iba... A ako je možné, že to... Nie som hladná,“ dodala som po chvíľke.

My máme doma hologram. To snáď nie je možné! A mohol to byť taký dobrý deň. Ako som mohla dopustiť niečo také? Doteraz som proti všemožnej robotike, technike a mechanike. Dobre, mám mobil a notebook. A niektoré kuchynské náradia tiež tvoria výnimku. Ale nerozumiem jednej veci. Ako mohol ten hologram urobiť raňajky? Veď to je len vzduch! Veď on nemôže nič uniesť, urobiť ani nič! Zrazu sa pri mne objavil brat.

„Povedal som našim, že asi nebudeš práve najšťastnejšie dieťa pod slnkom. No chcel som ti len povedať, že vidíš tie senzory?“

„Áno!“

„Jeden je aj v tvojej izbe. Mala si ich tam mať až osem, ale prehovoril som našich.“

„Prejdi k veci. Na to, že máš len 10 rokov, priveľmi komplikovane vysvetľuješ.“

„No, že ten hologram sa tam môže teleportovať.“

„To snáď nemyslíš vážne?“ zdesene som sa spýtala.

„Si hluchá? Alebo si ma doteraz nevnímala?“ spýtal sa.

„To akože nebudem mať žiadne súkromie?“

„Ty si ma naozaj nevnímala. Nie, nebudeš!“ skríkol.

„Čo sa deje, deti?“ spýtala sa mama.

„Nič. Len ma oboznamuje s informáciami,“ zdesene som oznámila. Otočila som sa a odpochoďovala do svojej izby na poschodí.

„Vitaj vo svojej izbe!“ ozvalo sa z rohu. Tak som sa zľakla, že som skoro dušu vypustila.

„To nemôžem mať súkromie?“ vyčítavo som sa spýtala.

„Prepáč, ale myslel som, že si s tým rátal!“ povedal hologram.

„Tak za prvé! Som dievča! Za druhé! Láskavo si odvykaj od teleportovania sa do mojej izby! A za tretie! Ešte raz mi neohlásene vbehneš do izby, odpojím všetky senzory v našom dome!“

„Upokoj sa! Nechcel som to takto!“ pokojne povedal.

„Ja som to nechcela vôbec a teraz choď preč! Chcem byť sama!“

„Dobre,“ povedal a zmizol.

Konečne sama. Ten hologram mi už začína liezť na nervy. Pomaličky som vydýchla vzduch a ľahla si na posteľ.

„Prečo ti nechutili raňajky?“ zrazu sa ozvalo.

„Preboha!“ zdesene som cúvla až na kraj postele, kde som si fajne buchla hlavu o poličku.

„Prepáč!“ ozval sa hologram.

„To ti nenaprogramovali program so slušným správaním?“ spýtala som sa a chytila sa za buchnuté miesto na hlave.

„Len chcem vedieť, prečo ti nechutili raňajky,“ trval na svojom.

Už som to nevydržala. „Vieš, na čom sme sa dohodli pred pár minútami?“ spýtala som sa a zobrala čiernu pásku.

„No, ja som sa s tebou na ničom nedohodol!“ povedal rozhodne.

„Už mi totálne lezieš na nervy!“ povedala som a kráčala smerom k senzoru že ho zalepím tak, aby sa ku mne nedostal. Lenže on urobil niečo, čo som vôbec nečakala. Ako si dovolil urobiť niečo také

človeku? Elektrický prúd, ktorý na mňa vychrlil, ma odsotil na posteľ. Nazúrene som na neho pozrela. Vstala som a vrhla sa k senzoru, no znovu na mňa vychrlil elektrický prúd a tak silno ma tresol o stenu, až mi všetky stavce zaprašťali. Vydesene som na neho pozrela. Hologram zo mňa nespustil oči. Akoby čakal, že čo urobím. A tak sedím na posteli a kontrolujem či nemám niečo zlomené.

Hologram nečakane prehovoril: „Myslel som, že by sme mohli byť priatelia.“

„No nehovor!“ namosúrene som mu odvrkla.

„Nechcel som byť k tebe taký hrubý, ale zaslúžila si si to!“

„Tak počúvaj, ty kopa železa! Ja som s tebou husi nepásla, takže si dávaj pozor na jazyk, či ako sa volá ten kus ocele, ktorý ti ho premieta. Nechcela som, aby sme mali v domácnosti nejakú robotiku, no vidím, že moji príbuzní ma ignorujú na plnej čiare,“ povedala som a pritúlila sa k plyšovému mackovi.

„Ja viem, že som k tebe nebol práve najmilší ale... Nemohol by som ti to nejakو vynahradiť?“

„Vieš čo? Mohol. Chceš vedieť, ako?“

„Počúvam.“

„Spakuj sa z mojej izby!“ skríkla som na plné hrdlo.

„Ale ja...“

„Chod' preč!“

„Prečo?“

„Pretože sa bojím!“ povedala som takmer potichu. „A teraz už chod'!“

„Prosím, ja som...“

„Vypadni!“

Hologram sa zablysol a už ho nebolo. Nahlas som si vydýchla. Ako môžu moji rodičia tolerovať jeho primitívne správanie? Keď ma nikto nebude vidieť, povytrhávam všetky senzory v našom dome. Ten hologram tu nestrpím. Nikdy mu neodpustím, ako ma tresol o stenu elektrickým prúdom. Bolo mi to ľúto. No bolo mi ľúto hlavne to, že mal pravdu. Zaslúžila som si to. Ale nie dvakrát! Nebolo to od neho pekné. Myslím, že by som sa mu mala ísť ospravedlniť. Nie, nejdem. Načo? Je to len robot. Kopa železa a rôznych káblikov.

Zo zamyslenia ma vytrhol hlas: „Rozprával som sa s ním.“ Ani som sa nemusela pozrieť, aby som vedela, že to je môj malý braček.

„Áno? A čo ti povedal?“

„Že si ho chcela zalepiť páskou.“

„A?“

„A už nič.“

„To sa ti nepochválil, ako ma treskol o stenu? Dvakrát?“

„Čo urobil?“ vydesene sa spýtal a prisadol si ku mne na posteľ.

„Elektrickým prúdom ma treskol o stenu!“ vysvetlila som mu spomalene a po slabikách.

„Čo urobíme? Čo keď takto nejakو ublíži aj rodičom?“

„Mali by sme mu nejakو zabrániť,“ navrhla som.

„V tom prípade by sme mali hneď teraz niečo urobiť, ale čo?“

„Nič. Neurobíte vôbec nič!“ ozvalo sa za nami. S bratom sme sa naraz otočili. Nebol to nikto iný, ako hologram.

Lucia Lichvárová, Michaela Meliorisová a Lucia Krištofíková

Dali by sa vybudovať mestá pod morom?

Nedávno ešte v čias Trandislivánii žil jeden mladý chlapec, ktorý sa zaujímal hlavne o vedu, ale aj o podmorský svet. Veril v to, že tam môže vybudovať podmorské mesto. S týmto nápadom prišiel za maminou a hovorí: „Pod vodou sa dá vybudovať mesto.“ Ale nikto mu neveril. Často sa zatváral

do svojej izby, kde sa ponoril do vlastného fantazijného sveta. Predstavoval si vo sne, že sa so svojou vlastnou ponorkou ponoril do oceánu neďaleko ostrova Pichacu. Tam uvidel obrovské mesto prekryté vzduchovou bublinou, aby tam existoval aj ľudský život. Keď ale chcel vojsť do mesta, vždy ho niečo zastavilo, zobudilo sa alebo niečo ďalšie. Nemal veľa kamarátov kvôli jeho fantázii a ešte pred pár dňami sa sťahovali, tak sa mu to ešte viac skomplikovalo.

Nastal jeho prvý deň v novej škole. Mamina ho vychystala a prosila ho: „Nehovor prosím ťa o tom podmorskom svete.“ Chlapec sa zamračil.

„Prečo nie? Je to skvelý nápad!“ odporoval mame.

„Nech ťa ani nenapadne to spomenúť! Už aj tak máš málo kamarátov, nechcem aby si v škole trpel! Budú sa ti smiať,“ pripomenula mu mama. Chlapec si vzdychol.

„Tak dobre teda. Ahoj,“ pozdravil a pomaly sklamane odišiel do školy. Nevedel čo ho čaká. No aj tak si bol istý, že to je perfektný nápad, ktorým môže pohnúť svetom. Pomaly sa obzrel či tam mama ešte stojí. Už bola preč. Potmehúdsky sa usmial. „Veď vy raz prídete na to, že som génius!“ A rozbehol sa do školy.

Deň prebiehal bez väčších komplikácií. Teda, až na poslednú hodinu. Posledná hodina bola výtvarná výchova. Chlapec nakreslil podmorské mesto.

„Ty si retardovaný?“ zručol jeden veľký tlstý mrož. Teda, bol to chalan, no v Chlapcovej mysli sa menil na odporného tlstého mroža, ktorý sa s našťavaným výrazom a pudíngovo-huspeninovou chôdzou blížil k nemu.

„Prečo sa pýtaš?“ pokojne sa opýtal Chlapec. „Zaujímalo by ma prečo vyzeráš ako mrož,“ pokojne povedal.

„Pozor na ústa, retard! Aby som ťa nemusel naučiť, ako sa máš správať k váženým osobnostiam ako som ja!“ zručol mrož.

„Hahahaha!“ rehotali sa všetci spolužiaci.

„Vy len závidíte, pretože som tak geniálny, perfektný a k tomu aj krásny,“ pokojne odvetil Chlapec.

„Hahahahaha!!!“ nastal ešte väčší výbuch smiechu.

„Veď vy onedlho uvidíte, akú strašnú chybu ste práve spravili,“ povedal a hneď zazvonilo. Bežal domov čo mu nohy stačili. Vtrhol do domu, ani za sebou nezavrel a trielil do izby, kde sa zvalil na posteľ a rozmýšľal. „Musím si zohnať ponorku!“ povedal nakoniec. Rozhodol sa, že na ďalší deň pôjde do prístavu a nejakú pohľadá.

Ráno sa prebudil do celkom krásneho dňa. More bolo kľudné, akoby pripravené na jazdu do podmorského sveta. Zabalil si do ruksaku jedlo, fľašu vody a išiel do prístavu. Chvíľu sa tam túlal, ale na konci objavil privityzanú ponorku. Vyzerala pomerne nová, ale nikto ju dlho nepoužíval. Usúdil to podľa toho, že do ponorky sa už zahryzla hrdza a pokrývala ju takmer celú. Nasadol dovnútra. Netušil, ako sa taká ponorka štartuje a už vôbec nie ako sa ovláda. Ale napriek tomu ho lákalo veľké zelené tlačítko na palubnej doske. Jeho prst sa pomaly približoval a vtom:

„Hej, mladý, čo tu robíš? Preč chod!“ povedal neznámy starší pán, zrejme majiteľ ponorky. Bohužiaľ to povedal už moc neskoro, Chlapec medzitým už stlačil to tlačítko. Malé kovové dvierka, ktorými vošiel, sa začali zatvárať, motor sa naštartoval a pri dverách blikalo červené svetlo, ktoré vydávalo príšerne piskľavý zvuk.

„Ups,“ povedal chlapec. Majiteľ ponorky sa k nemu začal čoraz viac približovať s prstom vztýčeným v úrovni jeho nosu. Chlapec sa ho bál, a ani sa nie je čo čudovať. Keď sa k vám približuje starý dedko s vráskami po celom ksichte, a to ani nehovorím o tom otrasnom zjazvenom prste, ktorý vyzeral, akoby ho predtým požula krava, ale musela ho vyplúť, keďže sa dedko pohol. Fuj, až ma otriasa keď to počujem. Keď bol už dedko poriadne blízko, Chlapec sa začal príšerne rehoť na celú ponorku. Dedko sa zastavil a nechápavo na neho pozeral.

„Asi nejaký magor s polepšovne,“ pomyslel si. Chlapec sa omylom otočil a laktom trafil do páčky a ponorka sa zrazu začal ponárať. Vyzeralo to tak, že má presne nastavené súradnice, a tak ju nikto nemusel ovládať. Dedko na chlapca začal strašne kričať a nadávať mu, ale niečo ho donútilo prestať.

Zrazu bol úplne ticho, nevydal ani hlásky, iba sa mu otvorili ústa a vypeštili oči zadívané von z okna. Chlapec na tom nebol o nič lepšie. Možno iba tak neslintal. Pri pohľade von z okna im to vyrazilo dych.

Ponorka sa zrazu zastavila takže si mohli prezrieť celý podmorský svet naokolo. Von z okna bolo vidieť vodné tvory ba i príšery, morské kvety, dno a všetko ostatné, čo sa nachádzalo na podmorskom dne. Jednoducho nádhera. Chlapcovi sa zdalo, že to prostredie už niekde videl a nemýlil sa. Bolo to presne tak isto ako v jeho sne. Ibaže realistickejšie a krajšie.

„Načo slúžila táto ponorka?“ opýtal sa nesmelo chlapec.

Chvíľu bol ticho, ale potom sa ozval: „Môj otec mi hovoril, že kedysi slúžila na prehliadky morského dna, ale dlho sa už nepoužíva. To čaro akoby sa vyparilo,“ dodal celkom smutne.

„Ako sa voláte, ujo?“ spýtal sa chlapec.

„Krištof,“ odpovedal dedko. Chlapcovi v tej chvíli niečo napadlo.

„Čo keby sme tu postavili podmorské mesto. Myslím, že morské tvory pomôžu,“ povedal chlapec. Krištofovi sa to najskôr nezdalo, ale potom súhlasil, lebo tým by sa zvýšila návštevnosť. O pár týždňov, keď už bolo všetko prichystané, sa začala stavba. Trvala pár mesiacov, takmer rok, ale podarila sa.

O pár rokov neskôr

Mesto bolo vybudované v Trandislivánii neďaleko ostrova Pichacu. Mesto bolo prekrásne. Všade boli vodné príšery, vodné tvory, bolo to jedno veľké podmorské mesto. Viete, kto mu s tým pomáhal? Stavte sa, že neviete. Boli to jeho kamaráti delfín Sumo. Pomáhal mu s presunmi a dekoráciami v meste. Žralok Esteban Chulie Monto Jarikardo de la Rosojas, vskratke Peter, mu konca mu pomáhal Krkavec Tikitakibum, ktorý hádzal z nadmorského sveta do podmorského sveta potrebné veci na stavbu veľikánskeho hradu pod morom. A ešte mu aj pomáhala chobotnica Abralínša. Pomáhala mu s presunom ľudí. Boli to veľmi inteligentné zvieratá. Pomáhali mu takmer so všetkým.

Jedného dňa Chlapcovi napadol veľmi dobrý nápad. Chcel usporiadať zájazdy s Krištofovou ponorkou do podmorského sveta z nadmorského sveta, aby všetci vedeli o jeho podmorskom svete. Pomohol by určite Krištof ako sprievodca. Ľudia ho obdivovali. Mysleli si o ňom, že je génius.

Od tej chvíle podmorský svet navštevovali rodiny z rôznych kútov sveta. Víťali ich morské tvory, mali tam reštaurácie podľa vlastného gusta. Napríklad indická, morská alebo aj obyčajná európska. Ubytovať sa mohli v 5 hviezdikovom hoteli. Jednoducho perfektná dovolenka. Bolo to ako keď Joseph Swan vynašiel prdiaci vankúšik. Jednoducho neopísateľné!

Mamu to trápilo, že mu celé tie roky neverila. On si z toho nič nerobil, lebo v tom čase si o ňom mysleli všetci, že je magor. Ale teraz už je to inak, všetci ho obdivujú a on dosiahol čo chcel. Dnes je uznávaný starý pán, má 3 ženy, 7 synov, 5 dcér a 37 vnúčat. Neopísateľne šťastný je, dosiahol v živote neopísateľne veľa a každý deň sa cíti ako Joseph Swan za mlada. Krištof medzitým odišiel do Indie, no nechtiac zabočil a objavil Ameriku.

Miriám Lobotková a Laura Matejčková

Existujú tóny, ktoré vo mne vyvolajú strach?

Som dievča, som veľmi citlivá a bojzlivá. Hrozne sa bojím hadov, pavúkov a najviac na svete sa bojím strašidelných zvukov. Strašidelných zvukov som sa začala báť odvtedy, čo mi zomrel otec. Bola som ešte malá. Mala som ho veľmi, veľmi rada. Hrával na klavíri, ale neživil sa tým. Bol nezamestnaný. Vrátila som sa domov a volala som ho, ale on sa neozýval. Videla som, ako mama sedí skormútená na drevenej stoličke. Plakala.

Keď mi mamina povedala, čo sa stalo, neuveriteľne som plakala a... bola som na dne. Neverila som tomu. Myslela som si, že je to iba zlý sen, ale... nebol. Celý deň som preplakala v izbe. A večer sa

mi nedalo zaspať. Stále som nad tým rozmýšľala, aj keď som vedela, že mi to už nepomôže. Večer som si šla ľahnúť do postele a mala som taký zvláštny pocit. Cítila som veľký chlad a počula divné zvuky. Zrazu som začula otcov klavír. Jeho obľúbenú pieseň, ktorú mi vždy hrával, keď som zaspávala. So strachom som stala z postele a pomaly som sa šla pozrieť na klavír. Nikto tam nebol. Asi sa mi to len zdalo. Ľahla som si naspäť do postele a počula hrôzostrašné zvuky. Sadla som si do rohu postele. Vonku začal fúkať vietor a praskali kúsky dreva.

Vtom som sa zobudila. Zobudila? Takže to všetko bol len sen? Nie sen! Ale nočná mora. V tú noc som si uvedomila, že aj obyčajné zvuky vo mne vyvolávajú veľký strach. A otca či mamu mám najradšej na svete a život bez nich... nie je život. A každý deň ich hnevám. Aj keď si vravím, že nebudem. Veď som ich dieťa. A deti to tak robia. Vžívam sa do nich, mojich rodičov, ak sa im neozývam, tak musia mať veľký strach, alebo keď som chorá. To je ten správny strach! A ja som sa bála obyčajných zvukov.

Erika Malková, Olívia Kreutzová a Tereza Brozmannová

Dali by sa vybudovať mestá pod morom?

Pri tejto otázke býva veľa pochybností. Ako by sa tam dýchalo a vlastne kto by tam žil? V minulosti sa o tejto otázke mysleli, že by mohli existovať mestá pod morom. Dokonca sa našli aj nálezy a tie iba utvrdzovali mienku o tom, že takéto mesto existuje. V súčasnosti však vieme, že tieto nálezy boli pochované pod nánosmi hliny, prachu a nečistôt, časom zabudnuté naozajstné historické mestá, ktoré ležali kedysi na brehoch mora a zaplavil ich rozrastajúci sa oceán a tak sa dostali niektoré prímorské mestá pod hladinu mora. Takýmto prípadom je mesto Atlantída. V minulosti však verili rôznym mýtom, ktoré vymýšľali námorníci, keď sa plavili na mori a po dlhých plavbách si mysleli, že aj sny sú skutočnosť. Keď tieto „rozprávky“ rozprávali svojim deťom, tak v rozprávaní býval iba kúsok pravdy, takto vznikali mýty.

Takýmito mýtami sa inšpiroval aj známy spisovateľ Hans Christian Andersen, s rozprávkou o malej morskej víle. Hlavnú hrdinku tohto príbehu stvárňovala morská víla, ktorej otec bol kráľom mora. Žili v podmorskom svete a bývali v domčekoch so záhradkami. Vlastne v meste pod morom...

Je ešte veľa rozprávok o morských pannách alebo iných tvoroch žijúcich v meste pod morom, podľa nás nereálnych. Takže v minulosti podľa nás takéto mestá neexistovali a neexistujú ani v súčasnosti. Ale ako by takéto mesto vyzeralo a či by sa dalo uskutočniť jeho stavba v budúcnosti? Tak o tom sme rozmýšľali a myslíme si, že je to možné a takto by vyzeralo a fungovalo.

Najprv by sa pod hladinu mora potopila sklenená vodotesná dutá pologuľa. Položila by sa na dno oceánu. Z pologule by sa odčerpala všetka morská voda. Kyslík by sa tam dostal tak, ako sa v dnešnej dobe dodáva do najmodernejších ponoriek, ktoré môžu byť pod morom neobmedzene dlho. Čiže by sa z morskej vody odčerpával kyslík a prúdil dovnútra. Vnútri pologule by bola nádrž a motor, ktorý by čerpal morskú vodu a odčerpával z nej časť kyslíku. Prečo len časť? Keby sme odčerpali z morskej vody všetok kyslík, tak by nemali morské živočích v okolí čo dýchať a umierali by v dôsledku zadusenia. Motor by vhaňal kyslík do vnútra mesta a morskú vodu, z ktorej odčerpával časť kyslíku by vhaňal naspäť do mora.

Ľudia pod morom by dýchali ten najčastejší vzduch na Zemi. V meste pod morom by sa nepoužívali autá na benzín, naftu či zemný plyn ale používali by sa špeciálne autá, ktoré by jazdili na oxid uhličitý, vydychovaný ľuďmi. Autá by mali na strechách „vysávače“, ktoré by zo vzduchu odsávali oxid uhličitý. Piesok pokrývajúci dno mesta je zúrodnený odumretými rastlinami a mŕtvymi živočíchmi. Pod more by sa nanosila hlina z povrchu zemskeho. Pod morom by sa pestovali všetky plodiny, na aké by mali ľudia chuť a chovali by všelijaké druhy hospodárskych a domácich zvierat, aby mali ľudia čo jesť. Umelo by sa tam dal aj vysadiť les, aby zvieratá mali väčší pocit bezpečia, no po čase by sa aj tak prispôbili takémuto prostrediu. Takže fungovať by mohlo. Ale stále je tu veľa otázok.

Kedy by sa stávalo (o koľko rokov a v akej vzdialenej budúcnosti)? A prečo by sa stávalo? Stávalo by sa z jednoduchého dôvodu. Totiž vo vzdialenej budúcnosti by sa ľudia nemusia zmestiť na Zem a kým budú vedci skúmať vlastnosti a prostredie planét, na ktorých by sme možno mohli žiť, takéto mestá pod morom by boli dobrá alternatíva. Všetkým táto budúcnosť je pre nás ešte veľmi vzdialená. Ľudia budú musieť byť zúfalí, keby takéto mesto postavili. Už iba kvôli množstvu financiám, ktoré by sa museli na výskum a výstavbu mesta vynaložiť.

Bianka Masaryková

Dali by sa vybudovať mestá pod morom?

Voda pokrýva takmer 71% celého zemského povrchu. Celkové množstvo vody na zemi vo všetkých formách sa odhaduje na 1.500 miliónov km³. Koľko percent zemského povrchu teda pokrýva pevnina? Nie je to ťažká matematika. Je to 29%. Znamená to, že pod vodou je veľmi veľa nevyužitého priestoru. Keďže naša populácia stále rastie, potrebuje čím ďalej, tým viac a viac životného priestoru. Preto si myslím, že by bolo celkom logické, aby sme začali uvažovať, kde o takých päťdesiat rokov budeme bývať. Podľa mňa by sme mohli začať využívať miesto pod morom. Ved' je ho dost.

Na určité more, teda nami vybrané, by sme poslali potápačov aby ho preskúmali. Všetky morské živočíchy by sme potom z toho nášho mora presunuli do iného mora a začalo by sa budovať bývanie. Do mora by sa priniesla veľká sklenená kocka. Tá by sa upevnila o dno, aby sa celé mesto nevynieslo na morskú hladinu. Do kocky by sa pomocou ponoriek postupne prinášal materiál, z ktorého by sa začali stavať domy, cesty, parky i obchody. Vo vnútri by to vyzeralo ako vo veľkom akváriu, ibaže my ľudia by sme boli tie ryby. Zvonka nášho akvária by sme pokojne mohli sledovať život morských živočíchov. Pekný paradox, nie?

Problém by bol asi v zamestnaní. Totiž asi jediné zamestnanie, ktoré by sa tam uplatnilo by bol zoológ, prípadne plavčík. Ale to by sa časom istotne vyriešilo. Po dostavaní podmorského mesta, by sa začali privážať ľudia na nastahovanie. Samozrejme by sme museli mať zásobu potravín, tovaru i vody, keďže slaná voda sa nedá piť. A tiež nemôžeme zabudnúť na kyslíkové bomby pre ľudí a aj pre niektorých ich domácich maznáčikov. Práve preto by každý deň do kocky a z kocky chodila cez špeciálny otvor zásobovacia ponorka. Týmto spôsobom by sa postupne začali vytvárať ďalšie a ďalšie podmorské mestá. Z povrchu by sa ľudia odoberali do vody. Postupom času by im možno na krku narástli žiabre a sklenenú kocku by už nepotrebovali. Takto by sa ľudia menili na ryby a bola by z toho akási rybia evolúcia. Škoda, že Darwin už nežije, mal by o čom písať.

Keď sa tak nad týmto nápadom zamyslím, vybudovať mestá pod morom by bolo asi trochu ťažšie. Okrem všetkých spomenutých problémov by nám v tom asi bránili i protestanti a ochrancovia životného prostredia. Písalo by sa veľa petícií a nakoniec by sa to nemuselo vôbec schváliť. Preto to radšej kozmonauti skúšajú vo vesmíre a snažia sa prísť na to, ako by sa dalo žiť na chladných planétach. Ale možno raz...

Bianka Masaryková

Existujú tóny, ktoré vo mne vyvolajú strach?

Sedím v aute a rozmýšľam, ako sa z toho vyvliecť. Asi nijak. Naši rodičia sa pred 4 rokmi rozišli. Teraz tam ideme po prvýkrát po tých štyroch rokoch. Nevieť, čo si myslí. Že mu skočíme do náruče? Opustil nás a teraz si myslí, že keď nás pozve do svojho luxusného domčeka, budeme ho milovať. A ešte k tomu mám 17, neviem koľko tam vydržím, ale dva mesiace to určite nebude. Moja ségra Talya ma 11, takže to pokojne zvládne. V jej očiach je tatinko milujúci človek, ktorý nikdy nič nespravil zlé. U mňa to už nie je otec. Pripadá mi ako cudzí človek.

Oprela som ruku o okno a snažila sa myslou nebyť v aute. Moja mama si nahlas vzdychla. Nie je práve najšťastnejšia, že mám takú mienku o mojom biologickom otcovi. Nech si každý myslí čo chce. Toto budú tie najhoršie prázdniny v mojom živote.

„Sme tu,“ ozval sa otravný hlas mojej ségry zo zadu. Ostala som ešte chvíľku sedieť a potom som vybehla. Zrak mi padol na dom postavený na vyvýšenom mieste. Bol dosť pekný a určite aj drahý. Pred ním bola pláž a more, čo narážalo do veľkých kameňov. Mama ma obišla a falošne sa na mňa usmiala. Prekrútila som nad ňou oči a kabelku som si vzala do rúk. Vykročila som ako posledná. Nechcem ho vidieť a nieto ešte sa s ním privítať. Odbočila som z cesty a zišla dole po trávnom kopčeku.

Dnes je trochu chladnejší deň. Vietor fúka, čo spôsobuje, že moje vlasy vyzerajú ako po boji z ventilátorom. Chytila som kameň a hodila ho celou silou do mora. Stupidný svet. Prižmúrila som oči kvôli zapadajúcemu slnku a ruky som si priložila na ramená, aby mi nebola zima. Otočila som sa späť pohľadom na dom. Mama práve odchádzala autom preč a mávala mojej sestre na rozlúčku. Nahlas som zavrčala a prešla si rukami po tvári. Snažila som sa splynúť s pieskom, ale nedarilo sa. Naštvané som vykročila ku dverám od domu. Pred prahom som rozmýšľala, či zazvoním alebo zaklopem. Rovno som ale otvorila dvere a čo najsilnejšie nimi buchla, aby vedeli, že som v dome. Pohľadom som behala po každej veci čo tu bola. Len celá obývačka mohla stať milión. Všetko to tu bolo také čisté až som si myslela, že som v nemocnici. Zrak mi padol na fotografie zavesené na stene. Všetky mali odtieň čierneho bielej farby. Bola som na nich ja a moja sestra. Všetko fotky, keď sme boli malé.

„Vtedy sme boli na Floride,“ odvrátila som hlavu za hlasom. Na schodisku stál môj otec a pomaly išiel dole. Na tvári mal jeho známy úsmev a z očí mu sršala radosť. Ani trochu sa po tých štyroch rokoch nezmenil. Možno mu pribudlo pár vrások a kruhy pod očami. Všetku svoju váhu som dala na jednu nohu a prekrížila ruky na prsiach.

„Nemusíme sa baviť. Len mi ukáž izbu a nechaj ma dva mesiace v nej prečkať,“ odvrkla som a radšej som sa pozrela inde. Aj tak som videla, ako ho moje slová zaboleli a na tvári mal zúfalý pohľad. Nechcem to riešiť, mal toľko času napraviť to.

„Prosím, nerob mi to. Ty nevieš, ako som sa na teba a Talyu tešil,“ povedal to na môj vkus až moc prosebne.

„Kde je ta izba?“ zamrmala som, snažiac sa vyklúť z témy. Otcov hlasný vzdych sa nedal prepočítať.

„Horné biele dvere, druhá chodba“ povedal so sklonenou hlavou, zatiaľčo sa podopieral. Bez žiadnych iných otázok som vybehla hore po schodoch, aby som sa na jeho divadielko nemusela pozeráť. Chvíľku som hľadala dvere, ale nakoniec som ich našla. Otvorila som ich a rozhliadla sa po izbe. Vyzerala celkom v pohode. Všimla som si že aj môj kufor tu už je. Kabelku, ktorú som žmolila v ruke, som hodila do kúta a jediným pohybom som sa doslova zvalila na posteľ. Rozmýšľala som, ako to tu vydržať celé dva mesiace. Možno budem Nimbusom 2000 každý deň lietať domov za kamarátmi. Alebo rovno stačí skriňa, ktorá ma zavedie do Narnie. Snažila som sa pohľadom zamknúť dvere kľúčikom v dierke. Vzala som vankúš a priložila som si ho k ústam. Zakričala som doňho najviac ako moje hlasivky stačili.

„Večera je na stole,“ zakričal mužský hlas spoza dverí a ja som hneď vedela, že to je otec. Zahňala som sa vankúšom a hodila ho do dverí. Ozval sa len slabý náraz a dopad na zem. Nestačí, že som tu, ešte musím s ním sedieť za jedným stolom. Rýchlo som na seba niečo iné hodila a vyšla z izby. Pomaly a nútene som zišla po schodoch. Talya už sedela za stolom a vychutnávala si špagety. Spolu s otcom sa smiali a rozprávali si nejakú príhodu. Hneď ako si všimli, že som tam, tak prestali. Pohľadom som im naznačila, nech sa nenechajú rušiť. Sadla som si unavene na stoličku a sklonila som hlavu. Príborom som prehadzovala jedlo a vrtala sa v ňom. Nič mi nechutí.

„Tak ja pôjdem spať. Dobrú,“ zapišľala Talya a vlepila otcovi pusu na líce. Och, to tu budem s ním sama. Pozrela som na Talyu pohľadom, že ju zabijem. Len sa vyškerila a rozbehla sa po schodisku. Znova som pohľad otočila k jedlu a robila to, čo pred chvíľou. Cítila som na sebe otcov pohľad. Príbor som hodila do plného taniera a s rachotom sa postavila.

„Emma, aspoň pred Talyou by si sa nemusela takto správať,“ začal otec keď už som mala nohu na jednom schode. Otočila som sa na päte späť na neho.

„Talyi si v očiach ako jeden veľký hrdina. Neviniatko, ako by si nič nespravil. Neboj sa. Reputáciu si u nej nepokazíš,“ odvrkla som a čakala na jeho reakciu. Nahlas si vzdychol a postavil sa zo stoličky.

„Hovoríš to, ako by som ťa zabil. Nevieť prečo sa ku mne tak chováš, čo som ti urobil?“ precedil cez zuby s väčšími nervami.

„Ty sa ma pýtaš, čo si mi urobil? Po tých štyroch rokoch sa to pýtaš? Neverím. Ty nevieš, že po tom, čo si odišiel, som sa zatvárala v izbe. Nechodila som do školy, robila som samé problémy. Všetko si zničil. Vieš, že si ma kedykoľvek podržal keď som bola menšia. A teraz som tam nemala nikoho. Všetko je tvoja vina.“ Pri poslednej sa mi zlomil hlas a začala som plakať. Čo najrýchlejšie som sa rozbehla po chodoch do izby. Nezniesla by som byť s ním dlhšie v jednej miestnosti. Zabuchla som dvere s čo najväčšou silou a hodila som sa na posteľ.

Moje slzy sa vpíjali do vankúša. Celý vankúš bol špinavý od čiernych slz z riasenky. Snažila som sa neplakať, ale čím viac som myslela na tie roky, tým viac sa moje oči zarosievali. Vtedy bol otec najlepší človek, aký mohol byť na zemeguli. Vždy, keď prišiel domov z roboty, tak sme sa spolu rozprávali a smiali. Mňa a Talyu brával na kúpaliská, lúky, prechádzky. Bol to jediný blízky človek, nikomu inému som neverila. Akonáhle však odišiel, uzavrela som sa do seba. S nikým som nekomunikovala. Nepripustila som nikoho iného k telu. Nechcela som, aby mi niekto ublížil ako vtedy otec.

Utrela som si slzy a tvár som si zaryla viac do vankúša. Niekto jemne zaklopal na dvere a následne vošiel. Myslela som si, že to je Talya, ale keď som otočila hlavu, zistila som, že je to otec. Smrkla som a sklonila som hlavu, aby nevidel moje slzy. Bez žiadneho slova si sadol oproti mne do kresla a zahľadel sa na mňa. Jemne som zdvihla tvár a prebodla ho pohľadom. Videla som mu v očiach bolesť a smútok. Bolesť? Smútok? Nechápem prečo.

„Emma,“ oslovil ma, ale ďalej nič nepovedal. Vyzeralo to, akoby hľadal správne slová. „Ja... ja som nevedel, čo som tým urobil, že som odišiel. Nevedel som, ako si sa mohla cítiť. S tvou mamou som nebol v kontakte. Keď som sa chcel vrátiť po troch mesiacoch, tvoja mama povedala, že to už nemá cenu. Že vraj ku mne už vôbec nič necíti. Najlepšie bude, ak to všetko ukončíme a rozvedieme sa. Nezládol som to a vyhrážal som sa mame, že vás cez súdy zoberiem do svojej starostlivosti. Tak moc si mi chýbala. Tvoja mama mi povedala, že už nikdy vás nevidím. Šalal som z toho. Chcel som vás za každú cenu. Mama si vybavila cez súdy niečo také že 4 roky sa s vami nebudem môcť vídať. Mal som prísny zákaz kvôli vyhrážaniu a podobným veciam. Cez tieto roky som sa snažil si všetko vyžehliť. Zhaňal som povolenia a samé papiere. Keď si mala 15, tak sa mi všetko podarilo. Mal som povolenie sa s tebou a Talyou stýkať. Mohol som hneď všetko zahodiť, naštartovať auto a vyraziť za vami. Lenže ja som bol zbabelec. Báľ som sa, že ma budete naznašať, a aj sa mi to potvrdilo. Až teraz som sa odvážil vás uvidieť. Nenávidím sa za tie všetky roky, ktoré som nebol pri vás. Ani nevieš, ako ma to mrzí. Prepáč,“ pozrel sa na mňa a zaprel sa rukami aby sa mohol postaviť.

Sledovala som, ako odchádza preč z mojej izby. Už sa chystal stlačiť kľučku a ticho som sa spýtala: „Prečo si vtedy odišiel, keď som mala 13 rokov? Prečo si bol preč až rok a až potom si sa vrátil? Bola v tom nejaká iná žena?“

Otec sa len ironicky zasmial a uprene na mňa pozrel. „Nikdy som nemal nič z nejakej cudzou ženou. Odišiel som kvôli tvojmu starému otcovi, môjmu otcovi. Vtedy mal posledné týždne pred smrťou. Mala si ešte len 13 a Talya 6 rokov. Nechceli sme, aby ste sa trápili kvôli chorobe, ktorú mal starý otec. Odišiel som za ním, aby som sa oňho postaral. Chcel som, aby som s ním bol posledné týždne života,“ priam zašepkal otec.

Viem, že to je preňho dosť citlivá téma. Taktiež viem že môj starý otec zomrel. Mala som ho veľmi rada. Niekedy si nás zavolať a mňa a Talyu bral ako chlapcov. Chodili sme s ním na rybačku a na hríby. Tráviť s ním čas bolo nádherné. Vlastne aj on bol jeden z tých dôvodov, prečo som sa uzatvorila.

Dvere, ktoré sa zavreli ma prebudili z premýšľania. Pozrela som sa na stranu, kde stál pred chvíľou otec. Už tam nikto nestál, odišiel. Nevedela som vyjadriť pocity v tomto momente. Jedna moja polovica sa chcela za ním rozbehnúť, ale druhá chcela ostať a premýšľať. Ani neviem, či je to pravda, pretože mama má na tento príbeh inú verziu.

V tento moment som hrozne dopletená. Nevieť čo mám robiť. Buď mám kričať od šťastia alebo plakať od smútku. Nie. Mal veľa možností, aby sa mi ozval. Za to, že mi povie pravdu, to tie štyri roky nenahradí. Nechcem zmeniť nič. Čo ak ho zase začnem brať ako otca a potom zas odíde? Budú sa opakovať tie štyri roky, to nedopustím. Zaryla som hlavu do vankúša a snažila sa zaspáť. Samozrejme, že môj mozog si robil svoje a nenechal ma spať. V hlave mi stále vírili myšlienky. Po pár minútach ma premočila únava a zaspala som.

Zobudilo ma až klopkanie na moje otvorené okno. Najskôr bolo len také slabučké, no silnelo. Okno sa rýchlo zatváralo a otváralo, nepríjemne vŕzgalo, sklo sa triaslo, až sa nakoniec rozbilo. Ohlušujúce rinčanie skla ma vydesilo. Rýchlosťou svetla som vstala a pozrela von. Celé more bolo rozbúrené. Vlny zúrivo narážali do útesov. Ich hučanie som počula s takou intenzitou, akoby boli vedľa mňa. Celá obloha mala až čierny nádych a husto pršalo. Dážď s vetrom spôsobovali neskutočný hluk. Palmy naokolo sa ohýbali do všetkých strán, vŕgali, lámali sa, vydávali kvílivé tóny a ten zvuk mi naháňal strach. Všetky tieto zvuky, hlboké i vysoké tóny ma desili. Takúto víchricu a búrku som ešte nezažila. Myslela som, že som nebojácna, že ma nič nevystraší, no tieto zvuky to dokázali.

Rozbehla som sa dole. Otec bol tam a snažil sa všetko zatvoriť. Bolo to čudné, ale zrazu som počula píšťacie gummy auta. Ich zvuk bol čoraz menej zreteľný, pretože sa auto vzdalovalo. Zvláštne. Kto by v takejto búrke jazdil na aute? Pozatvárali sme všetky okná a udychčaná som si sadla na schody. Všetko v byte zrazu utíchlo. Vietor, ktorý prechádzal cez všetky okná, bol dosť hlučný. Našťastie to Taly nezobudilo. Ale zobudí sa asi na hromy, ktoré sa ozývajú celým miestom.

Započúvala som sa do vln, ktoré rozbúrené vrážali do kameňov a na piesku sa menili na penu. Do zvuku šumenia mora mi vošlo kňučanie. Vážne?! Kňučanie? Započúvala som sa ešte viac. Pozrela som na otca, ktorý mal pokrčené čelo a tiež počúval zvuk. Postavila som sa zo schodov a po špičkách som prišla pri dvere. Čím som bola bližšie k dverám, tým bolo kňučanie intenzívnejšie. Otvorila som pomaly dvere a hlavu vystrčila z nich. Na zemi ležala polovične roztrhaná krabica. To kňučanie vychádzalo z nej. Chvíľu som rozmýšľala, čo mám spraviť. Nakoniec som vzala krabicu do rúk a vošla s ňou do domu. Položila som ju na zem a zamkla dvere.

Krabica bola celkom premoknutá a špinavá. Pozrela som sa na otca s pohľadom, čo mám spraviť. Stále stál na mieste a opieral sa o stôl. Hľadel na krabicu rovnako prekvapene ako ja. Klakla som si na podlahu a otvorila kridla krabice. Vo vnútri bola mokrá deka. Vzala som ju do rúk a odhrnula. Úplne na spodku som uvidela niečo krásne. Malé šteniatko. Triaslo sa a túlilo sa do rohu krabice. Jeho čierne očka pozerali na mňa so strachom a ešte viac sa začalo triasť. Vzala som ho opatrne na ruky. Bolo studené a mokré. Jeho ušká smutne viseli. Malo čiernu srst' a bolo priveľmi maličké. Priam sa mi zmestilo do jednej dlane. Ešte viac sa začalo triasť, keď som si ho pritúlila k sebe. Pozrela som na otca, ktorý bol rovnako prekvapený. Nahlas preglgol a priblížil sa ku mne. Klakol si a pozeral na šteniatko.

„Muselo ho tu nechať to auto,“ povedal a stále hľadel na vystrašeného psíka v mojom náručí. V mojich očiach mi visela jedna otázka – prečo? Ako sa niekto môže zbaviť takéhoto krásneho tvora? Nedokázala by som to. Čo je to za ľudí?

„Vieš, tu väčšinou ľudia kupujú čistokrvné plemená. Keď sa náhodou stane, že je to kríženec, tak ho buď utratia alebo takýmto spôsobom 'odpracú',“ vysvetľoval otec, pričom som hladkala to malé zvieratko. Utratiť? Je to hrozné, čo ľudia stvárajú so zvieratami. Čistokrvné plemená? Veď tu nejde o to, aké je to plemeno. Vždy ti lásku opätuje. Jeho srst' presakovala cez moje tričko a robila tam mokré flaky.

„Mali by sme ho okúpať v teplej vode. Je celý špinavý a studený,“ navrhla som a postavila som sa. Vzala som väčšiu misku a uterák. Vošla som do kúpeľne a do misky som naliala primerané množstvo

teplej vody. Bola tak akurát. Ponorila som ho do vody a zo srsti som mu odstraňovala špinu. O chvíľu bola voda chladná a šteniatko čisté. Zabalila som ho do uteráka a vykročila som späť do izby. Šteniatko sa už netriaslo, ale jeho strach v očiach sa nedal prehliadnuť. Vyzeralo tak nevinne a krásne. Prezliekla som si tričko a vrátila som sa do postele. Vzala som šteniatko a odmotala ho z uteráka. Položila som si ho na brucho a prikryla ho dekou po hlavičku.

„Chlapče, ako ťa budem volať?“ prihovorila som sa mu. Nad jeho nevinnosťou som sa pousmiala. „Myslím, že budeš, hmmm, Jerry. Si taký maličký ako tá myška z rozprávky.“

Zrazu sa otvorili dvere a v nich stál otec s mobilom v ruke. „Volal som veterinárovi, zajtra ho máme doniesť, dajú ho do útulku.“

Myslela som si že sa po otcových slovách rozplačem. „Nemôžeš mi ho zobrať,“ zavrčala som a viac som si pritlačila Jerryho k sebe. Zrýchlene som dýchala a pozerala na otca.

„Emma čo chceš s tým psom robiť?“ vyznel trochu naštvane.

„Ja... ja som ho našla oni nám ho dali. Je náš. Nemôžeme mu to spraviť aj my,“ zafňukala a pozrela na Jerryho malé čierne gombíkové oči. Otec si nahlas povzdychol a oprel sa plecami o dvere.

„Vieš, že si ho nemôžeš nechať. Uvidíš, nájde si novú rodinu,“ prehovoril otec svojím premúdrejším hlasom.

„Prečo by nemohol? Chcete mi aj jeho zobrať? Myslíš, že my by sme preňho nebola dobrá rodina? Neveríš mi, že by som to zvládla. Nepoznáš ma. Ja už nie som to malé nezodpovedné trinásťročné dievča, ktoré si poznal. Neurobím to isté, čo si urobil ty. Neopustím ho!“ zakričala som to priam cez celú izbu. Otec sa nadýchol a odkráčal preč z izby.

Viem, nemala som po ňom kričať. Ale chcu mi zobrať niečo, v čom sa vidím. Jerry mi pripadá ako moje zrkadlo. Zrkadlo, keď som mala 13 rokov. Je taký malý, bezbranný a bojzlivý, rovnako ako som bola ja. Neverí ľuďom ako ja. Pritúlila som si ho bližšie k hrudníku a škrabkala ho na chrbte.

„Nedovolím, aby ti niekto ublížil. Si len môj. Už navždy,“ zašepkala som mu do jeho smutne ovisnutých ušíek. Pociťovala som tichý príliv lásky – silný, stály a nesmierne hlboký. Niekomu, kto také niečo nezažil, to slovami ani nedokážem opísať.

Emma si nakoniec Jerryho nechala. Stal sa jej najlepším priateľom, akého nikdy nemala. Bol jej zrkadlom. Vždy, keď bola smutná, tak aj on. Keď bol Jerry šťastný, tak aj ona. Jerry stále viac a viac rástol. Stále mu však v očiach ostala nevinnosť a bojzlivosť. Bojí sa ľudí, bojí sa hluku, hlasných zvukov. Je prchký.

Po celé prázdniny boli Emma a Jerry každý deň spolu. Emma sa po mesiaci začala baviť znova s otcom. Všetko sa vysvetlilo. Po ostatok prázdnin chodili na výtely, samozrejme aj s otcom a Jerry. Na konci prázdnin si Emma Jerryho zobrala zo sebou domov.

Už len jeden rok a končí školu. Rozprávala sa s mamou o tom, ako to bolo celé štyri roky. Nakoniec z toho vykvitol nejaký ďalší chlap, takže otcova verzia bola pravdivá. Volávali si s otcom každý deň. Po roku sa rozhodla študovať na škole v meste jej otca. Prestažovala sa k nemu spolu s Jerry.

Toho psíka si zamilovala. Dal jej niečo, čo jej tak veľmi chýbalo. Dal jej lásku a novú chuť do života. Už to nebola len Emma. Už to bola Emma a Jerry. Emma a Jerry, ktorí sa našli počas ohlušujúcich zvukov víchrice. Tóny, ktoré v nich najskôr vyvolali strach, ich nakoniec spojili a spájajú ich dodnes. Pri každej búrke, keď udrie blesk alebo sa ozve hrom, Jerry s Emmou sa k sebe túlia a vzájomne sa ochraňujú.

Alexej Mekýš

Anamorfizmus

Minule som išiel po ulici a tak som sa zľakol, až som skoro z nôh spadol. Na zemi bola obrovská čierna jama a v nej ľudia, ktorí akoby niekam utekali a niečoho sa strašne báli. Teda, aspoň ich výraz tváre

mi to prežrádzal. O chvíľu opadol môj prvotný šok a ja som zistil, že tí ľudia sa za 3 minúty, čo som sa na nich s úžasom díval, ani o milimeter nepohli. Pochopil som, že to bude len pouličná maľba, vlastne nie maľba, ale anamorfizmus.

Prednedávnom som o tom čítal na internete, keď som hľadal informácie k seminárnej práci. Preberali sme dejiny umenia a ja som si vytiahol moderné umenie, konkrétne umenie Juliana Beevera. Je to anglický umelec žijúci v Belgicku. Je známy najmä svojimi trompe-l'oeil dielami maľovanými pastelom na chodníkoch vo Francúzsku, Anglicku, Škótsku, Belgicku, Holandsku, Spojených štátoch, Kanade a v Austrálii. Jeho diela, ak sa na ne pozeráme zo správneho uhlu, dávajú ilúziu trojrozmerného obrazu, ktorý ako keby vychádzal zo zeme. Tieto obrazy sú maľované pomocou techniky premietania – anamorfizmu a vymykajú sa pravidlám perspektívy. Vedel som, že aj táto maľba je tu preto, aby oklamala môj zrak. Tak som maľbu neobišiel, ale stúpil som na ňu.

Vtedy sa to všetko začalo. Ja som totiž do tej čiernej jamy fakt spadol a dopad na dno ma neskutočne bolel. Okolo mňa utekali ľudia všetkými smermi a znemožňovali mi postaviť sa na nohy. Keď sa mi to konečne podarilo, snažil som sa pochopiť, prečo, kam a hlavne pred čím tí ľudia utekajú. A naraz som to počul. Počul som ten ohlušujúci rev, ktorý vychádzal spoza môjho chrbta. Pomaly, ale naozaj veľmi pomaly som sa otočil. Predo mnou stál asi šesť metrový drak (a to nerátam chvost), ktorý sa mi díval priamo do očí. V panike som sa otočil a začal utekať, čo mi nohy stačili. Drak chrľil okolo seba oheň a zapaloval pomalších ľudí ako mravce. Utekal som, ako keby mi za pätami horelo. Ozaj horelo, hahahahaha, no vtedy mi do smiechu nebolo.

Vtom mi pred očami vyrástla stena. Šplhal som po nej, šliapal som po ľuďoch, kašľal som na to, že padali drakovi rovno do papule, ja som si chcel zachrániť holý život. Keď som konečne vyšiel z toho utrpenia, nebol nikto na ulici. Teda, ak nerátam pána so štetcom a vyjaveným výrazom na tvári, skoro nikto.

„Aha,“ povedal som si, keď som vedľa neho uvidel pixlu farby. Bez rozmýšľania som ju celú vylial na jamu. Díval som sa, ako farba pomaly pokrýva čiernu jamu, ľudí, draka.

Z myšlienok ma vytrhol akýsi pán so štetcom v ruke: „Zbláznili ste sa? Robím na tom nespočetne veľa hodín a vy si len tak prídete a jednoducho mi moje dielo zničíte? Volám políciu!“ Ani nemusel zdvihnúť telefón, práve sa k nám dvaja policajti blížili. Pán so štetcom v ruke im všetko vyrozprával a policajti mi dali fúkať. Na prístroji sa ukázalo 2:30 a ja som sa opýtal: „To už je pol tretej?“

Alexej Mekýš

Keď zmiešam dohromady všetky farby, tak...

V piatok na výtvarnej výchove sme kreslili s voskovkami, pastelkami a vodovkami. Nevedel som, čo nakresliť, lebo sme mali voľnú tému, čo sa nám často nestáva. Preto som musel vziať rozum do hrsti. Chcel som mať na výkrese niečo originálne. Niečo iné ako ostatní. Niečo, čo každého prekvapí a zaujme. Jednoducho som chcel vytvoriť majstrovské dielo, za ktoré by som už konečne dostal jednotku. Tú som z výtvarnej nevidel, ani nepamätám. Aj keď nechápem prečo. Mne sa moje práce narozdiel od ostatných páčia. Utešujem sa aspoň tým, že ostatní ešte asi nedozreli na to, aby pochopili moje umenie. Veď to časom príde. Mnohí umelci sa stali slávnymi až po svojej smrti.

Tak som teda začal premýšľať. A podarilo sa. V hlave my skrsol nápad. Mohol by som zmiešať všetky voskovky, pastelky i vodovky, až by vznikla nová farba. Tú by som naniesol na celý výkres, nechal ju zaschnúť a potom by som do nej mohol vyryť svoj portrét. Perfektný nápad. Istotne bude najoriginálnejší z celej triedy a dostanem zaň zaslúženú jednotku. A možno dokonca i uznanie za vymyslenie novej farby, ktorá by sa neskôr mohla zaradiť do farebnej škály. Začal som teda sústredene miešať farby. Keď už som nanášal posledné odtiene vodových farieb, zaštekľilo ma v nose a nahlas som si kýchol. Zrazu sa z môjho výkresu začala vynárať farebná bublina, ktorá sa stále zväčšovala, až bola nakoniec väčšia než ja. A naraz BUM! Zahmlilo sa mi pred očami. Rýchlo som si ich začal rukou pretierať, aby som opäť videl. No to, čo potom moje oči uvideli, mi vyrazilo dych.

Ocitol som sa totiž na nejakom čudnom mieste. Všade naokolo boli maskované strašidlá. Nestihol som sa ani spamätať a jedno z nich, konkrétne to, čo malo namiesto hlavy sekáčik na mäso, ma oslovilo: „Ahoj, som Krvavá čepeľ a robím sprievodcu touto krajinou farebných strašidiel. Nemusíš sa báť, sú to priateľské strašidlá. Teda, pokiaľ sa zamaskuješ.“

„Čože? Prečo by som sa mal zamaskovať?“ spýtal som sa.

„Aby si nenarušil ich prirodzené prostredie a ešte preto, aby na teba nezaútočili.“

„Aha, tak teda dobre,“ povedal som a vzal som si od Krvavej čepele nápoj, ktorý mi podával. Bola to akási neidentifikovateľná gebuzina červenej farby s prenikavým zápachom pripomínajúcim týždňové ponožky. Keď som to vypil, prešla mnou triaška. Z ničoho nič mi narástla modrá rybia hlava, pravá noha sa mi zmenila na drevenú barlu a ľavá na psiu labu. Na mieste mojej pravej ruky som uvidel strieborný meč a na mieste ľavej zlatú kopiju. Navyše som mal aj biely mačací chvost. Po transformácii ma Krvavá čepeľ vyzval, aby som ho nasledoval po krajine farebných strašidiel. Nečudo, že si ma strašidlá vôbec nevšimli, úplne som medzi nich zapadol.

A tak sme postupne prechádzali celou krajinou. Videl som továreň na výrobu súčiastkových šperkov, ktorými sa strašidlá akože skrášľovali, Coopjedznotu, kde si farebné strašidlá kupovali farebné potraviny (vraj keby zjedli obyčajný hnedý chlieb, zalepili by sa im farebné črevá a skrátil by sa im život), Oldyorker, kde predávali najrôznejšie oblečenie (i také, ktoré ešte nevymysleli) a Baťku – obchodík s topánkami (v ponuke mali i chvost morskej panny). Najviac ma však zaujal obrovský kotol, kde sa varili a miešali farby (strašidlá si každý mesiac museli na telo naniesť farbu aby nevybledli, podobne ako keď si moja mama farbí vlasy). Môj sprievodca mi povedal, že farby, s ktorými pracujú, majú rôzne vlastnosti: tón (charakterizuje farbu pomocou vlnovej dĺžky), sýtosť (vyjadruje intenzitu farieb), svetlosť (ide o citlivosť oka na jednotlivé farby). Tiež som sa dozvedel, že farby môžu mať i psychologické pôsobenie. Vraj vnímame farby teplé (žltá, oranžová, žltozelená) a chladné (azúrová, modrá, fialová, ružová). Alebo farby aktívne (žltá, oranžová, červená) a pasívne (modrá, azúrová, žltozelená, zelená). Prípadne ešte primárne (žltá, červená, modrá), sekundárne (oranžová, fialová, zelená) a terciárne (žltoranžová, oranžovočervená, purpurová, indigo, tyrkysová, zelenožltá). Tak som sa dozvedel, že v obrovskom kotli môžem uvidieť všetky farby. Čiže chromatické (farebné), achromatické (biela, čierna, odtiene šedej) i lomené (vzniknú zmiešaním chromatickej farby s achromatickou).

Keď som nad tým všetkým neveriacky krúžil hlavou a zamýšľal sa nad zmesou rôznych farieb, Krvavá čepeľ mi povedal: „Nerád ti to hovorím, ale rozplýva sa ti maskovanie. Ak sa chceš z krajiny farebných strašidiel dostať von živý, mal by si skočiť do kotla s farbami, a to čo najrýchlejšie.“

A tak som tam skočil. Zatočila sa mi hlava a zabolelo ma brucho. Cítil som sa, akoby mi dal niekto pusu. Prebral som sa. Ležal som v triede na zemi. Nado mnou sa skláňala pani učiteľka a za ňou všetci moji spolužiaci. Hlavou mi preletelo: „Ona mi dávala umelé dýchanie?“ Očervenel som. Cítil som sa maximálne trápne. Učiteľka sa ma spýtala, či som v poriadku. Povedala mi, že keď som si kýchol, narazil som hlavou o lavicu, zamdlel som a keď som dopadol na zem, vyrazilo mi dych. Vraj také čosi ešte v živote nevidela a všetkých som tým vystrašil. Ako bolestné som dostal jedničku z výtvarky a stal som sa hviezdou triedy.

Nestáva sa každý deň, že žiakovi dáva umelé dýchanie učiteľka. A za toto všetko vďačím môjmu experimentu s miešaním farieb.

Michaela Meliorisová

Hologram

„Už prichádza a stále má náklad, otáča sa na plošinu, vykladá náklad a... Dámy a páni, máme tu nového majstra,“ zrazu sa otočil na mňa a priblížil mi mikrofón k ústam. Spýtal sa: „Ako sa voláš, slečna?“

„Violet,“ odpovedala som ticho a s poriadne veľkou trémou.

„Výborne, Violet, môžeš sa ísť postaviť na stupeň víťazov, zaslúžiš si ho,“ znovu na mňa prehovoril moderátor. Tak som sa tam teda išla postaviť a všetci mi začali s nadšením tliekať. Len mamina mala zamračený výraz na tvári. Už od doby čo som začala programovať s tým nesúhlasí a neustále mi vraví, citujem: „Počítač je len veľká nepotrebná bedňa a ty sa s ňou neustále hráš, mala by si skôr navrhovať šaty.“ Je návrhárka tak to po mne neustále chce.

Odovzdali mi trofej a vyrazili sme na cestu domov. Mamina mala celý čas pochmúrnu náladu, takže so mnou ani neprehovorila. Keď sme dorazili domov, išla som rovno do svojej izby a zavrela sa tam. Vedela som, že mamina si v duchu určite povedala tú jej obľúbenú vetu: „Počítač je len veľká nepotrebná bedňa a ty sa s ňou neustále hráš, mala by si skôr navrhovať šaty.“

Počas môjho voľného času v izbe som rozmýšľala, aký darček dám mamine na narodeniny. Chcela som jej niečo naprogramovať, ale vedela som, že to asi nie je tá vec, ktorú práve chce. Nič iné mi nenapadlo, tak som sa pustila do programovania robota na ďalšie kolo. Mamine som o tom zatiaľ nepovedala, lebo viem, že by ma tam nepustila. A viem to tak isto a keď niekto povie, že má dve nohy. Popritom som rozmýšľala, ako môžem byť na dvoch miestach naraz. Ale to som si nechala na neskôr, veď je ešte dosť času.

„Akú tému by som si zvolila,“ rozmýšľala som nahlas. „Viem, že musí mať presne 5 minút a že má mať minimálne 2 triky.“ To zvládnem, no nie? Vtom som sa zapozerala do okna. Videla som tam obrovskú záhradu, plnú kvetmi, ovocím a v hlave mi znela hudba. Prenádherná a záhradu presne vystihovala. A vtedy mi napadol úplne skvelý nápad. Robot sa bude pomaly pohybovať, akoby si vykračoval po záhrade a keď zaznie hudba, pozastaví sa, otočí sa, akoby rozhliadal a potom pôjde trochu svižnejším tempom, párkrát sa otočí, akoby si poskakoval po záhrade a takmer na konci „záhrady“ zdvihne kvety a vráti sa a položí ich na plošinu, kde začal, potom sa ešte dvakrát otočí, mierne porozhliadnutie a predstavenie skončilo. Znelo naozaj perfektne teraz to treba iba naprogramovať.

Pustila som sa do práce, začala som pomalým krokom, potom som vytvorila menšiu znelku na klavíri, do ktorej som pospevovala: „La, la, la,“ potom som naprogramovala ešte svižnejší krok, ale viac som už nestihla, lebo mamina volala na večeru a po nej som sa do toho už nepúšťala. Radšej som si to nechala na ďalší deň. Večer som si ešte nastavila budík na ďalší deň, aby som stíhala školu.

Cííííí, cííííí, zvoní ráno budík, ale v izbe stále vládne ticho a tma. Budík bol natoľko neznesiteľný, že ma donútil vstať z postele aj napriek môjmu nesúhlasu. Tak som sa prezliekla, prečesala si vlasy a išla som na raňajky, ktoré mamina medzi časom pripravila. Prichystala som si desiatu a išla som na autobus do školy. Nič zvláštne sa nedialo, teda vlastne ako zvyčajne. Až na hodinu informatiky, kam prišiel profesionálny učiteľ, ktorý nám ukazoval hologramy. Naozaj ma to zaujalo. Bolo to ako keby si mal úplne rovnaké dvojča alebo dva rovnaké predmety. Dokonca sme si mohli vyskúšať program, ktorý hologramy vysielala.

Vlastne, medzi rečou, hologram je vysielaný s nejakého programu do skutočnosti (mení dopadajúce svetlo na obraz). Niektorým študentom tam program dokonca nechal ako darček a tým, že zistil, že som postúpila do ďalšieho kola programátorskej súťaže, jedným z tých študentov som bola ja. Skutočne ma to potešilo, tak som mu poďakovala a pozvala ho, aby sa prišiel pozrieť do súťaže.

Hneď ako som prišla domov, pozdravila som maminu a išla si sadnúť za počítač. Zdalo sa mi, že niečo zašomrala, ale tak som chcela, aby mi ten nápad nevysršal z hlavy, že som si to nevšímala. Napadlo mi, aby som použila hologram počas súťaže a môžem byť aj na súťaži, aj doma. Stačilo si iba program nainštalovať a urobiť hologram seba ako sedím za počítačom. Zvyšok času, čo mi zostal, som využila na programovanie robota.

Dorobila som, ako zobral kvety a miernejším krokom sa vrátil na plošinu, párkrát sa otočil a to bol koniec. Bola som z toho taká nadšená, že som až zabudla na darček pre maminu. Na ďalší deň som mala súťaž začínala sa o 16:25. Škola sa mi končila o druhej, tak som mala ešte dosť času, aby som po škole nastavila hologram a išla na súťaž bez toho, aby si to mamina všimla. Ráno som sa

naschvál prebudila skôr, aby som sa mohla upraviť. Išla som na raňajky, tentokrát som tam bola skôr, tak som ich nachystala sama a išla som do školy.

Po škole som sa ponáhľala domov, čo mi čiastočne skazil autobus, ktorý meškal, ale nakoniec som to stihla. Pripravila som hologram a ponáhľala sa na súťaž. Mamina si ma podľa očakávania nevšimla a myslela si, že som v izbe. Plán sa vydaril.

Hneď ako som prišla na súťaž, vypýtala som si poradové číslo a išla som čakať do zákulisia. Do zákulisia ma prišiel podporiť učiteľ. Keď odišiel, bolo mi smutno, že tam nie je aj mamina, ale čo som mala robiť.

Konečne prišiel rad na mňa. Naozaj som sa tešila. Vystúpila som pred publikum a predviedla svoje vystúpenie. Potom, ako som skončila, najskôr bolo iba hrobové ticho, ale potom prišiel krásny aplauz. V tej chvíli sa mi na ústach vyčaril široký úsmev. Vrátila som sa späť do zákulisia a nedočkavo som čakala na výsledky. Po poslednom súťažiacom to už konečne prišlo. Všetci sme prišli na pódium a čakali na vyhlásenie.

„Na treťom mieste sa umiestnil Rastislav Ratovský, na druhom mieste sa umiestnila Lara Russová a na prvom mieste,“ moderátor urobil dlhú pauzu „je Violet Latossová. Blahoželám!“ vykrikol.

Nevedela som tomu uveriť, a len tak nemo som si išla pre trofej. Všetci tliekali a niekde vzadu som uvidela povedomú osobu, ale nevedela som si spomenúť, na koho sa podobá, tak som to nechala tak. Zbalila som si veci a išla som domov. Tam ma už čakala mamina a na stole ma čakala torta.

„Torta?!“ pomyslela som si. „Odkiaľ o tom vie?“

„Gratulujem,“ povedala mamina. Prekvapene som sa na ňu pozrela a ona sa ma pýta: „Čo, snáď ju nechceš, veď si vyhrala.“

Vtom som si spomenula, že tá osoba bola mamina. Keď som sa jej spýtala, odkiaľ vedela, že som tam, povedala, že jedine hologram nereaguje na čokoládový koláč. Ten mám predsa najradšej. Ani sa jej nečudujem ako na to prišla.

Samozrejme som dostala trojdňové zaracha, ale práve počas neho som vyrobila mamine darček k narodeninám. Prišiel deň jej oslavy. Keď som jej podávala darček, bála som sa, že sa jej nebude páčiť. Ale naopak, bola z neho očarená a keď zistila, čo vlastne robí strašne ma vyobúbala. Bol to naprogramovaný robot na navrhovanie šiat. Stačilo zadať parametre, farby a šaty sú za okamih hotové.

Tak ako vidím, všetko sa vyvinulo dobre a všetci sme šťastní. A nebojte, hologram som použila ešte veľakrát na súťažiach a veľmi mi pomohol. Ďakujem, že existujú hologramy.

Michaela Meliorisová

Môžu nás pomocou mobilu sledovať?

„Pomóóc,“ kričala na ulici neznáma žena.

Ešteže v práve tú chvíľu išiel okolo detektív Moriss.

„Madam, čo sa vám stalo?“ spýtal sa úprimne neznámej ženy.

„Okradli ma,“ vzápätí odpovedala neznáma žena.

„Madam, o čo vás okradli?“ opäť sa spýtal nesmelý detektív Moriss.

„Vzali mi môj telefón, pane,“ odpovedala veľmi vážne neznáma žena.

„Madam, a mohli by ste mi povedať, kto vám túto ohavnú vec urobil?“ spýtal sa detektív Moriss s veľmi zamysleným pohľadom.

„Nie som si celkom istá, ale v tej rýchlosti som zbadala len dvoch v čiernom oblečených mužov,“ odpovedala tentokrát veľmi roztrasene.

„Madam, rád by som vás pozval na šálku čaju do mojej kancelárie, kde mi celú udalosť dopodrobna vyrozprávate,“ navrhol detektív Moriss, keď videl zmätený výraz ženy. „Mimochodom, moje meno je Andrew Moriss, ale všetci mi hovoria detektív Moriss,“ dopovedal detektív Moriss. Následne vzal nežne ruku ženy, aby sa postavila a odprevadil ju do svojej kancelárie.

Išli pomedzi úzke mestské uličky, až ku postaršej budove takmer úplne v strede mesta. Nevyzeralo to ako stred mesta, lebo budova bola obklopená ďalšími budovami všade naokolo. Prišli pred dvere, kde si detektív Moriss vytiahol z vrecka zhrdzavený kľúč, vložil ho do drevených, machom obklopených a veľmi malých dverí.

Detektív Moriss bol veľmi útlý človek, nižšej postavy s objemnejším bruchom. Často nosieval oblek a v prednom vrecku na hrudi hodinky na retiazke. Bol to zároveň veľmi zdvorilý muž, ktorý si potrpel na dobrý vzhľad aj napriek jeho veku a aj na čistotu. A presne tak to aj v jeho kancelárii vyzeralo. Čistá a všetky knihy zoradené podľa abecedy. Usadili sa na dvoch pohodlných kreslách pri krbe, pri ktorých bol menší stolík.

„Madam,“ začal konverzáciu detektív Moriss, „prezradili by ste mi láskavo svoje meno?“ spýtal sa dovtedy neznámej ženy.

„Lotosová,“ povedala žena, „Alessandra Lotosová.“

„Ďakujem, slečna Lotosová.“

„Stačí Alessandra, detektív,“ skočila Alessandra do reči detektívovi Morissovi.

Detektív Moriss sa ospravedlnil pokývnutím hlavy a pokračoval: „Alessandra, viem, že vás okradli dvaja v čiernom oblečení muži o telefón na Fialkovej ulici, však?“ spýtal sa detektív Moriss.

„Veľmi správne,“ odpovedala Alessandra.

Detektív Moriss sa zamyslel a položil Alessandro ďalšiu otázku: „Pamätáte si ešte nejaké detaily okrem toho, hodinky, retiazky, reč, prízvuk alebo niečo nezvyčajné?“

„Hmm,“ zamyslela sa Alessandra, „ešte, teda ak si správne spomínam, jeden z tých dvoch mužov mal na pravej ruke rýdzo zlaté hodinky a tesne pod nimi, až na zápästí, malé tetovanie červenej ruže s ostnatým drôtom okolo. Neviem, že či to bolo presne tak, ale dúfam, že to pomôže,“ dopovedala Alessandra veľmi sebaisto.

„Veľmi zaujímavé,“ hovoril si sám pre seba detektív Moriss, ibaže trochu nahlas.

„Ešte raz, prosím,“ spýtala sa prekvapene Alessandra. Myslela si, že si z nej detektív Moriss strieľa a nepovažuje to za normálne, ale opak bol pravdou.

„Prepáčte, ale doposiaľ som nevidel také tetovanie, a ešte k tomu je len veľmi málo ľudí, ktorí nosia hodinky na pravej ruke. Myslím, že by nám to mohlo pomôcť,“ zakončil malú roztržku detektív Moriss.

Alessandra sa trochu viac upokojila a zasadla hlbšie do pohodlného kresla. Niečo v tom začalo sršať. Zvuk prichádzal z kuchyne. Vtom sa detektív Moriss rýchlo postavil z kresla a bežal do kuchyne, ale medzitým si hovoril: „Ten čaj, ten čaj!“ Chvíľu tam s niečím šramotil v kuchyni, ale vrátil sa s krásne upravenou striebornou táckou, na ktorej ležali dva kvetované šálky s horúcim čajom. Opatrne položil tácku na stolík medzi kreslami a gestom ruky ponúkol Alessandro čaj. Alessandra jemne uchopila šálku, aby sa nepopálila a trochu si odpila z čaju. Zatiaľ sa detektív Moriss opäť usadil a rozmýšľal, ako by mohol chytiť toho zlodēja. Nič mu nenapadalo lebo stále mal na mysli, že zloděj sa už v klude mohol vypariť z mesta.

„Alessandra,“ začal s rozhovorom detektív. „Máte talianske meno, pochádzate odtiaľto z Anglicka?“ spýtal sa trochu nesmelo detektív.

„Máte pravdu, detektív, ale iba môj otec pochádza z Talianska, a tak som dostala meno od neho. Už dlho bývame tu neďaleko. A vy, detektív, pochádzate z Anglicka?“ vrátila Alessandra otázku detektívovi.

„No, viete,“ začal nesmelo detektív, „ja vlastne pochádzam z Francúzska, ale prednedávnom ma strašne začalo lákať Anglicko, tak som sa sem presťahoval,“ povedal trochu zahanbene.

„Boli ste aj tam detektívom?“ pýtala sa ďalej Alessandra.

„Áno, a aj celkom známym, ale čo sa tu budem vychvaľovať. Tu nie som až aký známy, a tak si chodím po meste a čakám na nejaký prípad.“

V tejto konverzácii pokračovali ešte hodnú chvíľu.

„Tu máte moju vizitku, keby vám niečo napadlo, tak zavolajte na to druhé číslo,“ povedala Alessandra a podala ju detektívovi. Potom podal pri dverách detektív Moriss Alessandre jej kabát a odprevadil ju až von zase do mesta. Vrátil sa, sadol si späť do kresla, a v tom mu prišiel na um skvelý nápad. Bolo už dosť neskoro v noci, tak si to odložil na ďalší deň a išiel spať.

Ráno sa prebudil do krásneho dňa a mal takú chuť pustiť sa do jeho perfektného nápadu. Hodil na seba nejaký oblek, išiel do kuchyne, kde si pripravil raňajky a zobral si ich do pracovne. Na prvý pohľad to bolo veľmi útulná a uprataná pracovňa s knižnicou. Bol tam dokonca aj menší krb, ktorý ohrieval celú miestnosť. Nad ním bol menší výklenok do steny, kde ležal celkom podivný ovládač. Hneď potom, ako si detektív Moriss položil na pracovný stôl jeho raňajky, zobral si ho a stlačil zelené tlačítko. Takmer úplne hrobové ticho v dome zrazu prerušil trochu drncivý a mechanický zvuk. Obraz oproti pracovnému stolu nahradila na tú dobu dosť veľká obrazovka. Detektív Moriss sa uskrnul a hovoril si: „Ty si jednoducho génius.“ Na to, že bol skromný to zrovna tak nevyznelo. Zobral do ruky slúchadlo a do telefónu vytočil číslo Alessandry. Po chvíli čakania mu zdvihla.

„Prosím, Lotosová,“ ozvala sa do telefónu Alessandra.

„To som ja, detektív Moriss. Ak máte čas, rád by som vás privítal znovu u mňa doma. Mám plán, ako chytíme tých zlodějov. Cestu poznáte.“

„Samozrejme, že prídem, každá dobrá správa predsa poteší,“ dodala s miernym smiechom Alessandra.

„Stretneme sa o jedenástej pred obedom a môžete zostať rovno aj na obed, súhlasíte?“ navrhol detektív Moriss

„Súhlasím, tak o jedenástej,“ potvrdila Alessandra.

Presne o jedenástej zaklopala na vchodové dvere Alessandra. V dome to už rozvoniavalo obedom, ktorý sa akurát dováral. Detektív Moriss prišiel otvoriť a pozval Alessandru ďalej. Doviedol ju rovno do pracovne, kde už svietila obrazovka.

„Alessandra, aké telefónne číslo ste mali na tom telefóne?“ spýtal sa detektív Moriss a sadol si za počítač.

Alessandra sa najskôr naňho prekvapene pozrela, ale následne to pochopila a diktovala: „0986 445 667, teda aspoň dúfam.“ Ako dopovedala pozrela si to na vizitke. „Áno, správne,“ dodala.

Detektív Moriss to zadal do počítača a ten o nedlhú chvíľu našiel miesto, kde sa telefón nachádza.

„Juchúú,“ zajasala Alessandra, ale potom jej to prišlo trápne a iba jedným očkom sa pozrela na detektíva Morissa. Ten sa iba usmial a už zdvíhal slúchadlo.

„Polícia, tu detektív Moriss, prosím, príd'te na Rubyho ulicu,“ povedal do telefónu dôležito detektív Moriss.

Na obed aj stratili chuť od toľkého nadšenia, tak ho detektív Moriss iba vypol zo sporáka a išli na miesto. Počítač mal stále so sebou a stále sledoval, kde sa pohybujú zloději s mobilom. Vystúpili na Rubyho ulicu, kde už medzitým prišla polícia a detektív Moriss kývnutím ruky naznačil, že zloději sú vnútri budovy. Počítač nechal v aute a vybral sa do budovy a polícia za ním. Alessandra zostala stáť pri aute mala z nich čiastočný strach, ale hlavne keby sa náhodou niečo nepodarilo.

Vošli do celkom opustenej budovy so stenami, z ktorých padala omietka. Bolo vidieť, že nikto nemá záujem sa o túto schátraninu starať, čiže vhodný úkryt pre zlodějov. Prišli pred obrovské kovové dvere, ktoré už obžierala hrdza. Visela na nich reťaz, na ktorej bol zámok. Po kľúči nebola ani stopa, tak to už niektorí policajti vzdali a vrátili sa von, no detektív Moriss sa nevzdával. Práve preto bol najlepší. Chvíľu blúdil po malej miestnosti, kde boli tie kovové dvere. Vtom zazrel akoby sa v rohu miestnosti niečo lesklo. Ležal tam veľký kovový plát, ktorý tiež už napadla hrdza. Už by sa detektív Moriss pobral hľadať ďalej, ale napadlo mu kovový plát zdvihnúť. Podvihol ho o kúsok a pod ním ležal kľúč. Nebol hrdzavý ako dvere alebo plát, leskol sa ako úplne nový, čím detektív Moriss pochopil, že ani ten zámok tu nie je dlho. Zobral kľúč a išiel späť ku dverám. Vložil kľúč do zámku a otvoril ho. Reťaz dal dole taktiež a otvoril ťažké kovové dvere.

Policajti, ktorí tam zostali, už boli pripravení a vtrhli do miestnosti. Prekvapivo, nikto tam nebol, miestnosť bola prázdna. Veci boli síce rozložené na stole spolu aj s mobilom, ale nijaký zlodej nebol prítomný. Detektívovi Morissovi to nesedelo.

„Nijaký zlodej si predsa lup nenechá len tak na stole,“ pomyslel si nahlas.

Hapčí, ozvalo sa z rohu miestnosti, potom nasledovalo iba *orásk* a nejaký hlas, ktorý potichu hovorí: „Ticho, veď nás prezradíš!“

Detektív Moriss podišiel bližšie a trikrát zaklopal na roh. *Klop, klop, klop*, ozvalo sa opätovne.

„Génius, ticho buď, už druhýkrát ti hovorím, že nás prezradíš,“ znova sa ozval záhadný hlas za stenou.

Zlodej za stenou mu chcel trafiť jednu facku po hlave, ale nevydarilo sa mu to. Omylom zhodil falošnú stenu, za ktorou boli ukrytí. Tam už stál detektív a za ním policajti. Zlodeji sa ešte snažili tváriť, že ich nevidno, ale policajti ich zatkli. Mobil, ktorý ležal na stole spolu s ostatnými vecami, si zobral detektív Moriss, že ho dá Alessandro. Ostatné veci si už skonfiškovali policajti. Vyšiel z budovy, ale Alessandru tam nevidel. Vtom sa jeden zo zlodejov sa vyšmykol policajtovi a začal utekať za budovu preč. Tam ho už však čakala Alessandra, ktorá nastavila nohu a potkla ho. Zlodej ju tam rozhodne nečakal a spadol na zem, kde ležal dovtedy, kým ho znovu policajti nezobrali. Tentokrát ho zviazali pevnejšie, aby sa znovu nevyšmykol a odviezli oboch do väzenia.

Policajti boli prekvapení, ale Alessandra iba dodala so smiechom: „No čo, nie som až taká slabá!“

Detektív Moriss sa pousmial a podal Alessandro telefón. Potom sa už pobrali k nemu domov na obed. Ten bol pripravený, iba ho detektív Moriss trochu zohrial. Naobedovali sa a Alessandra mu hovorí: „Ďakujem za vašu pomoc.“

Detektív Moriss sa znovu len pousmial a dodal: „Rado sa stalo, aj nabudúce.“

Následne iba dojedli, detektív Moriss podal pred dverami Alessandro jej kabát a odprevadil ju do mesta, kde sa rozlúčili. Odvtedy sa detektív Moriss znovu potuluje po uliciach a hľadá nový prípad.

Ivan Alexander Mikuš

Keď zmiešam dohromady všetky farby, tak...

Bol štvrtok ráno. Vstával som neskoršie ako zvyčajne. Keď hovorím neskoršie, tak tým myslím to, že ma budík na mobile nezobudil. Nehcelo sa mi ísť do školy viac ako zvyčajne. No aj tak som musel vsať. Nevadí, ale vlastne trochu som sa tešil. Bolo to preto, lebo zajtra bude piatok a potom bude víkend!

V škole sme nič zaujímavé nepreberali. Možno geografia bola zaujímavá. Ale musím uznať, že posledná hodina bola výborná. Mali sme chémiu. Mám ju veľmi rád. Nie zas tak ako nemčinu, tá je lepšia, ale aj chémia ujde. Malou nevýhodou a možno aj výhodou je, že sa na ňu jediný učím. Je to preto, lebo sme dostali učiteľku. Chceme sa jej zapáčiť. V ten deň nám hovorila zaujímavé veci o farbách! Napríklad, že keď spojíme vodu s vápnom, musíme to miešať. Inak sa to vraj zohreje a vybuchne to. Ale na jednu otázku nám neodpovedala: čo sa stane keď zmiešam všetky farby? Aj vtedy to vybuchne? Odpoveď neprišla, tak som sa rozhodol, že to cez víkend skúsím.

Prišla sobota. Počkal som, kým oco odíde ku babke. Vedel som, že keby som mu spomenul čo chcem spraviť, zakázal by mi to. Tak som počkal pokiaľ odíde. Zatiaľ som si na nete niečo o farbách naštudoval. Dozvedel som sa, že: „Farba je nepriehľadná náterová látka s obsahom farebných pigmentov, ktorá sa nanáša na predmet s cieľom ochrániť predmet a zmeniť farebné vlastnosti povrchu. Podľa typu rozpúšťadla delíme farby na vodové, liehové, olejové, acetónové atď. Komponentmi farby sú pojivo, riedidlo a aditíva. Aditíva sa obvykle skladajú s pigmentov, farbív, katalyzátorov, stabilizátorov, emulgátorov a ďalších látok. Dôležitou vlastnosťou farby je jej adhézia – príľnavosť k povrchu predmetu, na ktorý je nanášaná.“

Asi polovici slov som nerozumel, a preto som ďalej ani nepátral. Otec odišiel a ja som sa mohol konečne pobrať do garáže. Tam bolo strašne veľa farieb. Možno aj viac než, som potreboval. Zobral

som asi trinásť pixel farieb, nalial ich do vandlíka, prilial na nete spomínané riedidlo, ďalej technický benzín, acetón, vazelínu ... no jednoducho všetko tekuté v garáži. Nakoniec som to začal miešať. A miešal som a miešal som a ... nič. Čím viac som miešal, tým nechutnejšie tá hmota vyzerala.

„Do kelu, prečo to nevybuchuje? Aha, už viem. Asi tam, podobne ako do vápna, treba prilívať vodu a nemiešať.“ Presne to som spravil. A ... zase nič. Poslednou nepoužitou vecou v garáži boli zápalky. Povedal som si: „No nič, keď to nechce vybuchnúť samo, pomôžem tomu.“ Škrtol som, zápalka sa rozohorela, hodil som ju do vandlíka a BUM! Zobudil som sa v nemocnici. Mama bola šťastná, že som sa vôbec zobudil a otec mi nadával, že som mu zdemoloval garáž a skoro som sa pri to zabil. A čo som sa naučil? Keď zmiešam dohromady všetky farby tak ... budeme mať novú garáž?

Ivan Alexander Mikuš

Môžu nás pomocou mobilu sledovať?

Bola sobota. Zobudil som sa na slnko, ktoré mi svietilo do izby. Zobral som paplón a položil ho na stoličku. Nastavil som ho tak, aby mi v posteli nesvietilo do očí slnko. O päť minút som už opäť spal, no nie naddlho. Z môjho vlastnoručne vyrobeného nočného stolíka (i keď by som ho tak nenazval, nakoľko to boli len dve prepravky položené na sebe a prekryté doskou) sa ozval môj mobil. Prišla mi sms. Prečítal som si ju a začal sa hrať hru. Robím to cez víkend každé ráno, ako taký ranný rituál. Potom idem dole, všetkých pozdravím a vezmem si raňajky pred telku. Dnes v nej hovorili, že nejaký Slovák povedal svetu, že nás Amerika sleduje pomocou mobilu. Zamyslel som sa: „Môžu nás pomocou mobilu sledovať?“

Nedalo mi to. Stále mi tá otázka vírila v hlave. Dojedol som raňajky a sadol k netu. Zistil som, že lokalizácia mobilu dnes patrí k najefektívnejším metódam na zistenie polohy osôb, pretože mobil dnes prakticky každý nosí stále pri sebe. A presne vďaka tomu je sledovanie mobilu najdostupnejší spôsob na vyhľadanie aktuálnej polohy osôb. Na jednej stránke si z rolovacieho menu stačí vybrať štát, ktorému patrí telefónne číslo hľadanej osoby, následne ho zadať do príslušného políčka a kliknúť na „Vyhľadať mobil“. Po spustení vyhľadávania na monitore uvidíme program, ktorý pomocou satelitných družíc vyhľadá mobil. Systém na lokalizáciu pomocou GPS súradníc mobilu vraj funguje naozaj spoľahlivo, ale musíme počítať aj s tým, že lokalizácia telefónu chvíľku potrvá. Po úspešnej lokalizácii nám stránka dokonca zobrazí presnú satelitnú snímku miesta, kde sa hľadaná osoba práve nachádza. Vyhľadanie a lokalizácia polohy mobilu je dokonca zadarmo.

„Do kelu, to už človek nemá žiadne súkromie,“ povedal som si. Surfoval som po nete ďalej a narazil som na ďalšiu stránku, ktorá ponúkala návod na to, ako zabrániť, aby niekto vystopoval môj mobil. Tak som si povedal, že to vyskúšam na svojom starom mobile. Ved' v prípade neúspechu by som si zničil svoj nový mobil s najmodernejším androidom. Vzal som ten starý a začal ho podľa manuálu rozrábať, teda vylepšovať. Po niekoľkých hodinách ma z intenzívnej práce vyrušila mama, ktorá ani neviem kedy vošla do izby. A čo bolo ďalej je myslím ľahké si domyslieť. Mama sa rozkričala, vynadala mi, že som zbytočne zničil hoci starý, ale ešte fungujúci mobil a dala mi zaracha. Absolútne vôbec ju nezaujímal, že som ten mobil nechcel zámerne zničiť a že iba padol za obeť vedeckému pokusu. Keď sa to dozvedel otec, vyšperkoval to tým, že mi vzal môj nový mobil a dal mi jeho starý so slovami: „Ak si ani tento nebudeš vážiť a zničíš ho, nebudeš mať nič!“ Tak Amerika, môžeš ma sledovať naďalej.

Adam Novoročník a Michal Rečlo

Dali by sa vybudovať mestá pod morom?

Otázku, či by sa dali vytvoriť mestá pod vodou, si ľudia kladú už oddávna, lebo more a život v ňom oddávna ľudí fascinovalo. Budeme sa tu venovať teórii ich stavby a niektorým dôležitým veciam pre tieto mestá.

DÔLEŽITÉ VECI:

- zásoby jedla
- zásoby pitnej vody
- elektrická energia
- mať technológiu, ktorá vie premieňať kyslík z vody na kyslík do vzduchu

STAVBA: Stavba by bola náročná, keďže materiály by sa museli dopravovať ponorkami. Podľa mňa by tieto podmorské mestá vyrastali najprv pri pobrežiach, keďže je tam ľahší prístup. Postup bude možno nasledovný (alebo aj nie): Sprvu sa asi spraví miesto bez prístupu vody, napr. kupola bez vody. Do nej sa po vrstvách naleje betón alebo iné materiály na stavbu. Z tej by sa postupne spravili poschodia, jednotlivé miestnosti atď. Okná, teda to, čo majú byť okná, bude asi z nejaký druh skla. Postupne by sa aj vysadili rastliny a iné veci. Neskôr, keď by sa tieto mestá v plytkých vodách osvedčili, prešlo by sa na hlbokomorské.

OSÍDLĽOVANIE: Spočiatku by „osadníci“ boli asi nejaký odvážlivci a potom už normálni ľudia, lebo štandard týchto miest isto rýchlo porastie.

JEDLO: Ak by sme chceli prežiť pod vodou, musíme mať veľa jedla a aj ho dopĺňať. Preto je potrebné postaviť nejaké chovné stanice pre morské plody a živočíchy. V školách by mali robiť hodiny, na ktorých by deti išli do skafandrov a s učiteľmi by sa učili plávať a loviť ryby, samozrejme by ich museli doprevádzať profesionáli. Patrili by k tomu aj plávania s delfínmi.

VODA: Keďže piť treba a morská voda sa moc dobre piť nedá, tak asi bude treba tú morskú vodu nejak filtrovať – meniť na pitnú. Asi by existovali nejaké komory s technológiou na odsoľovanie vody (ktorá už existuje), síce nesfiltruje veľa vody, ale uvážte, keď ich (tých komôr) bude veľa. Alebo tá drahšia metóda – dovážať ju z povrchu, čo by ale bolo príliš drahé a zdĺhavé.

ELEKTRICKÁ ENERGIA: V hĺbinách je tma a preto aj potrebujeme svetlo. Pod vodou by sme mohli vyrábať elektriku pomocou vodných prúdov, alebo by sme mali na hladine plávajúce kolektory. Na ochranu, aby nám ryby nepoškodili tie kolektory, by sme natiahli ochranné siete a pre istotu aj ľudskú hliadku.

KYSLÍK: Kyslík je jedným z menších problémov pod morom. V týchto podmorských mestách sa bude kyslík zrejme získavať z vody a neskôr z rastlín, ktoré sa v nich neskôr vysadia. Ak sa náhodou stane nejaký problém s kyslíkom, tak to môže v týchto mestách spôsobiť hotovú katastrofu. Preto musia byť prístroje na zisk kyslíku z vody dobre chránené.

Podľa nás by sa mali vedci viac venovať podmorskému životu ako skúmaniu niektorých mimozemských planét. Ved' čo je nám bližšie – vesmír či oceány? V súčasnosti už vznikajú plány na prvé podmorské mestá, a ktovie možno o 30 rokov tam budeme bývať aj my, tak sa pripravme.

Matúš Ondriš, Samuel Linczéni a Samuel Mészáros

Môže byť robot múdrejší ako človek?

Robot či človek, to je otázka. Podľa mňa je človek oveľa múdrejší ako robot. Lebo my máme pud seba záchovy a máme vlastnú intuíciu. Roboty sú naprogramované človekom. Takže robot sám osebe je len kopa železa. Ale keď dáme robotovi potrebné informácie, dokáže vypočítať príklad oveľa rýchlejšie. Človek bez toho, aby chodil do školy, nie je tiež veľmi múdry. Lenže keby človek nechodil do školy, nemohol by vymyslieť robotov a ani by ich nemohol naprogramovať.

Na robotovi nie je nič organické, takže nemôže vyrastať keď je mladý a keď je starý, nemôže sa zmenšovať. Robot môže robiť len to, čo mu prikážeme. Človek sa však môže zachovať aj často nie logicky, ale niekedy to má zmysel.

Robot nemá city, a tak sa nechová ako človek. V niektorých filmoch sme mohli vidieť to, že ak robot bude mať kontrolu nad človekom, tak to nemusí dopadnúť dobre. Človek má síce emócie, ale dokáže byť aj často krutý a bezcitný. Androidy vo filmoch často stvárňujú milé a život nechápavé roboty. Máme z nich dojem, že sú ľudskejšie ako my. Ale čo môže byť ľudskejšie ako človek? K človeku patria aj zlé veci a kto naprogramuje zlého robota, tak urobí z robota zlého robota. Naše emócie sa prenášajú na robota, ktorého práve programujeme.

Robot môže mať prijímač WI-FI. Človek ho mať nemôže. Nemôžu, lebo človek je veľmi vynaliezavý a dokáže zvládať základné problémy. Robot ich zvládnuť nedokáže. Iba ak mu to človek nakáže.

Som smädný. Robot smädný byť nemôže. Takže môže pracovať bez prestávky, človek nemôže. Musí sa ísť napiť, najesť. Ale i keď sú roboti v tomto čase už veľmi múdri, určite sa nevyrovnajú ľuďom lebo, ľudí neovláda počítač, ale robotov hej.

Robot nedokáže tvoriť ako človek. Robot dokáže len to, čo mu počítač prikáže. Robot nedokáže sám tvoriť alebo sa rozhodnúť spraviť niečo.

Ak by som to mal zhrnúť, roboti sa nikdy nevyrovnajú ľuďom, lebo človek je tu na to, aby tvoril a robot je tu na to, aby pomáhal. Roboti sú dobré veci.

Básnička:

Ale majú veľa rečí.

Celkom im to ale svedčí.

Roboti sú užitoční

ale niekedy sú neposlušní.

Ale mali by sme si dávať pozor,

aby roboti nemali svoj názor.

Bol raz jeden robot. Ľudia sa v tej dobe stále bili o svoje postavenie. Boli samé atentáty. Jemu sa to vôbec nepáčilo. Bol stvorený na to, aby urobil svet lepším. Preto začal pomáhať. Nariadil, aby na každé letisko dali robota, ktorý vie odhaliť bombu. Za pár týždňov neboli už neboli žiadne atentáty v lietadlách. No potom začali útoky na Biely dom. A tak sa začala vojna medzi človekom a robotom. Roboty už mali všetky vedomosti čo ľudia. Ľudia už nemali výhodu toho, že vedia tvoriť a roboti nie. Jeden človek však vynášiel vec ako poraziť robotov. Vyrobil takú silnú bombu, že prerazí otvor do ich základne. A tam potom pôjde vycvičený tím, ktorý zneškodní robotom napájanie. Ten tím ich aj vypne a ľudstvo bude zachránené.

Silvia Opaterná, Martina Lukáčiková a Linda Melicherčíková

Zraková pamäť

Bolo 5 hodín ráno. Joshua Mikaelson sedel na svojej posteli a snažil sa rozpamätať na svoj sen. Teda aspoň to si snažil nahovoriť. Samozrejme, že aj jemu sa občas stávalo, že mal veľmi živé sny, no tento bol skôr ako živá spomienka.

„Oco, si v poriadku?“ spýtal sa ho Hook, jeho jediný syn. Hook bola len jeho prezývka, ktorú mu vymyslela jeho matka Rosemary pokiaľ ešte žila. Jeho pravé meno bolo Leonard.

„Hook, čo tu dofrasa robíš?“ zhúkol Joshua. „Je 5 hodín ráno! Dnes máš školu!“ rozčuľoval sa ďalej. Nie že by svojho syna neľúbil, no bol jeden z tých rodičov, ktorí skôr preferovali strohosť a prísnosť. Už sa zase chystal zrúknúť na syna, keď v tom mu rovno pri hlave zazvonil mobil. Volalo utajené číslo. Joshuovi to nepripadalo až také zvláštne, ako by to pripadalo iným. Na včasné telefonáty si zvykol počas päťročnej praxe detektíva. Bolo mu jasné, že volajúci je z polície, kde na všetko išli bez zbytočného úvodu.

„Josh, mohol by si okamžite prísť na stanicu?“ ozval sa z telefónu Billy, Joshuov bývalý kolega. Skôr než Joshua mohol čokoľvek odpovedať, Billy zložil telefón.

„Carlito mal veľa bodných aj rezných rán, takisto aj modriny na krku akoby ho niekto škrtil,“ povedal Walther, hlavný detektív. Odvtedy, čo Joshua prišiel na stanicu, prešli už 2 hodiny. Za tie 2 hodiny ho priam zavalili informáciami o Carlitovej smrti.

„Kedy si ho naposledy videl?“ spýtal sa ho Walther. Joshua sa tejto otázke snažil vyhnúť, odkedy prišiel. Nie preto, že by sa bál, že by ho mohli podozrievať, o ich lojalite bol celkom presvedčený, lenže s Carrom sa nevidel už od ženinej smrti, a dokonca ani tam mu nepovedal ani slovo.

Carlito bol Joshuov bratranec, ale preňho vždy len Carr. Nikdy sa nemali veľmi v láske a hlavnou príčinou bolo Carrove správanie. Bol to namyslený a chamtivý muž s malým množstvom priateľov. Carr volal Joshuovi len keď si chcel požičať peniaze. Iný dôvod na to nikdy nemal.

„Josh!“ zhúkol naňho Walther, keď konečne začal Joshua vnímať, čo sa deje. „Josh, odpovieš mi konečne na tú otázku?“ spýtal sa ho Walther.

„Bol na Rosemarynom pohrebe,“ povedal Joshua, následne sa zvrtol a vyšiel von zo stanice.

Keďže bol Joshua celý deň na stanici a nemal čas dokonca ani odviezť Hooka do školy, tak sa rozhodol, že si s ním dnes urobí malý výlet. Bolo slnečno, asi tak 30 stupňovb, skrátka perfektný deň. Bol to ten typ dňa, kde na ulici vidíte len šťastné mladé páry, malé deti na zmrzline alebo teenagerov kúpajúcich sa v mori. Joshua prechádzal s úsmevom na tvári v jeho novom čiernom SUV okolo pláže kam mal v pláne zobrať Hooka. Keď v tom zbadal asi 30-ročnú ženu v koktejlových šatách sediacu na autobusovej stanici. Bola veľmi pekná, až neprimerane pekná k jej veku, ale čo bolo podstatné, Joshua mal pocit, že ju pozná. Nevedel si vôbec spomenúť, odkiaľ ju pozná, ale stále rozmýšľal nad tým, kto by to mohol byť. Keďže bolo teplo a bol veľmi smädný, rozhodol sa zastaviť auto a ísť si niečo kúpiť. Najbližšie potraviny boli rovno cez cestu. . . oproti tej žene. Až keď stál pri pokladni tak si konečne vybavil, odkiaľ ju pozná. Zostal zhrozený. Nie jedenkrát s ňou podvádzal Rosemary, keď mal ísť na služobnú cestu. Samozrejme, že to nebola služobná cesta, ale dovolenka. Nemal ani poňatia, čo tu robí, veď mu vravela, že býva ďaleko na východ od štátu Kalifornia, jeho domova. Rozhodol sa ísť za ňou a spýtať sa jej čo tu robí. Prešiel cez cestu a zamieril priamo k nej.

„Ahoj,“ povedal Joshua, keď už stál priamo pred ňou.

„Jackie!“ skríkla a objala ho s úsmevom na tvári.

„Mel,“ vzdychol Joshua, keď zacítil jej známou sladkastú jahodovú vôňu. „Musíme sa pozhovárať, sadni si,“ povedal jej. Mel vyzerala na chvíľu zmätene, ale urobila ako chcel. Sadli si vedľa seba na lavičku a Joshua sa okamžite začal pýtať otázky.

„Čo tu robíš, Mel?“ spýtal sa, priamo jej hľadiac do očí.

„To ťa ani trochu nezaujíma, čo som robila tých šesť rokov odvtedy, čo sme sa naposledy videli?“ spýtala sa svojím zvonivým a trochu aj zvodným hlasom.

„Mel, toto je dôležité.“ No Mel sa len zasmiala a pobozkala Joshua na líce. Lenže keď sa odťahla, tak už nevyzerala ako bezstarostná Mel ako ju Joshua poznal. Strach v jej očiach bol priam hmatateľný. „Prečo si mi nepomohol?“ skríkla zrazu.

„Mel čo sa to. . .“

„Je tu, je tu!“ jačala v hystérii. Zrazu akoby jej oči potemneli a priam so smrteľnou vážnosťou prehovorila: „Ja nie som posledná.“ A potom sa začala smiať.

„Oco!“ skríkol Hook, keď už dlhšiu chvíľu stáli na zelenej. Bolo vidno, že Joshua vytrhol z hlbokého zamyslenia. Mal ten typ pohľadu ako ľudia, ktorý sa práve zobudia z hlbokého spánku. „Oco, je zelená!“

Až teraz si Joshua uvedomil, že všetky autá za ním naňho trúbia. Prudko dupol na plyn, akoby chcel zahnať tu strašnú spomienku na Mel.

„Áno, Billy?“ povedal Joshua s mobilom pri uchu hneď ako zazvonil.

„Josh, toto sa ti nebude páčiť,“ povedal a zasypal ho novinkami z vyšetrovania týkajúceho sa Carlitovej smrti. „Musíš sem znova prísť, na stanicu.“

„Až teraz naša spoločná láska mi ukázala čo je v živote dôležité. Teraz viem, že šťastie je len polovičné, keď sa oň nemáš s kým deliť, a že smútok je dvojnásobný, keď Ti z neho nemá kto pomôcť,“ začul Joshua povedať niekoho z rohu miestnosti. „Shakespeare. Viete, ako mladý som ho obdivoval. Až doteraz mi v hlave zostali podaktoré z jeho výrokov. Zvláštne, čo dokáže ľudská myseľ.“ Joshua prudko otočil hlavou smerom odkiaľ sa hlas ozýval. Na jeho prekvapenie tam stál Walther, hlavný detektív. „Vieš, Josh, už nejakú chvíľu ťa pozorujeme kvôli istým vraždám.“

„Vraždám?! Veď sa vyšetroje len jedna. Carrova!“ zvolal prekvapený Joshua.

„To je pravda. Ale my ťa pozorujeme už od Rosemarynej smrti. Vieš, dosť dlho si bol hlavným podozrivým, ale keď sa zistilo o tvojom „probléme“, začali sme ťa pozorovať.“

„O akom „probléme“ to hovoríte?!“ skríkol už vytočený Joshua.

„No vieš, niekedy sa stane, že len tak z ničoho nič, akoby zamrzneš. A niekedy hovoríš aj dosť zvláštne veci. Dokonca si sa s niekým rozprával. . . očividne to bola žena, lebo si ju volal Mel. Dozvedeli sme sa, že si s ňou podvádzal Rosemary a aj zopár ďalších zaujímavých vecí. A teraz mlčíš. . . prečo?“

„Múdry je ten, kto hovorí málo,“ zasipel Joshua medzi zuby tesne predtým, ako upadol do tranzu.

„Ach, Jackie. Si v poriadku?“ povedala Mel zvesela.

„Čo sa tu deje, Mel? Je to pravda? To ja som zabil Rosemary?“ s panikou povedal Joshua.

„Neboj sa, Jackie. Všetko ti poviem.“

„Kde to sme?“ spýtal sa Joshua.

„V tvojom starom byte. Býval si tu so svojou ženou, čo sa nepamätáš?“ povedala Mel mieriac do spálne. Stál tam Billy spolu s Rosemary.

„Hádajú sa,“ zašepkal som.

„Počúvaj,“ zašepkala aj Mel.

„Podvádzal ma! Ja to viem!“ kričala Rosemary.

„Zistím to, neboj,“ utešoval ju Billy. Z toho, s akou láskou ju pohladil bolo vidno, že medzi nimi nie je len priateľstvo.

„Ten jeden. . .!“ rozkričal som sa, ale v tom sa scéna zmenila. Tentokrát sme boli v River parku. Pršalo. Rosemary vyzerala akoby tesne pred infarktóm. V ruke držala list, adresovaný jej, ktorý prišiel až z Karibiku.

„Smiem?“ pokývol som hlavou smerom k Rosemary a očami sa pri tom stretol s Mel.

„Len si to prečítaj,“ povedala Mel.

*Drahá Rose,
na tvoju prosbu som špehoval Joshua a s ľútosťou Ti musím oznámiť, že si mala pravdu. Bola tu istá žena, Mel. Neboj, je o ňu postarané. Ubezpečujem Ťa, že to bola rýchla smrť. Keďže si už musíš byť vedomá mojich citov k Tebe, je mojou viac než povinnosťou oznámiť Ti, že nemôžem žiť s tým čo Joshua vykonal. Nie, nechystám sa zabiť. Chystám sa pripraviť o život jeho.”*

A následne sa Rosemary zosypala na zem.

„Carr vyzeral presne ako ty,“ povedala Mel. „Teda aspoň v tú noc. Billy si ho splietol s tebou, on nemal byť jeho obeť. Následne jeho telo skryl do nejakého chladného prostredia, aby nezačalo hniť. Dôvod neviem,“ povedala Mel.

„Prepáč mi,“ povedal Joshua. „Bola si zabitá kvôli mne.“

„Nie, Jackie,“ povedala Mel a jemne ho pobozkala na líce. „Zomrela som kvôli nemu,“ povedala a s nenávisťným pohľadom zazrela na Billyho.

„Carlito Fausto Enrique Mikaelson, známy aj ako Carr,“ povedal farár. „Často sa ľudia pýtajú, ako by mal život, žitý na plno, vyzerat'. Carlito si ho určite užil tak, ako sa patrí. Je ťažké uveriť, že len pred pár týždňami tu s nami bol, rozdával okolo seba úsmevy a optimizmus. Stretli sme sa tu pri tej najsmutnejšej príležitosti, a to je posledná rozlúčka s Carlitom – našim bratrancom, bratom a synom. A ako vraví Shakespeare: „Smrť je len začiatok, ale až tej druhej kapitoly.““

Samuel Petrov a Martina Jurčíková

Sú pre nás nebezpečné asteroidy a kométy?

Ahojte, volám sa Iguxxurruazu, ale kamaráti ma volajú Igino. Žijem na planéte Šarik, ktorú vy, pozemšťania, nazývate aj LV 427. Chcem vám rozpovedať príbeh, čo sa nám stal pred rokom, dvoma mesiacmi, troma týždňami a piatimi dňami.

Práve som spal. Zo spánku ma vytrhol prenikavý výkrik. Bola to suseda Stará Bodiová. Kričala, že niečo zatienilo našu materskú hviezdu Masárek. Tento výkrik som však nebral na vedomie, pretože Stará Bodiová to nemá v hlave v poriadku. Často nadáva digitálnemu strašiakovi na poli alebo hryzie mačkám chvosty. Tak som si znova ľahol so snahou dočkať sa vytúženého spánku. Keď však toto isté vykrikol aj sused Múdry Jano, nebolo mi všetko jedno. Rýchlo som vstal, navliekol som si na seba môj vedecký odev a išiel som na medziplanetárno-elektro-techno-hydrometeorologickú stanicu pre vysokointeligentných-historicko-nadaných-matematicko-postihnutých Šarijčanov. Jednoduchšie povedané, pre vedcov. Je vám jasné, že som vedec. Ale vráťme sa späť k príbehu.

Keď som sa teda prezliekol, nastúpil som do svojej mašiny s hydraulickým pohonom. Po pár sekundách som sa rýchlosťou 520 km/h dostal na medziplanetárno-elektro-techno-hydrometeorologickú stanicu pre vysokointeligentných-historicko-nadaných-matematicko-postihnutých Šarijčanov. Tam ma neprivítali veľmi láskyplne, pretože som si asi ako posledný uvedomil, že na našu planétu mieri smrtonosná masa kamenia a intergalaktického prachu. Hneď po príchode ma zbombardoval urážkami môj šéf Hipopobubo.

„Pán Iguxxurruazu, som veľmi znepokojený vašou dochádzkou a vašim ospalým výrazom. Ako ste mohli spať, keď naša planéta Šarik je vo veľkom nebezpečenstve, a keďže pracujete v medziplanetárno-elektro-techno-hydrometeorologickej stanici pre vysokointeligentných-historicko-nadaných-matematicko-postihnutých Šarijčanov. Je vašou povinnosťou ochraňovať ju! Viete, že vás môžem vyhodiť, vy...“

Našťastie, môj šéf Hipopobubo nestihol dopovedať túto vetu, pretože práve vtedy prišla pôvabná a zároveň chladná, stále v strehu a zároveň hrbatá generálka Michalička a zarevala: „Pooozor! Môžem, môžem skočiť do vašej úplne zbytočnej hádky. Ste si vedomí toho, že na nás mieri ten hnusný asteroid, že, že?“

Kedže máme pred Michaličkou veľký rešpekt, obaja sme stáli v pozore a pritakávali sme. Michaličkino blábotanie vyrušilo prenikavé trúbenie klaksóna.

„To bude iste pán prezident Libik, ktorý sám seba nazýva aj Spasiteľ,“ povedali sme všetci traja naraz. A naozaj. O chvíľu som zbadal na príjazdovej ceste vznášadlo potiahnuté plávacím kolešom. Vznášadlo zastavilo. Najprv z neho vyšiel prezidentov hlavný bodyguard Hraškin. Za ním v károvanom saku vyšiel prezident Libik. Ako prvý sa k nemu rozbíhol môj šéf.

„Vítame vás, pán prezident, na medziplanetárno-elektro-techno-hydrometeorologickej stanici pre vysokointeligentných-historicko-nadaných-matematicko-postihnutých Šarijčanov,“ povedal s predstieranou zdvorilosťou.

„Vyhnmie sa formalitám a prejdime k veci. Dajte mi GUMIPUŠKU!“ povedal Libik.

„Ale, ale. . .“ reptal som.

„Poslúchnite jeho rozkaz!“ zavelila Michalička a nabíjala mu gumipušku. Podala ju prezidentovi Libikovi, ten namieril a . . .

„Nestrieľajte! Pomôže nám Božia milosť!“ Všetci sme sa pozreli smerom, odkiaľ prichádzal ten tichý neznámy hlas. Bola to veľkňažka Jánošková. Afektovane sa prežehnala.

„In nomine Patre, et Fili, et Spiritus Sankte,“ riekla Jánošková. A vtedy sa to stalo. S veľkou úctou nevedomky položila bibliu na červené tlačidlo s nápisom *Odpálenie jadrovej hlavice*.

„Modlime sa,“ povedala, keď raketa opúšťala záhradu medziplanetárno-elektro-techno-hydrometeorologickej stanice pre vysokointeligentných-historicko-nadaných-matematicko-postihnutých Šarijčanov. „Pane Bože, daj, aby Satan nezvíťazil nad našou planétou a nech sa tento asteroid rozplynie ako naše hriechy po spovedi. Amen.“

BANG!!!! BANG!!!! BANG!!!! BANG!!!! BANG!!!! BANG!!!! BANG!!!!

To práve pri slove „Amen“ sa raketa dotkla povrchu asteroidu a ten vybuchol. Roztrieštil sa na tisíce malých častí, ktoré na chvíľu zatienili oblohu Šariku.

„Naše modlitby boli vyslyšené!“ vykrikla Jánošková a spokojne odkráčala späť do chrámu. Ja som vedel vedecky svoje!

No, to bol môj príbeh. Dúfam, že ste sa pobavili.

P.S.: Ale aj tak stále pokoj v mojej mimozemskej duši, lebo sa hora neďaleko od medziplanetárno-elektro-techno-hydrometeorologickej stanici pre vysokointeligentných-historicko-nadaných-matematicko-postihnutých Šarijčanov trasie a vychádza z nej dym. Možno z toho bude dobrá historika. Ale, to až nabudúce. Dovidenia. Váš Igino.

Peter Vyparina a Michal Kajan

Môžu nás pomocou mobilu sledovať?

Čo si myslíte na otázku, či je možné, aby nás mohli pomocou mobilu sledovať? V tomto slohu sa vám pokúsím na túto otázku odpovedať a poukázať na rôzne názory ohľadom nej.

Prvý pohľad, ktorým sa na to pozriem bude asi pohľad mňa ako dieťaťa. Ja si myslím, že to môže byť reálne, ale nemusí, preto sa vám to pokúsím dokázať rôznymi názormi.

Môj prvý názor respektíve pohľad je, že mobily, ktoré sú pripojené na Internet a sú pripojené, majú asi najväčšiu šancu byť sledované, ale je to tak? Čo si o tom myslíte vy? Ja si myslím, že mnoho ľudí sa nad touto otázkou ani nezamyslí, ale mali by? Ja si myslím, že bezpečnosť mobilov nie je vysoká, ale dali by sa nejak hacknúť?

Mnoho obchodníkov by povedalo, že mobily sú bezpečné a že sa nedajú sledovať, ale je to naozaj tak? Nehovoria to len preto, aby sa mobily neprestali predávať? Alebo preto, že sa do toho vôbec nevyznajú? Ja si myslím že sa obchodníci môžu aj vyznať, ale určite na ich prvom mieste je biznis.

Čo si myslia o bezpečnosti mobilov odborníci? Mnoho odborníkov by asi povedalo, aby sme sa nepripájali na Internet z mobilu, samotné internetové pripojenie vytvára IP adresu, a o to je to ľahšie pre ľudí sa dostať do vášho mobilu, ale určite by nejaký odborník povedal, že sa netreba báť, ale treba? Ja si myslím, že odborníci ešte stále skúmajú odpovede na túto otázku a asi preto, lebo veci sa ešte stále vyvíjajú, ale má to význam? Podľa mňa to má význam, pretože mobily sa ešte stále hackujú, alebo aj sledujú a to najmä v tejto dobe a odborník by určite povedal, že mobily sú sledované aj hackované, ale aj tomu sa dá zabrániť rôznymi programami, alebo kúpou špeciálneho mobilu, ktorý sa nedá sledovať síce aj táto kúpa je riešenie, ale tieto mobily zdraželi a to rapidne v tejto dobe, keď sledovanie mobilov je veľkým trendom.

Pozriem sa na to aj z iného uhla pohľadu. Sledovanie prostredníctvom mobilu má aj svoje klady, ale aj zápory. Túto technológiu sledovania mobilov používajú väčšinou úrady po celom svete ako napríklad americké *Federal Bureau of Investigation*, *Central Intelligence Agency* a aj európsky *Interpol*, ale aj iné nezmenené úrady. Ale prečo to robia? Po celom svete sa úrady snažia mať pod kontrolou celý svet a chcú vedieť úplne všetko, čo je buď verejná vec, či už to je súkromná vec, ktorú sa snažia utajiť. Ale môžu to tí ľudia, ktorí nepracujú v týchto úradoch, zneužiť? Určite niekto áno. Ale prečo to robia? Je niekoľko rôznych variant. Buď ľudia ktorí pracujú v úradoch majú nepriateľov, ktorým sa snažia nejako ublížiť prostredníctvom sledovania cez mobil pomocou *Geographical Position System* aplikácie alebo aj prostredníctvom iných, alebo to robia pre svoje obohatenie, alebo aj na zneužitie zistených údajov. Bohužiaľ, svet sa priam hmýri takými ľuďmi, čo chcú využiť sledovanie mobilov pre svoj vlastný prospech alebo obohatenie. Vtedy si ľudia prajú, aby táto technológia *Geographical Position System* nebola vôbec objavená.

Toto boli moje názory a odpovede na otázku Mohli by nás pomocou mobilu sledovať? A myslím si, že by nás pomocou mobilu mohli sledovať, ale aj na to existujú prevencie. Ďakujem za prečítanie a verím, že súhlasíte s mojím názorom.

Hodnotiaca porota

Anita Antalová

Martina Bátorová

Alžbeta Brčiaková

Stanislav Griguš

Zuzana Haladová

Michal Hučko

Júlia Kučerová

Robert Valík

Miroslava Valíková

Peter Vankúš

Ivana Varhaníková

Virtuálna realita bez hraníc 2015

Fakulta matematiky, fyziky a informatiky
Univerzity Komenského

Vás pozýva na
6. ročník minikonferencie

Virtuálna realita bez hraníc

Dátum:

12.9.2015

Detaily na:

vrbh.sk

ALUMNI FMFI

Združenie absolventov a priateľov Fakulty matematiky, fyziky a informatiky Univerzity Komenského

vüje

Quark

Magazín o vede a technike

vis gravis

visualization, graphics and vision

PC REVUE

sgproduction.sk

VIDEO FILM AND GRAPHICS INDEPENDENT COMPANY

ihrysko

iní.sk
alternativa
k rutine

HearPoint.org
Bratislava

Univerzita Komenského 2014

vrbh.sk

ISBN webstránky 978-80-89186-78-5